

இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியின்

இலட்சியப் பாதை

சா. ஜே. வே. செல்வநாயகம்

இ. மு. வி. நாகநாதன்

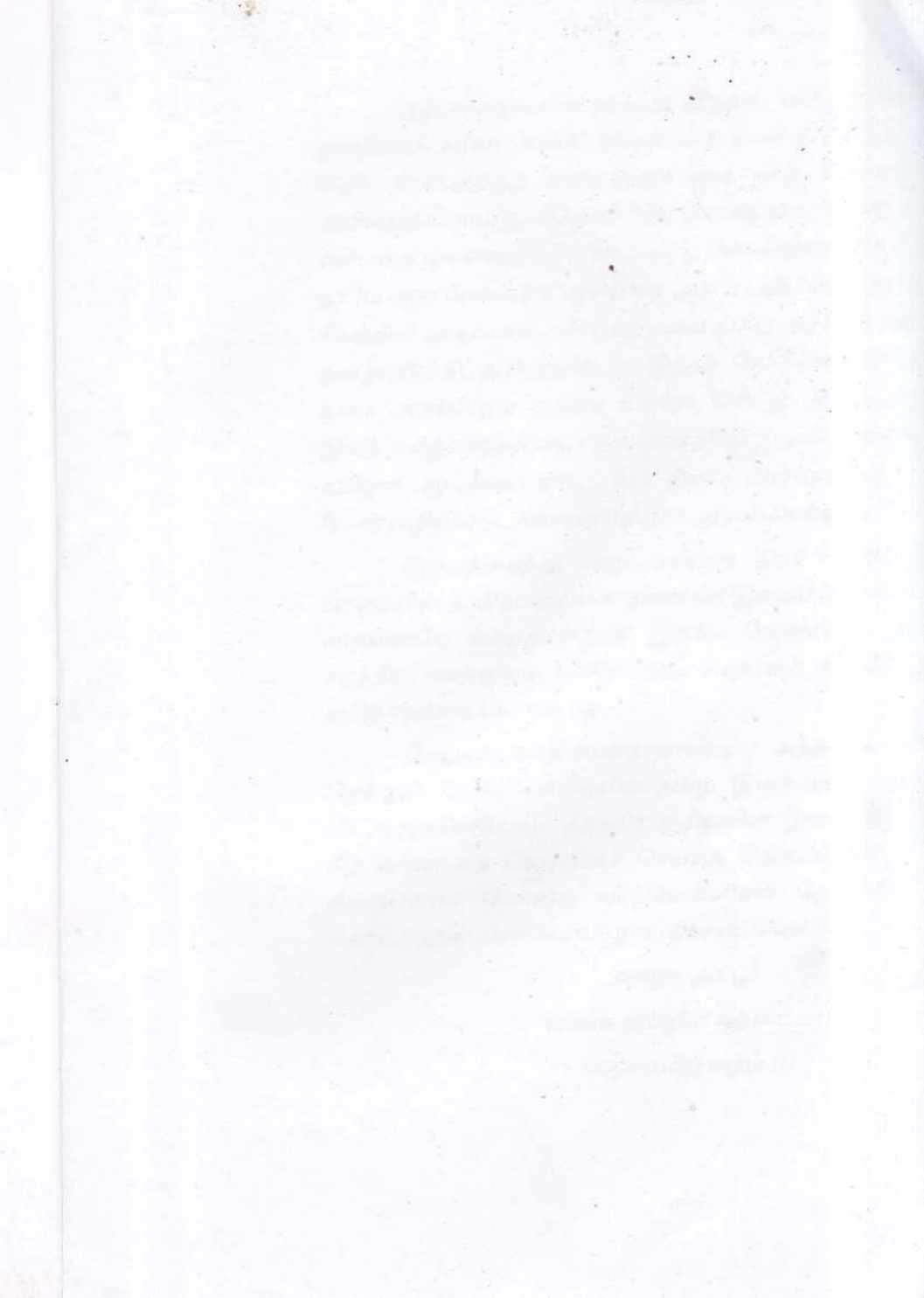
கு. வன்னியசிங்கம்

அ. அமிர்தலிங்கம்

வெளியீடு :

இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி
யாழ்ப்பாணம் மாவட்டக் கிளை

இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியின்
இலட்சியப் பாதை

அ.அமிர்தலிங்கம்

வெளியீடு :

இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி
யாழ்ப்பாணம் மாவட்டக் கிளை

இலட்சியப் பாதை

அ.அமிர்தலிங்கம்

(தலைவர், தமிழ் அரசுக் கட்சி)

மன்னராட்சி நிலவிய காலங்களில், ஒரு நாட்டின் சரித்திரம் அந்நாட்டை ஆண்ட மன்னர்களின் வரலாறாகவே எழுதப்படும். மக்களாட்சி மலர்ந்த பின், மக்கள் சக்தியைத் திரட்டிச் செயற்பட்ட அரசியல் இயக்கங்களின் வரலாறே நாட்டின் சரித்திரமாக அமைகிறது. அக் கண்ணோட்டத்தில் அரசியற் கட்சிகளின் தோற்றம், வளர்ச்சி, சமுதாயத்தில் அவற்றின் தாக்கம், அவற்றின் கொள்கைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், சாதனைகள் ஆகியன அதி முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை.

“இலங்கையில் வாழுகின்ற தமிழ் பேசும் மக்கள் விடுதலை பெறுவதற்காக உழைக்கும் ஒரு ஸ்தாபனத்தை அமைக்க வேண்டுமென்னும் தனி நோக்கத்துடன் யாங்கள் எல்லோரும் இன்று கூடியிருக்கின்றோம். இப்போதிருக்கும் நிலைமையில் யாம் விடுதலை பெறுவதற்கு ஒரு சுதந்திரத் தமிழரசை நிறுவுவது இன்றியமையாத தென்பது எமது திடமான நம்பிக்கையாகும்.”

1949ஆம் ஆண்டு மார்கழி மாதம் 18ஆம் திகதி இலங்கைத் தமிழரசுக்கட்சி தோன்றிய நேரத்தில், அதன் தாபகரும் வழிகாட்டியும் ஆரம்பத் தலைவருமான உயர்திரு.சா.ஜே.வே.செல்வநாயகம், கியூ.ஸி. அவர்கள் தமது தலைமைப் பேருரையில் குறிப்பிட்ட வாக்கியங்களே இவையாகும். இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியின் அடிப்படைக் கொள்கையை இரத்தினச் சுருக்கமாகத் தந்தையவர்கள் இங்கு கூறியிருக்கின்றார். இந்த இலக்கை நோக்கி, மக்களைத் திரட்டி, இயக்கம் வளர்ந்த வரலாறே கீழே தரப்படுகின்றது.

இலங்கையில் தமிழன் தொன்மை :

சரித்திரத்திற்கு முற்பட்ட காலந் தொடக்கம், இலங்கையில் தமிழன் வாழ்ந்தான் என்பது - நடுவு நிலையில் நின்று - இந்நாட்டின்

வரலாற்றை ஆராய்ந்தோர் எல்லோரும் ஏற்றுக்கொண்ட உண்மையாகும். காலத்துக்குக் காலம், சிங்கள மன்னரும் தமிழ் மன்னரும் இந்நாட்டை ஆண்டனர். எனினும் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் ஐரோப்பியர் இந்நாட்டைக் கைப்பற்றும் வரை, வட இலங்கையில் ஓர் நிலையான தமிழ் அரசும்; கிழக்கிலங்கை உட்பட - வடகீழ் பிரதேசத்தில் தமிழ் வன்னிய குறுநில மன்னரின் ஆட்சியும் நிலவின. 1619ஆம் ஆண்டு போர்த்துக்கேயர் வட இலங்கைத் தமிழ் அரசைக் கைப்பற்றிய போதும், அவர்களுக்கோ அடுத்து வந்த ஒல்லாந்தருக்கோ அடங்க மறுத்து, கைலை வன்னியன், பண்டார வன்னியன் போன்ற குறுநில மன்னர் தமிழ் ஆட்சியைக் காத்து நின்றனர். 19ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில், ஆங்கில ஆட்சியே வன்னியர் ஆட்சியையும் அழித்து இலங்கை முழுவதையும் கைப்பற்றியதோடு, 1833ஆம் ஆண்டு முழுநாட்டையும் ஒரே நிர்வாகத்தின் கீழ்க் கொண்டுவந்தது. தமிழ் இனத்தின் சுயாதீனமும் தனிப் பிரதேசமும் ஐக்கிய இலங்கை என்ற ஒரே அமைப்பின் கீழ்ப் பறிக்கப்பட்டன.

ஆங்கில ஆட்சியிலிருந்து படிப்படியாக மக்கள் கைக்கு அதிகாரம் மாற்றப்பட்டபோது, தமிழ் இனத்தின் உரிமைகள் சிங்களப் பெரும்பான்மை என்ற வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்து அழிந்து விடாது காக்கப்பட வேண்டுமென்பதைத் தமிழ்த் தலைவர்கள் உணர்ந்தனர். 1918ஆம் ஆண்டு இலங்கைத் தேசிய காங்கிரசை ஆரம்பித்த சேர். பொன்னம்பலம் அருணாசலம் அவர்களே, 1924ஆம் ஆண்டில் இலங்கைத் தமிழ் லீக்கை ஆரம்பித்துத் தமிழ் இனத்தின் தனித்துவம் காப்பதற்கு "தனிநாடு" வேண்டுமென்று கூறினார். டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தைச் "சிறுபான்மையோரின் மரணவோலை" என்று கூறி எதிர்த்தார் சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் அவர்கள். ஆயினும், இத்தலைவர்களின் முயற்சிகள் வெற்றி பெறவில்லை.

சோல்பரி ஆணைக்குழு :

இலங்கை மக்களின் கைக்கு அரசியல் அதிகாரத்தைப் பெருமளவிற்கு மாற்றுவதற்கு ஓர் அரசியல் அமைப்பை ஆக்கும் பொருட்டு, சோல்பரிப் பிரபுவின் தலைமையில் ஓர் ஆணைக்குழு பிரித்தானிய குடியேற்றநாட்டு மந்திரியால் நியமிக்கப்பெற்றது. அக்குழுவின் முன் இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் உரிமைக் கோரிக்கையை ஒரே குரலில் எடுத்துக்கூறும் பொருட்டு, 1944ஆம் ஆண்டு அகில இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ் நிறுவப்பட்டது. அதன் தலைவர் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் அவர்கள் பாராளுமன்றத்தில் எந்த ஒரு சமூகத்திற்கும் ஏனைய சமூகங்களை நசுக்குவதற்கு வாய்ப்பற்ற வகையில், “பெரும்பான்மைச் சமூகத்திற்கும் சிறுபான்மைச் சமூகங்களுக்கு மிடையே சமபலப் பிரதிநிதித்துவம் இருக்க வேண்டும்” என்ற கொள்கையை வெகுசிறப்புடன் எடுத்து விளக்கினார். டொனல்டர் அரசியல் அமைப்பின் கீழ், தமிழ் இனத்திற்குச் சிங்களப் பெரும்பான்மையினர் இழைத்த இன்னல்களை எடுத்து விபரித்தார். சோல்பரி ஆணைக்குழுவினர் இவற்றின் உண்மையை ஏற்றுக் கொண்டபோதிலும், சிங்கள மந்திரி சபையின் கோரிக்கைக்கே இணங்கினர். பிரித்தானிய பாராளுமன்ற ஆட்சி முறையை அப்படியே இங்கும் புகுத்தும் அரசியல் அமைப்பை ஏற்படுத்தினர். அவ்வமைப்பின் 29ஆம் பிரிவில் - எந்த ஒரு சமூகத்திற்கும் மதத்திற்கும் விரோதமான சட்டமியற்றுவதைத் தடுக்கும் ஒரு பாதுகாப்பைத் தவிர, சிங்களப் பெரும்பான்மைக்குக் கட்டுப்பாடற்ற அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. இதற்குக் கைம்மாறாகக் கட்டுநாயக்கா விமானத் தளத்தையும் திருகோணமலைக் கடற் தளத்தையும் உபயோகிக்கும் உரிமையைப் பெற்றனர் ஆங்கிலேயர்.

இந்த ஒருதலைப்பட்சமான அரசியல் அமைப்பை எதிர்த்து வாதாட இங்கிலாந்து சென்றார் திரு.பொன்னம்பலம் அவர்கள். அவர் அங்கு நிற்க, தமிழ் காங்கிரஸ் அரசாங்க சபை அங்கத்தவர்களும் ஏனைய தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளும் “கிட்டாதாயின் வெட்டென மற” என்று கூறி, சோல்பரி வெள்ளை அறிக்கையை ஏற்கும் தீர்மானத்தை ஆதரித்து வாக்களித்தனர். மலைநாட்டுத் தமிழ்

மக்களின் பிரதிநிதியாக அன்று இருந்த திரு.நடேசஜயர் அவர்களும் நியமனப் பிரதிநிதியாக இருந்த திரு.ஐ.எக்ஸ்.பெரேரா அவர்களுமே வெள்ளை அறிக்கையை எதிர்த்து வாக்களித்த தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளாவர். (எதிர்த்து வாக்களித்த ஒரேயொரு சிங்கள உறுப்பினர் காலிப் பிரதிநிதி திரு.டபிள்யு.தகநாயக்கா ஆவார்)

தமிழ்க் காங்கிரஸின் வெற்றியும்; அதன் பிளவும்:

சோல்பரி அரசியல் திட்டத்தின் கீழ், முதல் தேர்தல் 1947ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. அரசியல் அமைப்பில் பாதுகாப்புத் தேடத் தலைவர்கள் எடுத்த முயற்சி தோல்வி அடைந்த போதிலும், “தமிழன் அடிமையாக வாழ ஆயத்தமில்லை” என்ற கொள்கையைத் தமிழ் மக்கள் முன் அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் வைத்தது. “தமிழன் என்று சொல்லடா தலை நிமிர்ந்து நில்லடா” என்ற கோஷம் தமிழீழம் எங்கும் ஒலித்தது. அடிமை அரசியல் அமைப்பை ஆதரித்த தமிழ் உறுப்பினர்களில், ஒருவர் தவிர அத்தனைபேரும் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். வடக்கிலும் திருகோணமலையிலும் தமிழ்க் காங்கிரஸ் அமோக வெற்றி பெற்றது.

தமிழ்க் காங்கிரஸ் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற மாபெரும் வரவேற்பில், திரு.சா.ஜே.வே. செல்வநாயகம் அவர்கள் முதன்முதலாக “ஒற்றையாட்சியில் தமிழ் மக்களுக்கு நீதி கிடைக்காவிட்டால், பிரிந்து செல்லும் உரிமையுடன் கூடிய இணைப்பாட்சி முறையைத் தமிழ் மக்கள் கோர வேண்டி வரும்” என்று பல்லாயிரம் மக்கள் முன் பிரகடனம் செய்தார். இரண்டு ஆண்டுகளின் பின் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இலங்கைத் தமிழ் அரசுக் கட்சியின் அடிப்படைக் கொள்கை அன்றே கருக்கொள்ளத் தொடங்கியது. தமிழ் மக்களுக்குச் சுய நிர்ணய உரிமை கோரி, தமிழ்க் காங்கிரஸ் தலைவர் திரு.ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் அவர்கள் பிரதமர் டி.எஸ்.சேனநாயக்கா அவர்களுக்கும் குடியேற்ற நாட்டு மந்திரிக்கும் 1947ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 20ஆம் திகதி ஒரு தந்தி அனுப்பினார்.

இதற்கிடையில், தமிழ்க்காங்கிரசைச் சாராத சில தமிழ்ப் பாராளுமன்ற உறுப்பினரை அமைச்சராக்கி, திரு.டி.எஸ். சேனநாயக்கா மந்திரி சபையை அமைத்தார். அவர்களின் ஆதரவோடு, பூரண சுதந்திரங் கோரி அவர் விடுத்த வேண்டுகோள், சகல சமூகங்களின் சம்மதத்தையும் பெற்றதாக ஆங்கில ஆட்சியினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. 1948ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 4ஆம் திகதி இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றது. பிரித்தானிய ஆட்சியினாலோ அல்லது வேறு வெளியாரின் தலையீட்டினாலோ தமிழ் மக்களின் உரிமைகளைப் பெறலாம் என்ற நிலை முடிவடைந்தது.

எதிர்ப்பு வழியைக் கைவிட்டு, சிங்கள ஆட்சியோடு ஒத்துழைப்பு வழியை மேற்கொள்ளத் தீர்மானித்தார் தமிழ்க் காங்கிரஸ் தலைவர். தமிழ்க் காங்கிரஸ் தலைமைப்பீடத்தில் பாரதாரமான கருத்து வேற்றுமை தலை தூக்கியது. திரு.செல்வநாயகம் அவர்களும் டாக்டர் இ.மு.வி.நாகநாதன் அவர்களும் அரசுடன் சேரும் யோசனையை எதிர்த்தனர். எனினும், கட்சியின் ஒற்றுமையைக் கருதித் திரு.செல்வநாயகம் பகிரங்கமாக எதிர்ப்பைக் காட்டவில்லை. டாக்டர் நாகநாதன் அவர்கள் வெளிப்படையாக எதிர்த்துத் தமிழ்க்காங்கிரஸ் பாராளுமன்றக் குழுவிருந்து வெளியேறினார்.

தமிழ்க் காங்கிரஸ் அரசாங்கத்துடன் சேருவதற்கு முன்பே, டி.எஸ்.சேனநாயகா அரசாங்கம் இலங்கைப் பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தை நிறைவேற்றிவிட்டது. தமிழ்க்காங்கிரஸ் சார்பில் திரு.ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் அவர்களும் திரு.சா.ஜே.வே.செல்வநாயகம் அவர்களும் அச்சட்டத்தை எதிர்த்து வாக்களித்தனர். 1948ஆம் ஆண்டு டிசெம்பர் மாதத்தில் இந்திய - பாகிஸ்தானியர் பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் விவாதிக்கப்பட்டது. திரு.செல்வநாயகம் அவர்கள் இச்சட்டத்தை மிகவுந் தீவிரமாக எதிர்த்துப் பேசும்போது கீழ்க்கண்டவாறு கூறினார்.

“இன்று இந்தியத் தமிழ் மக்களுக்கு அந்தி இழைக்கப்படுகின்றது. நாளை மொழிப்பிரச்சினை வரும்போது இலங்கைத் தமிழ் மக்களுக்கும் இதே கதி நேரிடும். எனவே, இன்றே நாமெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து இவ்வந்தியை எதிர்க்க வேண்டும்” (பாராளுமன்ற நடவடிக்கை 10-12-1948). எட்டு ஆண்டுகளின் பின் - 1956ஆம் ஆண்டு சிங்கள மாத்திரம் சட்டம் வந்தபோது, திரு.எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் அவர்களின் இவ்வாக்கியங்களின் தீர்க்கதரிசனத் தைத் தமிழ் மக்கள் உணர்ந்தனர். இந்திய - பாகிஸ்தானியர் பிரஜா வுரிமைச் சட்ட வாக்கெடுப்பின் போது, அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் இரண்டாகப் பிளந்தது. திருவாளர்கள் பொன்னம்பலம், சுனகரத்தினம், இராமலிங்கம் ஆகியோர் சட்டத்தை ஆதரித்தும்; திருவாளர்கள் செல்வநாயகம், வன்னியசிங்கம், சிவபாலன் ஆகியோர் சட்டத்தை எதிர்த்தும் வாக்களித்தனர். அன்று ஏற்பட்ட பிளவு 24 ஆண்டுகளின் பின், தமிழர் கூட்டணியில் இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியும் அகில இலங்கைத் தமிழ்க்காங்கிரசும் ஒன்று சேர்ந்தபோதே மறைந்தது. இக் கட்சிகள் இரண்டும் ஒன்று சேர்ந்திருக்கும் இந்த நேரத்தில், துரதிஷ்டம் மிகுந்த இப்பிளவைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவது வேதனை தருவதாக இருந்தாலும், வரலாற்றின் கோவை விடுபடாதிருப்பதற்காகக் கூற வேண்டியவனாயிருக்கிறேன்.

இணைப்பாட்சி:

காங்கிரஸில் ஏற்பட்ட பிளவைத் தொடர்ந்து, இரு சாராரும் தத்தம் கருத்தைத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் எடுத்து விளக்க முற்பட்டனர். தொடர்ந்து அரசை எதிர்த்துப் போராடி, இணைப்பாட்சியின் கீழ் தமிழ் இனத்தின் உரிமையைப் பெறுவதே எமக்குள்ள ஒரே வழி என்று திரு.செல்வநாயகம் அவர்கள் பிரசாரம் செய்யத் தொடங்கினார். இந்த இயக்கத்தின் கால்கோள் விழா 13-02-1949 அன்று மாவிட்டபுரம் கந்தசுவாமி கோவில் முன்றிலில், ஸ்ரீலஸ்ரீ துரைச்சாமிக் குருக்கள் அவர்கள் ஆசி கூறித்

திரு.செல்வநாயகம் அவர்களைத் தலைமை வகிக்கும்படி அழைக்க ஆரம்பமாயிற்று. கோப்பாய்ப் பிரதிநிதி திரு.கு.வன்னியசிங்கம் அவர்களும் முதவை உறுப்பினர் டாக்டர் இ.மு.வி.நாகநாதன் அவர்களும் பேசிய இக் கூட்டத்தில் இளைஞர்களின் சார்பில் பேசும் வாய்ப்பு, அப்போது ஒரு சட்டமாணவனாக இருந்த எனக்குக் கிடைத்தது. அன்றிலிருந்து தமிழ் மக்களின் அரசியலில் ஓர் புதிய சிந்தனை - ஈழத்தமிழன் ஓர் தனித்தேசிய இனம்; அவனுக்கு ஓர் தனிப் பிரதேசம் உண்டு; அதை அவன் ஆள வேண்டும்; அதன் பொருளாதாரத்தை விருத்தி செய்து தமிழன் வாழ முடியும்; தென்னிலங்கையை நம்பி வாழ முடியாது; வாழத் தேவையுமில்லை; இப் புதுமையான கருத்துக்கள் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் பட்டி தொட்டிகளிலும் பட்டினங்களிலும் எதிரொலிக்கத் தொடங்கின. கருத்துக்குக் கருத்து மாத்திரமல்ல, கல் மாரியும் கிடைத்தது பல இடங்களில். தமிழ் இனம் செல்லவேண்டிய பாதை கல்லும் முள்ளும் நிறைந்தது; விஷ ஜந்துக்கள் நெளிவது; இரத்தமும் கண்ணீரும் சிந்த வேண்டியது என்பதை அந்த ஆரம்பக் கூட்டத்தில் அனுபவத்திற் கண்டோம். ஆயினும், சளைக்காது பிரசாரம் வேகமாக நடைபெற்றது. வருங்காலத் திட்டங்களைத் தெளிவுபடுத்துவதற்கு, கொழும்பில் ஒவ்வொரு வியாழக்கிழமை இரவும் ஒவ்வொரு அன்பர் வீட்டிற் கருத்துப் பரிமாறல் நடைபெற்றது. "Thursday nights are Federal Nights" என்பது டாக்டர் நாகநாதன் அவர்களின் சுலோகம். டாக்டர் வி.கே.பரமநாயகம், டாக்டர் எம்.திருவிளங்கம், திருவாளர்கள் பி.என்.திருநாவுக்கரசு, பி.நல்லசிவம்பிள்ளை, வி.பொ.சி.முத்துக்குமாரசாமி, எஸ்.பி.வேலாயுதபிள்ளை, வி.நவரத்தினம், எஸ்.டி.சிவநாயகம், அருள். தியாகராசா முதலிய பலர் இவற்றில் கலந்து வந்தனர். பிரசாரத் திட்டங்களும் அங்கு கூற வேண்டிய அரசியற் கருத்துக்களும் எம் உள்ளங்களிற் தெளிவுபெற்றன. ஒரே சிந்தனையுள்ள ஒரு குழு மெல்ல மெல்ல விரிவடைந்து வளர்ந்து வந்தது.

நந்திக்கொடி

யாழ்ப்பாணத்தின் பல பாகங்களிலும் கூட்டங்களும் கருத்தரங்குகளும் நடைபெற்றன. திருகோணமலையில் 08-10-1949 இல் சக்தி நிலைய ஆதரவில், முதற் கூட்டம் நடைபெற்றது. திரு.இராஜவரோதயம், திரு.இராமநாதன், திரு.பா.விஜயநாதன் முதலிய பலர் அங்கு இயக்கத்தில் உழைக்க முன்வந்தனர். மட்டக் களப்பில் திரு.ஆர்.பி.கதிர்காமர் தலைமையில் அடுத்தமாதம் -முதற் பிரசாரக் கூட்டம் நடைபெற்றது. திருவாளர்கள் ஈ.எல்.தம்பிமுத்து. சாகுல்ஹமீது, செ.இராசதுரை, இரா.பத்மநாதன், பாலசுப்பிரமணியம், சித்தாண்டி நாகலிங்கம், சிவஞானம், ஆசிரியர் கனகசபை போன்ற பலரின் ஒத்துழைப்புடன் இயக்கம் அங்கு வளர்ச்சி பெறத்தொடங்கியது.

சங்கிலி மன்னனின் ஆட்சி 1619ஆம் ஆண்டு அழிக்கப்பட்ட போது இறக்கப்பட்ட நந்திக்கொடி, 03-09-49ல் -330 ஆண்டுகளின் பின் மீண்டும் நல்லூர் சங்கிலித் தோப்பில் உயர்த்தப்பட்டது. அங்கிருந்து நூற்றுக்கணக்கான தொண்டர்கள் அணிவகுத்து நல்லூர் கைலாசபிள்ளையார் கோவில் வீதிக்குச் சென்றனர். வாலிபர்களின் கைகளில் நந்திக்கொடிகள் பறந்துகொண்டிருந்தன. திரு.வி.முத்துக்குமாரு எம்.ஏ.அவர்கள் தலைமையில் கூட்டம் நடைபெற இருந்தது. ஆனால், கூட்டமேடை மாற்றுக் கட்சியினரால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டது. கூட்டம் பொலீசாரின் தலையீட்டினால் தடை செய்யப்பட்டதாயினும், பழந்தமிழ் இராசதானியில் மறைந்த தமிழ் அரசின் கொடி ஏற்றப்பட்ட அச்சம்பவம் இளைஞர்களின் உள்ளங்களில் ஓர் புதுக் கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. தமிழரசு இயக்கத்தில் அது ஓர் முக்கிய படிக்கல்வாக அமைந்தது. அடுத்த நாள், நவாலியில் பண்டிதர் இளமுருகனார் தலைமையில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் ஆக்ரோஷத்தோடு ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் பங்குபற்றினர்.

கட்சியின் ஆரம்பம் :

பிளவுபட்ட தமிழ்க்காங்கிரஸிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட உறுப்பினர்களும், புதிய கருத்தினால் கவரப்பட்டு அரசியல் எழுச்சி பெற்ற இளைஞர் பலரும் 1949ஆம் ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் 18ஆந் திகதி காலை 9.30 மணிக்கு மருதானை அரசாங்க விகிதர் சேவை சங்கக் கட்டிடத்தில் கூடினர். கூட்டத்தின் அழைப்பாளர்களாக டாக்டர் இ.மு.வி.நாகநாதன் அவர்களும் திரு.கு.வண்ணியசிங்கம் அவர்களும் பத்திரிகை மூலம் அழைப்பு விட்டிருந்தனர். டாக்டர் எம்.திருவிளங்கம் அவர்கள் வரவேற்புக்குமுத் தலைவராகப் பணியாற்றினார். திரு.செல்வநாயகம் அவர்கள் கூட்டத்தின் தலைவராக ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து தமது தலைமைப் பேருரையை நிகழ்த்தினார். தலைவர் அவர்களே கீழ்க்காணும் தீர்மானத்தை முன்மொழிந்தார்.

“இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் மக்களின் விடுதலைக்காக உழைக்கும் தொண்டர்கள் 1949ஆம் ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் 18ஆம் திகதி மருதானை அரசாங்க விகிதர் சேவைச் சங்கக் கட்டிடத்தில் கூடிய இக்கூட்டம், நியாயமற்றதும்-பலமொழி பேசும் மக்களைக் கொண்ட நாட்டிற்கு ஏற்காததுமான - இன்றைய ஒற்றையாட்சி அமைப்பின் கீழ், இலங்கை வாழ் தமிழ்பேசும் மக்கள் மேன்மேலும் கீழான நிலைக்குத் தாழ்த்தப்படுவதை உணர்ந்து, தமிழ் பேசும் மக்கள் இந்நாட்டில் சுதந்திரமும் சுயமரியாதையுமுள்ள பிரஜைகளாக வருங்காலத்தில் வாழ்வதற்குப் பாதகமான சட்டங்கள் ஆக்குவதையும்; நிர்வாக நடவடிக்கைகள் ஆற்றுவதையும் மேற் கொண்டிருக்கும் இன்றைய அரசாங்கத்தின் கொள்கையின் நோக்கத்தையும் ஆபத்தையுமறிந்து, நாட்டின் ஒற்றுமைக்குப் பாதக மற்ற முறையில்- இந்த அடிப்படைப்பிரச்சினைகளை நீதியாகவும் ஜனநாயக ரீதியாகவும் தீர்ப்பதற்கு ஒரே வழி - ஐக்கிய இலங்கைச் சமஷ்டியின் ஓர் அங்கமாக இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு ஒரு சுயாட்சி அரசை நிறுவுவதே என்பதைத் தெளிவாகக் கண்டு, இலங்கைத் தமிழ் அரசுக் கட்சியாக அமைந்து, இந்நாட்டுத் தமிழ்

பேசும் தேசிய இனத்தின் சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையில் “சுயாட்சி” என்ற இலக்கை அடைவதற்கு இடையறாது உழைக்க உறுதிபூண்ட, தமிழ் பேசும் மக்களின் தேசிய நிறுவனமாக இயங்குவ தென்று தீர்மானிக்கிறது.”

கூடியிருந்த பிரதிநிதிகள் அத்தனைபேரும் ஏகமனதாக ஆர்ப்பரித்து ஆதரித்த இத்தீர்மானமே இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியின் தோற்றமாகும்.

சோஷலிசமும் - தீண்டாமை ஒழிப்பும் :

கட்சி நிறுவப்பட்டதைத் தொடர்ந்து அதன் நோக்கத்தை யும் அடிப்படைக் கொள்கைகளையும் அமைப்பு விதிகளையும் மகாநாடு ஏற்றுக்கொண்டது. கட்சியின் வருங்காலப் போக்கை நிர்ணயிக்கும் வகையில் கட்சியின் “பொருளாதாரக் கொள்கை பற்றி ஆரம்ப மகாநாட்டிலேயே காரசாரமான விவாதம் நடைபெற்றது. சோஷலிச-பொருளாதார முறையைக் கட்சி கைக்கொள்ள வேண்டு மென்று இளைஞர்கள் வற்புறுத்தினர். பெரியவர்கள் பலர் அதை எதிர்த்தனர். கடுமையான வாக்குவாதத்தின் பின் சோஷலிச - பொருளாதாரமுறை என்பதை ஏற்பதா? விடுவதா? என்று வாக் கெடுப்புக்கு விடப்பட்டபோது, இரு பக்கத்திற்கும் சமமான வாக்குகள் கிடைத்தன. எப்போதும் இளைஞர்களின் போக்கிற்கு மதிப்பளிக்கும் தந்தை செல்வநாயகம் அவர்கள் தமது வாக்கைச் சோஷலிசத்தின் பக்கம் கொடுத்த காரணத்தினால் கட்சியின் அடிப்படைக் கொள்கையாக;

“சாதி, சமயம், இனம், ஆண் - பெண் என்ற அடிப்படையில் வேற்றுமை பாராட்டாது - கல்வி, தொழில் முதலிய துறைகளில் சந்தர்ப்பமளிக்கும் சோஷலிஸ்ட் பொருளாதார முறையினை ஏற்படுத்தல்” என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. சமூக உயர்வு-தாழ்வுகளையும் தீண்டாமையையும் ஒழிப்பதும், சோஷலிஸ்ட் பொருளாதார முறையினை அமைப்பதும் என்ற அடிப்படைக் கொள்கைகள் - பழமை விரும்பிகள் பலரைக் கட்சியிலிருந்து

விலகிப் போகச் செய்தன. ஆரம்பத்தில் எம்மோடு ஒத்துழைத்த சிலர், இவற்றைக் கண்டதும் ஒதுங்கிக் கொண்டனர். சமுதாயத்தில் புரையோடிய புண்ணான சாதியை ஒழித்து, ஒரு புத்துயிர் பெற்ற - ஒன்றுபட்ட தமிழ் இனத்தை உருவாக்கி, அவர்களுக்கு ஒரு தாயகத் தையும்; அத்தாயகத்தில் தம்மைத்தாம் ஆளும் உரிமையையும் நிலை நாட்டி, அங்கு சுரண்டல் ஒழிந்த சோஷலிச பொருளாதார அமைப்பை ஏற்படுத்தி, எல்லாத் தமிழ்பேசும் மக்களும் இன்ப வாழ்வு வாழ வழிவகுத்தே - இலங்கைத் தமிழ் அரசுக் கட்சியின் குறிக்கோளென்று அன்றே உறுதியாகத் தீர்மானிக்கப்பெற்றது.

சோல்பரியாழ்ப்பாண வருகை :

இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி ஆரம்பித்து ஒரு மாதத்தில் களத்தில் குதிக்கும் வாய்ப்புக் கட்சி ஆதரவாளர்களுக்குக் கிடைத்தது. அந்தியான அரசியல் அமைப்பைச் சிபார்சு செய்து தமிழ் இனத்தை அடிமைகளாக்கிய சோல்பரி ஆணைக்குழுவின் தலைவர் சோல்பரிப் பிரபு - இலங்கையின் மகாதேசாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் 1950ஆம் ஆண்டு தை மாதம் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருகை தந்தார். “தமிழினத்தின் வெளியை வரவேற்காதீர்” என்ற தலைப்பில் துண்டுப்பிரசுரங்களை வெளியிட்டு, அவருடைய வருகையைப் பகிஷ்கரிக்குமாறு இலங்கைத் தமிழரசுக்கட்சி கோரியது. பகிஷ்கார நோக்கத்தை விளக்கும் பொருட்டு, யாழ். நகர மண்டபத்தில் 22-01-50ஆந் திகதி ஒரு கூட்டம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. ஆட்சியாளரினதும் வேறு அரசியற் சக்திகளினதும் தலையீட்டினால் நகர மண்டபத்திற்கு கூட்டம் நடத்த அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. கூட்டணம் செலுத்தி வாடகைக்கு அமர்த்தப்பட்ட மண்டபம் கூட்டத்தன்று இரட்டைப் பூட்டுகள் போட்டுப் பூட்டப்பட்டிருந்தது. ஆயிரக்கணக்கில் திரண்ட மக்கள், பூட்டப்பட்ட கதவுகளையும், அணிவகுத்து ஆயுத பாணிகளாக நின்ற பொலீசாரையும் கண்டு திகைத்தனர். திடீரென்று, கட்சித் தொண்டர்கள் அங்கு தோன்றிக் கூட்டம் தனியாருக்குச் சொந்தமான ஒரு “கராஜ்” காணியில் நடைபெறும்

என்ற துண்டுப் பிரசுரங்களை விநியோகித்தனர். அக்காணியில் திரண்ட மக்கள் மத்தியில் ஒரு மேசை மீது நின்று தலைவர்கள் பேசினர். யாழ்ப்பாணம் முன் எப்போதும் காணாத புரட்சிகரமான சூழ்நிலையில் கூட்டம் நடைபெற்றது. புதிதாகப் பிறந்த கட்சி என்ற குழந்தை தவழுவதற்கு முன்பே, ஆட்சியாளருக்குப் பெருந்தலையிடி கொடுக்கும் இயக்கமாக வளர்வதற்கான அறிகுறிகள் தோன்றின.

சிங்கக்கொடி :

1950 ஆம் ஆண்டு மாசி மாதத்தில் - இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாகத் தீர்வு பெறாதிருந்த தேசியக் கொடிப் பிரச்சினையில், பிரதமரால் நியமிக்கப்பட்ட குழு ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. சிங்கக் கொடியின் கம்பப் பக்கத்தில் சிறுபான்மைச் சமூகங்களைக் குறிப்பதற்குப் பச்சை - காவி நிறங்களில் இருகோடுகள் சேர்க்கப்பட்டன. "தமிழ் பேசும் சமூகம் புறக்கணிக்கப்பட்ட இரண்டாந்தரப் பிரஜைகளாக இந்நாட்டில் வாழுகின்றனர் என்பதைப் பிரகடனப் படுத்தும் ஒட்டுக்கொடி" என்று இலங்கைத் தமிழரசுக்கட்சி அக் கொடிக்கு எதிராகத் தீவிர பிரசாரத்தை மேற்கொண்டது. "இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் இனம் இக்கொடியை முற்று முழுதாக நிராகரிக்கின்றது" என்று கட்சி தீர்மானித்தது. உணர்ச்சியுள்ள தமிழ் மக்கள் - இன்றும் அக் கொடியை ஏற்க மறுக்கும் நிலை இருப்பதற்குக் காரணம் - எமது இயக்கமேயாகும்.

கட்சியின் வளர்ச்சி :

இவ்வாரம்பக் கட்டத்தில் மலைநாட்டுத் தொழிற்சங்கங்களில் பலகாலம் பெரும் பங்கு கொண்டு உழைத்து வந்த திரு. தெ. செ. வைத்தீஸ்வரன் அவர்களைக் கட்சி தன் நிருவாகச் செயலாளராகப் பெற்றது. கட்சியின் அமைப்பு வேலையும் பிரசார இயக்கமும் வேகம் பெற்றன. மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, வவுனியா, மன்னார், யாழ்ப்பாணம் ஆகிய மாவட்டங்களில் மூலை முடுக்குகளெல்லாம் கட்சிப் பிரசாரக் கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. கட்சிக் கிளைகள் கிராமந்தோறும் நிறுவப்பட்டு மாவட்டக் கிளை

களும் அமைக்கப் பெற்றன. கட்சியின் உப தலைவர்களில் ஒருவரான டாக்டர் வி.கே.பரமநாயகம் அவர்கள் இப்பணியில் பெரும் பங்கு கொண்டார்.

கிழக்கு மாகாணத்தில் சிங்களக் குடியேற்றம் :

இந்தக் காலத்தில் “பட்டிப்பளை ஆறு” என்ற பாரம்பரியத் தமிழ்ப் பெயர் “கல்லோயாவாக” மாற்றப்பெற்று, அங்கு சேனநாயக்கா சமுத்திரத்தைக் கட்டி - அப்பள்ளத்தாக்கை அபிவிருத்தி செய்யும் திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இத்திட்டம் கிழக்கு மாகாணத்துக்குப் பெரும் வரப்பிரசாதம் என்று பிரசாரம் செய்தனர் ஆட்சியாளர். ஆனால், அரசின் உண்மையான நோக்கத்தை அன்றே உணர்ந்து அப்பகுதி மக்களைத் தட்டியெழுப்பும் பொருட்டுத் தீவிர பிரசாரத்தை மேற்கொண்டது தமிழரசுக் கட்சி. கல்முனை, சம்மாந்துறை போன்ற அப் பகுதிகளில் மக்கள் நெருங்கி வாழும் கிராமங்கள் எல்லாம் சென்று, சிங்களக் குடியேற்றத்தின் ஆபத்தை விளக்கி 1950ஆம் ஆண்டு தொடக்கமே கட்சித் தலைவர்கள் பிரசாரம் செய்தனர்.

கட்சியின் முதலாவது தேசிய மாநாடு :

1951ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 13, 14, 15ஆம் திகதிகளில் திருக்கோணமலையில் கட்சியின் முதலாவது மாநாடு நடைபெற்றது. அம்மாநாட்டில் தலைவர் திரு.செல்வநாயகம் அவர்கள் ஆற்றிய தலைமைப் பேருரையும் அங்கு நிறைவேற்றப்பட்ட சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தீர்மானங்களும் கட்டுரையின் இறுதியில் வரும் அநுபந்தத்தில் முறையே (அ), (ஆ) பிரிவு எனக் கொடுக்கப் படுகின்றன. தமிழ் இனத்தின் வாழ்வைப் பாதிக்கும் ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் ஆராய்ந்து, மக்களின் கண்களைத் திறந்து பணி புரிந்த ஒரே இயக்கம் இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி என்பதை அம்மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட ஏழு தீர்மானங்களும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

பிரதமர் டி.எஸ்.சேனநாயக்கா யாழ் வருகை :

இந்த ஆண்டின் இறுதியில் பிரதமர் டி.எஸ்.சேனநாயக்கா யாழ்ப்பாணத்தில் வெற்றிப் பவனி வருவதற்கு ஆயத்தங்கள் தொடங்கின. தமிழ் இனத்திற்கு அவருடைய அரசு செய்துவந்த பாரதூரமான தீமைகளை மக்களுக்கு விளக்கும் பொருட்டு அவரது வருகையைப் பகிஷ்கரிக்குமாறு கட்சி - பிரசாரத்தை மேற்கொண்டது. பொதுவாக ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கங்களும் குறிப்பாகத் திரு.டி.எஸ்.சேனநாயக்கா அரசாங்கமும் மேற்கொண்ட திட்டங்கள், மேலாழ்ந்த வாரியாகப் பார்ப்பவர்கட்குத் தமிழ் இனத்திற்கு விரோதமானவையாகத் தோற்றவில்லை. தமிழ் பேசும் தலைவர்களிற் பலருடைய ஒத்துழைப்போடு இக் கருமங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. சிங்கக்கொடி நம்மீது திணிக்கப்பட்டது. நமது தலைவர்களிற் பெரும்பாலோர் அதை ஏற்றுக்கொண்டனர். இந்நாட்டில் வாழும் அரைப்பங்கு தமிழரின் குடியுரிமை, வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டுத் தமிழினத்தின் அரசியல் பலம் அழிக்கப்பட்டது. அது இந்தியருக்கு எதிரானதேயன்றி இலங்கைத் தமிழருக்குப் பாதகமானதல்ல என்று நம் மக்களை நம்பச் செய்தனர் ஆட்சியாளர். தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. கிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழ் பேசும் மக்களுக்குப் பெரும் நன்மை தரும் திட்டமென்று காட்டிக்கொண்டது அரசாங்கம். வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றுவது போலச் சிங்களத்திற்கு முதலிடம் கொடுத்துத் தமிழ்மொழியை ஒதுக்கத் தொடங்கியது. நோகாமற்றொடங்கிய இந்நடவடிக்கையைத் தமிழ் மக்கள் கண்டுகொள்ளவில்லை. பிரதமரின் யாழ்ப்பாண வருகையைப் பயன்படுத்தி இவற்றையெல்லாம் மக்களுக்கு விளக்கினோம். கஷ்டமற்ற பாதையை விரும்பும் மக்கள் தனிச்சிங்களச் சூறாவளி எழுந்து வெளிப்படையாகவே மோதும்வரை, ஆபத்தை அறியாது பெரும்பாலும் உறங்கிக் கிடந்தனர். “தன் தலையை மணலில் புதைத்து விட்டு வந்த ஆபத்து நீங்கிவிட்டதாக நம்பும் தீக்கோழி போன்றே” வாழ்ந்தனர். அன்றும் இன்றும் கேள்போற் பகைவராக

விளங்கும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசுகளிலும் பார்க்க, வால்போற் பகைவரான பண்டாரநாயக்காக்களின் அரசாங்கமே தமிழ் இனத்தின் உறக்கத்தைக் கலைத்து - உரிமை கோரி - உத்வேகத்தோடு இயங்கச் செய்தன.

1952ஆம் ஆண்டுப் பொதுத்தேர்தல் :

பிரதமர் டி.எஸ்.சேனநாயக்காவின் திடீர் மறைவுக்குப் பின் பதவியேற்ற டட்லி சேனநாயக்கா பாராளுமன்றத்தைக் கலைத்துப் பொதுத்தேர்தலை நடாத்தினார். நிறுவி இரண்டரை ஆண்டுகளாக் கிடையில் கட்சி ஒரு பொதுத்தேர்தலிற் குதிக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் ஏழு தொகுதிகளிற் கட்சி உத்தியோகபூர்வமாக வேட்பாளர்களை நிறுத்தியது. கோப்பாய் தொகுதியில் திரு.வன்னியசிங்கம் அவர்களும் திருகோணமலையில் திரு.இராசவரோதயம் அவர்களும் வெற்றி பெற்றனர். தந்தை செல்வநாயகம், டாக்டர் நாகநாதன் உட்பட ஏனைய வேட்பாளர்கள் தோல்வி கண்டனர். ஏழு தொகுதிகளிலு மாக - மொத்தம் 45,331 வாக்குகள் கட்சிக்குக் கிடைத்தன. கட்சி அனுதாபிகளாக - மட்டக்களப்புத் தொகுதியில் திரு.ஆர்.பி. கதிராமர் அவர்களும் கல்குடாவில் திரு.சிவஞானம் அவர்களும் போட்டியிட்டனர். திரு.கதிராமர் வெற்றி பெற்றாராயினும், அடுத்த நாளே தந்தி மூலம் ஆளுங் கட்சியில் சேர்ந்தார். அப்போது - தமிழ் மக்களின் மனோநிலைக்கு இது நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும். அமைப்பு வேலைகளும் பிரசாரமும் மேலும் தீவிரப்படுத்தப்பட வேண்டுமென்பதை இத்தேர்தல் முடிவுகள் உணர்த்தின.

இரண்டாவது தேசிய மாநாடு :

யாழ்ப்பாணத்தில் திரு.செல்வநாயகம் அவர்களைத் தலைவ ராகக் கொண்டு நடைபெற்ற இரண்டாவது மாநாடு - தேர்தல் தோல்வியால் ஏற்பட்ட சோர்வைப் போக்கி மீண்டும் இயக்க வேலைகளில் சுறுசுறுப்புடன் இயங்கும் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தியது. இதற்கு முன், 1953ஆம் ஆண்டு தை மாதம் முதலாந் திகதி பொங்கல்

தினத்தன்று - தமிழரசு வாலிப முன்னணி அமைக்கப் பெற்றது. கொக்குவில் திரு.ந.அருணாசலம் அவர்கள் வாலிப முன்னணியை அமைப்பதற்குப் பெருமுயற்சி மேற்கொண்டார். வாலிப முன்னணியின் முதல் தலைவராக என்னைத் தெரிவு செய்தனர். அதே ஆண்டில் நடைபெற்ற மாநில மாநாட்டில் இளைஞர்கள் உற்சாகமாகக் கலந்து கொண்டது மாத்திரமன்றி, நல்லூர் வாலிபர்கள் கடைசித் தமிழ் மன்னன் சங்கிலியன் வரலாற்றை நாடகமாக அதே மாநாட்டில் மேடையேற்றினர்.

ஆகஸ்ட் 12 ஹர்த்தாலில் கட்சியின் பங்கு :

பிரதமர் டட்லி சேனநாயக்காவின் அரசாங்கம் அரிசியின் விலையை அதிகரித்ததை எதிர்த்து, நாடெல்லாம் எதிர்க்கட்சிகள் ஹர்த்தாலையும் தீவிர எதிர்ப்பியக்கத்தையும் நடத்தின. வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் ஹர்த்தாலை வெற்றிகரமாக நடத்துவதற்கு கட்சி பெரும் பங்கு கொண்டது. இடதுசாரிகளோடு எந்த இயக்கத்திலும் நாம் பங்குகொண்டது கிடையாது எனத் தம்மை “முற்போக்குவாதிகள்” என்று அழைத்துக்கொள்வோர் அடிக்கடி கூறுவதுண்டு. இந்த நாட்டில் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி ஆட்சியை ஆட்டங்கொள்ளச் செய்து 1956இல் இடதுசாரி வெற்றிக்கு வழி வகுத்த - ஆவணி 12ஆந் திகதி ஹர்த்தாலில் - நாம் கொண்ட பங்கை மறைக்க இவர்கள் முயற்சி செய்கின்றனர். தமிழ் இனத்தின் உரிமை கோரி நாம் நடத்திய இயக்கங்களில் இடதுசாரிகள் ஒத்துழைக்க மறுத்தனரேயன்றி, நாட்டுப் பொதுமக்களின் உரிமைகளுக்காக அவர்கள் மேற்கொண்ட நியாயமான இயக்கங்களில் நாம் கலந்து கொள்ளத் தவறவில்லை.

கொத்தலாவலைக்குக் கறுப்புக்கொடி :

ஹர்த்தாலைத் தொடர்ந்து நாட்டின் பிரதமர் டட்லி சேனநாயக்கா இராஜினாமா செய்ய, சேர் ஜோன் கொத்தலாவலை பிரதமரானார். 1954ஆம் ஆண்டு நடுப்பகுதியில் எலிசபெத் மகாராணி இலங்கைக்கு வருகை தந்தார். அவருக்கு நன்றி

தெரிவித்துக் கொத்தலாவலை அரசாங்கத்தின் நிதி அமைச்சரும் சபை முதல்வருமான திரு.ஜே.ஆர். ஜயவர்த்தனா ஆங்கிலத்திலும் சிங்களத்திலும் பேசினார். அப்பேச்சின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புத் தானும் இடம்பெறவில்லை. மகாராணி முன் பேசுவதற்குத் தமிழ் - தகுதியற்ற மொழி - என்று திரு.ஜயவர்த்தனாவும் அன்றைய ஆட்சியும் கருதினர் போலும், இவ் வரவேற்பில் தமிழைப் புறக்கணித்துத் தமிழரை அவமதித்த பின், பிரதமர் கொத்தலாவலை யாழ்ப்பாணத்துக்கு உத்தியோகபூர்வமாக வருகை தந்தார். தமிழ் மொழியைப் புறக்கணித்ததற்காகவும், அநீதியான குடியரிமைச் சட்டங்களை மேலும் அநியாயமாக அமுல் நடத்தித் தமிழ்த் தொழிலாளிகளை நாடுகடத்தி நம் பலத்தைக் குறைக்க அரசு முனைந்திருப்பதாலும், தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் திட்டமிட்டுச் சிங்களக் குடியேற்றம் நடத்துவதாலும், "திரிசிங்கள ஜாதி பெரமுனை" யைக் கொத்தலாவலை ஆட்சி மறைமுகமாக ஆதரித்து வருவதாலும் பிரதமர் கொத்தலாவலையின் யாழ்ப்பாண வருகையைப் பகிஷ்கரிக்குமாறு இலங்கைத் தமிழ் அரசுக்கட்சி தமிழ் மக்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தது. தமிழரசு வாலிப முன்னணி கட்சியின் அனுமதியுடன் ஒருபடி மேலே சென்று பிரதமருக்குக் கறுப்புக்கொடி காட்டி எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கத் தீர்மானித்தது. யாழ் நகர மண்டப முன்றிலில் கோலாகலமாக வரவேற்பு நடைபெற்றது. அலங்கார இரதத்திற் பவனி வந்த பிரதமர் மேடையில் ஏறியதும், ஏற்பாடுகளுக்குப் பொறுப்பாக இருந்த அரசாங்க அதிபரை ஆனந்தத்தோடு கட்டித் தழுவினார். ஏற்கனவே, இருநூறுக்கு மேற்பட்ட தமிழரசுக் கட்சித் தொண்டர்கள் மேடைக்குச் சமீபத்திற் சென்று, சட்டைப் பைகளில் கறுப்புக் கொடியுடன் அமர்ந்திருந்தனர். மேடையில் பிரதமர் ஏறியதும், வாலிப முன்னணித் தலைவர் எழுந்து கறுப்புக் கொடியை வீசிப் "பிரதமரே திரும்பிப் போ" என்று கோஷமிட்டவுடன், அத்தனை தொண்டர்களும் எழுந்து ஆர்ப்பரித்துக் கோஷமிட்டனர். பிரதமர் திகைப்படைந்தார். பார்வையாளராக வந்த பலரும் இளைஞர்களோடு சேர்ந்து கொண்டனர். உதவிப் பொலிஸ் அதிபரின் கட்டளைப்படி,

குண்டாந்தடி தாங்கிய பொலீஸ்படை ஆர்ப்பரித்த இளைஞர் மீது பாய்ந்து தாக்கியது. பொதுமக்களின் பலரும் தாக்கப்பட்டனர். பலர் இரத்தம் சிந்தினர். தமிழழப் புறக்கணித்த ஆட்சியின் தலைவருக்குத் தம் எதிர்ப்பைத் தெளிவாகக் காட்டிவிட்டனர் தமிழ் வாலிபர்கள். இலங்கையின் சரித்திரத்தில் நடைபெற்ற முதற் கறுப்புக்கொடி ஆர்ப்பாட்டம் இதுவாகும்.

சிங்கள வெறியாட்டம் ஆரம்பம் :

பிரதமர் கொத்தலாவலையின் யாழ்ப்பாண வருகையின் போது, தமிழ்மொழி உரிமை பற்றித் தமிழ் மக்கள் கொண்டிருந்த பயம் - பல இடங்களில் எடுத்துக் கூறப்பட்டது. கொக்குவில்லில் அளிக்கப்பட்ட வரவேற்பில் திரு.ஹண்டி பேரின்பநாயகம் அவர்கள் விடுத்த வேண்டுகோளுக்குப் பதிலளித்த பிரதமர், உடனடியாகச் சிங்களமும் தமிழும் சம அந்தஸ்துள்ள உத்தியோக மொழிகள் என்பதை அரசியல் அமைப்பிலேயே தான் இடம்பெறச் செய்வதாக உறுதியளித்தார். அவர் கொழும்பு திரும்புமுன், இவ் வாக்குறுதிக்குத் தென்னிலங்கையில் பலத்த எதிர்ப்புக் கிளம்பியது. கொழும்பு திரும்பிய அடுத்த நாளே தான் கொடுத்த வாக்குறுதியை மறுத்துக் கொத்தலாவலை அறிக்கை வெளியிட்டார். இவருக்குப் பின்பு வந்த ஒவ்வொரு சிங்களப் பிரதமரும் தமிழ் மக்களுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை சிங்கள மக்களுடைய எதிர்ப்புக்கு அஞ்சி மறுதலித் திருக்கிறார்கள் என்பதை மேலும் காண்போம்.

கொத்தலாவலையின் மறுப்பை சிங்கள மக்கள் நம்ப வில்லை. திரிசிங்களப் பெரமுனைகளும், பாஷா பெரமுனைகளும், பெளத்த பிக்கு மண்டலங்களும் நாடெல்லாம் மொழி வெறியைக் கிளப்பின. சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்பு தொடக்கம் பத்து வருடங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருந்த மொழிக்கொள்கை மாற்றப் பட்டு சிங்களம் மாத்திரமே நாட்டின் ஆட்சிமொழியாக்கப்பட வேண்டுமென்ற குரல் பெரிதாகக் கிளம்பியது. இந்தச் சூழ்நிலையில் கட்சியின் மூன்றாவது தேசிய மாநாடு திருகோணமலையில் 1955ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 16ஆம், 17ஆம் திகதிகளில் கூடியது.

மூன்றாவது தேசிய மகாநாடு :

தனி மனிதர்களைச் சுற்றிக் கட்டி எழுப்பப்பட்ட அரசியல் கட்சிகளே இலங்கையில் இன்றும் பெரும்பான்மையாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. மார்க்சீயக் கட்சிகளைத் தவிர, ஏனைய அரசியற் கட்சிகள் அவற்றை நிறுவிய தலைவர்களின் தனிப்பட்ட செல்வாக்கையே மூலதனமாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டவை. அவர்களின் மறைவுக்குப் பின், அத்தலைவர்களின் மனைவியோ - மகனோ தலைமை தாங்க வேண்டிய நிலையிலுள்ளன. தமிழ் இனத்தின் விடுதலை இயக்கமாக அமைக்கப்பட்ட இலங்கைத் தமிழரசுக்கட்சி - தனி ஒருவரின் நிரந்தரத் தலைமையின் கீழ் இயங்குவதைத் தந்தை செல்வநாயகம் விரும்பவில்லை. கொள்கையை முன் வைத்து அதற்காக உழைக்கும் தொண்டர்களால் ஜனநாயக முறைப்படி தெரிவு செய்யப்பட்ட தலைமையின் கீழ், கட்சி வளர வேண்டுமென்பதே அவர் கருத்து. இக்கருத்துக்கமைய 1955ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 16ஆம், 17ஆம் திகதிகளில் திருகோணமலையில் நடைபெற்ற கட்சியின் மூன்றாவது மாநில மாநாட்டிற்குக் கொள்கையில் ஆழ்ந்த பற்றும் மதிநுட்பமும் தியாக சிந்தையுங் கொண்ட கோப்பாய்க் கோமான் திரு.கு.வன்னியசிங்கம் அவர்கள் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். 6 ஆண்டுகள் கட்சியின் தலைவராகப் பணிபுரிந்த திரு.செல்வநாயகம் அவர்களே பொதுச் செயலாளராகப் பொறுப்பேற்றார். இத்தலைமையில், கட்சி தமிழ்பேசும் மக்களின் பூரண நம்பிக்கையைப் பெற்ற ஒரே இயக்கமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. தமிழ் இனத்தின் வரலாற்றில் நெருக்கடி நிறைந்த காலத்தில் அதி முக்கியத்துவம் வாய்ந்த மூன்று மகாநாடுகளுக்குத் தொடர்ந்து தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு இனத்தை வழிநடத்தியவர் திரு.கு.வன்னியசிங்கம் அவர்களே.

ஈ.தே.கட்சியின் களவி மகாநாடு :

ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போலவே 1954ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து சிங்களம் மாத்திரமே இந்நாட்டின் ஆட்சி மொழியாக வேண்டும் என்ற கோரிக்கை வலுப்பெறத் தொடங்

கியது. அந்நாளில் உண்மை மார்க்சீய வழியில் இயங்கி வந்த லங்கா சமசமாஜக் கட்சி - கொழும்பு நகர மண்டபத்தில் சிங்கள - தமிழ் மொழிகளின் சம அந்தஸ்தை வலியுறுத்தி ஒரு கூட்டத்தை ஏற்பாடு செய்தது. அதே கட்சியிலிருந்து பிரிந்து சென்று புரட்சிவாத சமசமாஜக் கட்சியை வகுப்புவாத அடிப்படையில் இயக்கிக் கொண்டிருந்தார் திரு.பிலிப் குணவர்த்தனா. அவரது கட்சியினர் சமசமாஜக் கட்சியின் மொழிச் சமத்துவம் பற்றிய கூட்டத்தில் பெரும் அமளியை ஏற்படுத்தினர். பலர் காயமுறும் அளவுக்குப் பலாத்காரம் இடம்பெற்றது. கூட்டம் கைவிடப்பட்டது. மொழிப் பிரச்சினை பலாத்கார வெறியாட்டத்திற்கு வழி வகுக்கப்போகிறது என்பதற்கு ஆரம்ப அறிகுறிகள் அப்போதே தோன்றின.

1955ஆம் ஆண்டு மொழிச் சமத்துவத்தை வலியுறுத்திப் பாராளுமன்றத்தில் டாக்டர் என்.எம்.பெரேரா ஒரு தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்தார். பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் அரசாங்க சபையில் தமிழும் ஆட்சிமொழியாக வேண்டும் என்று வாதிட்ட திரு.பண்டாரநாயக்கா, தமது கொள்கையில் ஏற்பட்டு வந்த மாற்றத்தை இந்த விவாதத்தின் போது வெளியிட்டார். “பட்டினங்களிலும் கிராமங்களிலும் வியாபார நிலையங்களிலும் சிறு கடைகளிலும் பெரும்பகுதி வேலை தமிழ் பேசும் மக்களின் கையில் இருப்பதால், தவிர்க்க முடியாத வகையில் சிங்கள மொழி சுருங்கி - அருகிவிடுமென்ற நியாயமான பயம் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டிருக்கிறது” என்று பாராளுமன்றத்தில் பேசினார் திரு.பண்டாரநாயக்கா. இதைத் தொடர்ந்து, மார்க்சீயக் கட்சிகள் தவிர்ந்த - சிங்கள அரசியற் கட்சிகளின் மொழிக் கொள்கையில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. 1956 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 18ஆம் திகதி களனியிற் கூடிய ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆறாம் மகாநாட்டில் சிங்களம் மாத்திரமே இந்நாட்டின் ஆட்சி மொழியாக வேண்டுமென்று தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அக்கட்சியில் ஐக்கியமும் இல்லை - தேசியமும் இல்லை என்பதைக் கண்ட தமிழ் உறுப்பினர்கள் அக்கட்சியை விட்டு வெளியேறினர். அக்கட்சி

அரசில் - அங்கம் வசித்த தமிழ் அமைச்சர்கள், துணை அமைச்சர்கள் அனைவரும் பதவிகளை இராஜினாமாச் செய்தனர். 1948ஆம் ஆண்டு குடியரிமைச் சட்ட விவாதத்தினபோது, தந்தை செல்வநாயகம் கூறிய வார்த்தைகளின் தீர்க்கதரிசனத்தைத் தமிழ் மக்கள் உணர்ந்தனர்.

தமிழ் ஈழத்தில் ஹர்த்தால் :

ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் துரோகத்தாற் கொதிப்படைந்தனர் தமிழ் மக்கள். 1956ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி 20ஆந்திகதி தமிழ்ப் பிரதேசம் எங்கும் தமிழரசுக் கட்சியின் கேள்விப்படி - பூரண ஹர்த்தால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. ஹர்த்தாலின் பூரண வெற்றி - தமிழ் மக்கள் தமிழரசுக் கட்சியின் தலைமையை ஏற்றுக் கொண்டனர் என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டியது.

தமிழர் ஐக்கிய முன்னணிப் பேச்சு :

நெருக்கடியான இச்சூழ்நிலையில், தமிழ் மக்கள் தம் மத்தியில் ஒற்றுமையையும் கட்டுப்பாட்டையும் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற ஆவல் எழுந்தது. தமிழ் அரசியற் கட்சிகளும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் ஏனைய பிரமுகர்களும் சேர்ந்த ஐக்கிய முன்னணியை அமைப்பதற்குப் பலர் முயற்சிகள் மேற்கொண்டனர். இதையொட்டி ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டிய பொறுப்பு - கட்சியின்மேற் சாய்ந்தது. ஒற்றுமையை வரவேற்கும் அதேநேரத்தில், அவ்வொற்றுமை ஒரு குறிக்கோளின் அடிப்படையில் - சனநாயக ரீதியில் அமைய வேண்டுமென்று கட்சி தீர்மானித்தது. 14-05-1955இல் கூடிய கட்சியின் செயற்குழு கீழ்க்கண்டவாறு தீர்மானித்தது.

“கட்சியின் இறுதி இலட்சியமான ஐக்கிய இலங்கைச் சமஷ்டியின் ஓர் அங்கமாகப் பூரண சுயாட்சி பெற்ற தமிழ் அரசைக் காண உழைக்கக் கட்சி பூண்டிருக்கும் உறுதியை மீண்டும் வலியுறுத்தும் அதே நேரத்தில், தமிழ் பேசும் மக்களைப் பாதிக்கும் பிரச்சினைகளையொட்டி வேறு கட்சிகளோடும் தனி மனிதர்களோடும் கூட்டு

நடவடிக்கைகளில் இரு பகுதியினரும் ஏற்றுக்கொண்ட நிபந்தனைகளுக்கமைவாக ஈடுபடத் தீர்மானித்தது;

“செயற்குழுவின் கட்டளைகளுக்கு இணங்க ஏனையோருடன் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தவும் கூட்டு நடவடிக்கைகளுக்கான பொதுத் திட்டங்களை வகுக்கவும் திருவாளர்கள் கு.வன்னியசிங்கம், டாக்டர்.இ.மு.வி.நாகநாதன், ந.இ.இராசவரோதயம், அ.அமிர்தலிங்கம், சா.ஜே.வே.செல்வநாயகம் ஆகியோரை நியமிக்கிறது.”

அடுத்த பல மாதங்களாகத் தமிழாசிரியர் சங்கம் போன்ற அமைப்புகளும் நீதியரசர் நாகலிங்கம் போன்ற பல பிரமுகர்களும் ஐக்கிய முன்னணி ஒன்றைத் தோற்றுவிக்க முயற்சிகளை மேற்கொண்டும் எவ்வித பலனும் கிடைக்கவில்லை. கடந்தகால அரசியலில் ஆடித் தோற்றுவிட்ட பலரும் மீண்டும் பாராளுமன்றம் செல்லச் சலபமான ஒரு வழியாக - ஐக்கிய முன்னணி அமைவதைத் தமிழ் மக்கள் விரும்பவில்லை. இச்சூழ்நிலையில் கட்சி தனித்துத் தன் கொள்கையைத் தமிழ் மக்கள் முன் வைத்து, அவர்களின் கட்டளைப் படி களத்திற் குதிக்க வேண்டிய கட்டம் வந்தது. 1956ஆம் ஆண்டுப் பொதுத்தேர்தலில் இக்கட்டளையைப் பெறும் பொருட்டுத் தமிழரசுக்கட்சி வடக்குக் கிழக்கு மாகாணமெங்கும் வேட்பாளர்களை நிறுத்தியது.

1956ஆம் ஆண்டு பொதுத்தேர்தல்:

1956ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 5, 7, 10ஆம் திகதிகளில் நடந்த பொதுத்தேர்தல் இந்நாட்டின் சரித்திரத்தில் மாத்திரமன்றி, இலங்கை வாழ் தமிழ்பேசும் மக்களின் சரித்திரத்திலும் ஓர் திருப்பு முனையாக அமைந்தது. இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியின் வரலாற்றிலும் ஓர் புது அத்தியாயம் ஆரம்பமாகியது. 1952ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் 45, 331 வாக்குகளைப் பெற்று 2 தொகுதிகளில் வெற்றியீட்டிய கட்சி, 1956ஆம் ஆண்டில் 1, 42,036 வாக்குகளைப் பெற்று வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் 10 தொகுதிகளைக் கைப்

பற்றியது. பாராளுமன்றத்தினுள் மாத்திரம் இயங்கும் ஏனைய அரசியற் கட்சிகளைப் போலன்றி, பாராளுமன்றத்தினுள்ளும் வெளியிலும் தமிழ் இனத்தின் உரிமைக்காகப் போராடுவதற்கு மக்களின் அங்கீகாரம் பெற்ற ஒரே கட்சியாக அமைந்தது. வடக்கையும் கிழக்கையும் இணைத்து - தமிழ்பேசும் இந்து, முஸ்லிம், கிறிஸ்தவ மக்களின் மிகப் பெரும்பாலான ஆதரவைப் பெற்ற இயக்கம் என்று நிலைநாட்டப் பெற்றது.

ஆனிஜந்தும் ; தனிச் சிங்களச் சட்டமும் :

தேர்தல் வெற்றியைத் தொடர்ந்து, போராட்டத்தில் உடனடியாக இறங்க வேண்டிய நிலையைப் பண்டாரநாயக்கா அரசாங்கம் ஏற்படுத்தியது. தாம் சிங்கள மக்களுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதிப்படி சிங்களத்தைத் தனி அரசு கரும மொழியாக்குவதற்கு ஆனி 5ஆம் திகதி பண்டாரநாயக்கா பாராளுமன்றத்திற் சட்டம் கொண்டுவந்தார். அச்சட்டத்திற்குத் தமிழ் பேசும் மக்களின் எதிர்ப்பைச் சாத்வீக முறையிற் காட்டும் பொருட்டுப் பாராளுமன்றப் படிக்கட்டுகளில் சத்தியாக்கிரகம் செய்யப்போவதாகக் கட்சி அறிவித்தது. இரவோடிருவாகப் பாராளுமன்றத்தைச் சுற்றி - முள்ளுவேலிகள் - அரசாங்கத்தால் அமைக்கப்பட்டன. முள்ளுவேலியோடு, மனித வேலியாக ஆயுதந்தாங்கிய பொலிசார் நிறுத்தப் பட்டனர். சிங்கள வகுப்புவெறியர்கள் “எல்லாள் - துட்டகைமுனு யுத்தம்” என்ற கோஷத்தோடு திரட்டிக் காலிமுகத்திடலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டனர். சத்தியாக்கிரகத்தின் நோக்கத்தை விளக்கும் துண்டுப் பிரசுரத்தைச் சிங்கள மொழியிற் கட்சி வெளியிட்டிருந்தது. அப்பிரசுரங்களை விநியோகிக்கச் சென்ற தொண்டர்கள் - சிங்களக் காடையர்களால் நையப்புடைக்கப் பட்டனர். தாக்குதலைப் பொருட்படுத்தாது, சத்தியாக்கிரகத் தொண்டர்களும் தலைவர்களும் காலிமுகத்திடலின் தென்பகுதியிலிருந்து பாராளுமன்றத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினர். அவர்கள் சிறிது தூரம் செல்வதற்கிடையில், சிங்களக்கொடி தாங்கிய

சிங்கள வெறியர் கூட்டம் அவர்கள் மீது பாய்ந்து, தடிகளாலும் கைகளாலும் கால்களாலும் தாக்கத் தொடங்கியது. தலைவர் வன்னியசிங்கத்தின் சட்டை கிழிக்கப்பட்டு, மூக்கிலிருந்து இரத்தம் வடியத் தாக்கப்பட்டார். டாக்டர் நாகநாதனின் உடைகள் கிழித் தெறியப்பட்டு, அவர் மிருகத்தனமாக அடிக்கப்பட்டார். தந்தை செல்வநாயகம் அவர்களின் இரு புதல்வர்கள் அவர் கண் முன்னால் உருட்டி உதைக்கப்பட்டனர். தொண்டர் நா.செல்லையாவின் காதைக் காதையர்கள் கடித்துப் பிய்த்தெடுத்தனர். தாக்குதலின் பயனாகப் பல தொண்டர்களும் தலைவர்களும் வைத்தியசாலைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டனர். இத்தனையையும், பண்டாரநாயக்கா அரசின் பொலீசார் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர். சத்தியாக்கிரகிகள் உண்மைக் காந்தியநெறி நின்று, இவற்றையெல்லாம் தாங்கித் தொடர்ந்தும் பாராளமன்றம் நோக்கி நடந்தனர். திடீரென்று பெருமழை பொழிந்தது. காதையர் கூட்டம் கலைந்தோடியது. திருமலை, மட்டக்களப்பிலிருந்து இக்கட்டத்தில் வந்து சேர்ந்த தொண்டர்களும் சேர்ந்து, தொடர்ந்து சென்றனர். பொலீசாரால் ஒரு கட்டத்தில் தடுத்து நிறுத்தப்பட்ட சத்தியாக்கிரகிகள், அந்த இடத்திலேயே ஈரப்புற்றரையில் அமர்ந்தனர். வெறியர் கூட்டம் பல்லாயிரமாக அதிகரித்துச் சத்தியாக்கிரகிகளைச் சுற்றிவளைத்துக் கல் வீசத் தொடங்கியது. திரு.வ.ந. நவரத்தினம் காயமுற்று வைத்தியசாலைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டார். காதையர் வீசிய கல்லினால் எனது நெற்றி பிளந்தது. எத்தனையோ தொண்டர்கள் காயமுற்றனர். பகல் ஒரு மணிக்குத் தலைவர்கள் எல்லோரும் ஆலோசித்துச் சத்தியாக்கிரகத்தை நிறுத்தித் தொண்டர்களைத் திருப்பி அனுப்ப ஏற்பாடு செய்தனர். காலிமுகத் திடலில் மாத்திரமன்றிக் கொழும்பு நகரின் பல இடங்களிலும் தமிழ் மக்கள் சிங்கள வகுப்பு வெறியரின் தாக்குதலுக்கு ஆளாகினர். சட்டத் தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டவேண்டிய பொலீசார், தமிழ் மக்கள் தாக்கப்படுவதை, அரசாங்கத்தின் கட்டளைப்படி, செய் வற்றுப் பார்த்து நின்றனர்.

அம்பாறைக் கலவரம் :

பிரதமர் பண்டாரநாயக்காவின் இச்செயலினால் உற்சாக முற்ற சிங்களக் காதையரின் தமிழ் மக்களுக்கு விரோதமான அட்டுழியங்கள், கொழும்புக்கு வெளியிலும் பரவின. மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளில், தமிழ்ப் பிரதேசத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்தும், அரசாங்கத்தின் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றத்தினால், சிங்கள ஆதிக்கப் பிரதேசமாக மாற்றப்பட்ட அம்பாறையும் ஒன்றாகும். கல்லோயா அபிவிருத்திச் சபையின் கீழ் பணியாற்றிய தமிழ் ஊழியர்களும் அவர்கள் குடும்பங்களும், திட்டமிட்டு முற்றுகையிடப்பட்டுத் தாக்கப்பட்டனர். அவர்கள் தங்கள் உடமைகளையெல்லாம் விட்டுத் தலைவிரிகோலமாக ஓடினர். அடுத்து, அந்தச் சுற்றாடலில் உள்ள துறைநீலாவணை போன்ற பழந்தமிழ்க் கிராமங்களைத் தாக்கத் திட்டமிட்டுச் சென்றனர் சிங்கள வகுப்பு வெறியர். தம் தாயகத்தைக் காக்கத் துப்பாக்கி ஏந்திப் புறப்பட்ட துறைநீலாவணை வீரர்கள் முன் நிற்க முடியாது, அலறித் துடித்துத் தலைவிரிகோலமாக அவர்கள் ஓடினார்கள். தமிழ் ஊழியரும் கிராம வாசிகளும் தாக்கப்பட்டபோது, செயலற்றிருந்த சிங்கள ஆட்சியின் காவல்துறையினரும் இராணுவத்தினரும், சிங்கள வெறியர் திருப்பித் தாக்கப்பட்டவுடன் தலையிட்டனர். ஆனால், துறைநீலாவணை வீரர்களின் உறுதியான தாக்குதலுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாது, ஜீப்வண்டியையும் கைவிட்டு - இராணுவத்தினர் ஓடித் தப்பினர். ஜீப்வண்டி தீக்கிரையாக்கப்பட்டது. பண்டாரநாயகர் அரசாங்கம் அவசரகாலச் சட்டத்தைப் பிரகடனம் செய்து, காலந்தாழ்த்தியாவது சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. தனிச்சிங்களச் சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் புகுத்தப் பட்ட அன்றே, தமிழரசுக்கட்சி மேற்கொண்ட சத்தியாக்கிரகமும், அதற்கெதிராக ஆட்சியாளரின் ஆதரவுடன் நடந்த வெறியாட்டமும், தமிழ் மக்களின் தற்பாது காப்பு நடவடிக்கையும் அவசரகாலச் சட்டத்திற்கு வழிவகுத்தன. இதன் பின்பு பல தடவை எமது

போராட்டங்களைச் சமாளிக்க, அவசரகாலச் சட்டத்தையும் இராணுவ ஆட்சியையும் ஆட்சியாளர் நாடவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டதைப்பின்பு காணலாம்.

திருமலையாத்திரை :

தமிழ் மக்களின் எதிர்ப்பையும் தமிழ்ப் பாராளுமன்ற உறுப்பினரதும், இடது சாரிக் கட்சிகளினதும் நியாய பூர்வமான வாதங்களையும் பொருட்படுத்தாமல், ஜூன் மாதம் 15ஆம் திகதி அதிகாலை தனிச்சிங்களச் சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப் பட்டது. “இச்சட்டத்தைத் தமிழினம் ஒருபோதும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டாது” என்று தமிழரசுக்கட்சி விடுத்த சூளுரைக்கேற்ப, மக்கள் சக்தியைத் திரட்டும் பொருட்டுத் தமிழ்ப் பிரதேசத்தின் வடக் கெல்லையில் உளர்காவற்றுறை, பருத்தித்துறையிலிருந்தும்; மேற்கே மன்னாரிலிருந்தும்; தெற்கே திருக்கோவிலிருந்தும் தலைவர்களும், தொண்டர்களும் கால்நடையாகத் திருமலை நோக்கிச் செல்வ தென்று தீர்மானிக்கப்பெற்றது. பிரதமர் பண்டாரநாயக்காவிற்கு இம்முடிவு அறிவிக்கப்பட்டபோது, நடைபவனியையும் அதைத் தொடர்ந்து நடக்கும் மகாநாட்டையும் தடை செய்யப் போவதாக அறிவித்தார். தடையை மீறி நடக்கத்தயாரென்றது கட்சி. பணிந்தார் பிரதமர். பாதுகாப்புக்கென்று கூறிக் காவற்படையினரையும் உடன் நடக்கச் செய்தார். நூற்றுக்கணக்கான தொண்டர்கள் கட்சியின் மூவரணக் கொடிகளைத் தாங்கிய வண்ணம்,

“திருமலைக்குச் செல்லுவோம்

சிறுமை அடிமை வெல்லுவோம்”

என்று தொடங்கும் பண்டிதர் இளமுருகனாரின் திருமலையாத்திரைப் பாடலை இசைத்தபடி, வடக்கிலும் மேற்கிலும் தெற்கிலுமிருந்து திருகோணமலையை நோக்கி நடந்தனர். பத்து நாட்கள் நடந்து, ஆவணி மாதம் 16ஆந் திகதி திருமலை போய்ச் சேர்ந்தனர். சென்ற வழியெல்லாம், மக்கள் வெள்ளமெனத் திரண்டு, தொண்டர்களை வரவேற்றனர். உணவும் தங்கும் வசதிகளும் வழி

நெடுகிலுமுள்ள தமிழ்க்கிராமங்கள் ஒன்றோடொன்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு கொடுத்தன. தங்கிய ஒவ்வொரு இடத்திலும், புதிதாக மேலும் பல தொண்டர்கள் சேர்ந்தனர். திருகோணமலை மடத்தடிச் சந்தியில் 16-08-1956 பிற்பகல், வடக்கிலும் தெற்கிலும் மிருந்து, இரு கடல்கள் பொங்கி வந்து ஒன்று சேர்வது போல - வந்து சேர்ந்த இரு ஊர்வலங்களையும் திரு.இராஜவரோதயம் அவர்கள் வரவேற்று அழைத்துச் சென்றார். திருமலை முற்றவெளியில் தமிழரசுக்கட்சியின் நாலாவது மாநில மாநாட்டரங்கை நடைபவளி சென்று சேர்ந்தது.

நான்காவது மாநாடு- 17, 18, 19-08-1956

கட்சியின் அதிமுக்கியத்துவம் வாய்ந்த இம்மாநாட்டிற்கு, மீண்டும் திரு.வன்னியசிங்கம் அவர்களே ஏகமனதாகத் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். அவருடைய தலைமையின் கீழ் 30,000க்கு மேற்பட்ட மக்கள் கூடிய இம்மகாநாட்டில் அரசுக்கு ஒருவருட்க் காலக்கெடு கொடுத்து ;

1. தமிழ் பேசும் மக்கள் பெரும்பாலாக வசிக்கும் தொடர்பான பிரதேசங்களை - சமஷ்டி அரசுக்கு உட்பட்ட ஒன்றோ, அதற்கு மேற்பட்டதோ தமிழ் மொழிவாரி அரசு அல்லது அரசுகளாக அமைக்கவும்,
2. சிங்களத்தோடு பரிபூரண சமஅந்தஸ்துள்ள ஆட்சிமொழி யாகத் தமிழுக்கு உரிய இடத்தை மீண்டும் அளிக்கவும்.
3. இன்றைய குடியரிமைச் சட்டங்கள் நீக்கப்பட்டு, இந் நாட்டைத் தமது தாயகமாகக் கொண்ட எல்லோருக்கும் ஒரு சிறிய வாசகால யோக்கியதையின் அடிப்படையில், பூரண பிரஜாவுரிமையை அங்கீகரிக்கும் குடியரிமைச் சட்டங்களை ஆக்கவும்.
4. பாரம்பரியத் தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றத்தை உடன் நிறுத்தவும், அரசு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கோரியும்,

1957ஆம்ஆண்டு ஆவணி மாதம் 20ஆந் திகதிக்கிடையில், பிரதம மந்திரியும், இலங்கைப் பாராளுமன்றமும், இலங்கை சமஷ்டி அரசை நிறுவத் தேவையான நடவடிக்கைகளை எடுக்கத் தவறின், அவ்விடத்தில் சியத்தை அடைவதற்குச் சாத்வீக வழியிற் கட்சி நேரடி நடவடிக்கையில் இறங்கும் என்று தீர்மானிக்கப்பெற்றது.

கட்சியின் நாலு அம்சக் கோரிக்கை இம்மாநாட்டில் திட்ட வட்டமாக உருப்பெற்றது. மாநாட்டில் கலந்துகொண்ட கட்சியின் முஸ்லீம் உறுப்பினர்களுடைய கேள்விக்குக் கட்சி இணங்கி, இதுகாறும் “ஒரு சுயாட்சித் தமிழரசு” என்றிருந்த கட்சியின் நோக்கத்தை, “சுயாட்சித் தமிழரசும் முஸ்லீம் அரசும்” என்று மாற்றியது. தமிழ் பேசும் மக்கள் கோரும் சுயநிர்ணய உரிமை - அவர்களின் ஓர் அங்கமான முஸ்லீம் மக்களுக்கும் உண்டு என்ற உன்னத சனநாயகத் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் இம்முடிவு எடுக்கப்பட்டது. தலைவர் வன்னியசிங்கத்தினால் தலைமைப் பீடத்திலிருந்து முன்மொழியப்பட்ட இத்தீர்மானம், 19-08-56 அன்று திருமலை முற்றவெளியில் நடந்த மாநாட்டின் இறுதி நாட்கூட்டத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டு, பிரசித்திபெற்ற “திருமலைத் தீர்மானம்” ஆக அமைந்தது.

சிங்கள “ஸ்ரீ” எதிர்ப்பும் போராட்டம் :

திருமலைத் தீர்மானத்தைத் தொடர்ந்து, தொண்டர்களைத் திரட்டி ஆகஸ்ட் போராட்டத்திற்கு ஆயத்தஞ் செய்துகொண்டிருந்த நேரத்தில், அரசாங்கம் தமிழ் மக்களின் நொந்த உள்ளங்களில் வேலைப் பாய்ச்சுவது போன்ற ஒரு காரியத்தைச் செய்தது. மோட்டார் வண்டிகளின் இலக்கத் தகடுகளில் இதுகாறும் இருந்த ஆங்கில எழுத்துக்களுக்குப் பதிலாக, சிங்கள “ஸ்ரீ” என்ற எழுத்தைப் புகுத்தியது. தமிழ் மக்களின் கட்சிகள் கூட்டாக எதிர்ப்புத் தெரிவித்தும், அரசாங்கம் செவிசாயக்கவில்லை. எனவே, மோட்டார் இலக்கத் தகடுகள் பற்றிய சட்டத்தை மீறி, ஒரு சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தை ஆரம்பிப்பதென்றும் அரசாங்கத்தின் தனிச் சிங்களக்

கொள்கைக்கு எதிரான போராட்டத்தின் ஓர் அங்கமாக, இவ்வியக் கத்தை நடத்துவதென்றும், தீர்மானிக்கப்பெற்றது. யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, வவுனியா, மட்டக்களப்பு, மன்னார் ஆகிய ஐந்து மாவட்டங்களிலும் 1957ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதம் 19ஆந் திகதி சிங்கள ஸ்ரீ எதிர்ப்புச் சட்ட மறுப்பியக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. முதல் நாள் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற இயக்கத்தில், அகில இலங்கைத் தமிழ்க்காங்கிரஸ் தலைவரும், உறுப்பினர்கள் பலரும் சேர்ந்தனர். ஆயினும், அதன் பின் தொடர்ந்து நடந்த இயக்கத்தில் ஏனையோர் ஈடுபடாது கைவிட, கட்சி மாத்திரமே தொடர்ந்து இயக்கத்தை நடத்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. முதற் கட்டமாக, ஒரு நாட் சட்ட மறுப்பாக - ஆங்கில எழுத்துக்களுக்குப் பதிலாகத் தமிழ் எழுத்துக்களை இலக்கத் தகடுகளிற் பொறித்து, மோட்டார் வண்டிகளைச் செலுத்திய தொண்டர்கள், இரண்டாவது கட்டமாக - நிரந்தரமாகவே தமிழ் எழுத்துக்களோடு வண்டிகளைச் செலுத்தினர். மூன்றாவது கட்டமாக - கட்சித் தொண்டர்கள் வீதிகளில் திரண்டு, எல்லா மோட்டார்வண்டிச் சொந்தக்காரர்களையும் தமிழ் எழுத்துப் பொறித்து ஓடும்படி வேண்டியது மாத்திரமன்றி, தாமே தமிழ் எழுத்துப் பொறித்த தகடுகளை மாட்டியும் விட்டனர். மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் வேகமாகப் பரவிய இவ்வியக்கத்திற்கு எதிராக அரசாங்கம் எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்காது நிலைமையைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தது.

பெப்ரவரி 4ம் ; 1957இல் தியாகிநடராசன் கொலையும் :

சுதந்திர தினமான பெப்ரவரி 4ஆந் திகதியை - கடைகளை அடைத்துக் கறுப்புக் கொடிகளைப் பறக்கவிட்டுத் துக்க தினமாக அனுஷ்டிக்குமாறு கட்சி வேண்டுகோள் விடுத்தது. பல்கலைக் கழக மாணவர்களைக் கொண்ட தமிழ் பேசும் வாலிப முன்னணியும், தீவிரமாக இதில் ஈடுபட்டது. ஆனால், மாற்றுக்கட்சியினர் கடைகளைத் திறக்குமாறு யாழ்ப்பாணத்திற் கோரினர். அவர்களது ஆதரவாளர்கள் சிலர் கடைகளைத் திறந்தனர். கட்சியின் பெண் தொண்டர்கள் களத்திற் குதித்தனர். திறக்கப்பட்ட கடைகளின் முன்,

திருமதி.கோமதி வன்னியசிங்கம் அவர்கள் தலைமையில் சத்தியாக்கிரகம் செய்தனர். காரைநகரில், பஸ் வண்டிகளின் முன் படுத்தும் திருமதி.நாகம்மா வேலுப்பிள்ளை தலைமையில் பெண் தொண்டர்கள் சத்தியாக்கிரகம் செய்தனர். இவற்றினால், கடையடைப்பும் ஹர்த்தாலும் பூரண வெற்றி பெற்றது மாத்திரமன்றி, மக்களின் போராட்ட உணர்ச்சியும் வேகம் பெற்றது.

திருகோணமலையில் மரக்கறிக்கடை - சிங்கள ஆதிக்கத்திலிருந்தது. அதன் அருகாமையில் இருந்த மணிக்கூட்டுக் கோபுரத்தில், கறுப்புக் கொடியைக் கட்டுவதற்கு தீரன் நடராசன் என்ற வாலிபர் ஏறினார். மறைந்த நின்ற சிங்கள வெறியன் ஒருவன் துப்பாக்கியால் சுடவே, அவ்விளைஞன் துடிதுடித்து வீழ்ந்திறந்தான்! தமிழினத்தின் உரிமைப் போரிற் களப்பலியான இத் தியாகியின் பெயர் - எம் வரலாற்றில் பொன்னெழுத்தில் பொறிக்கப்படுவது மாத்திரமன்றி, அவ்விடத்தில் - சுதந்திரத் தமிழ் ஈழத்தில், அவனுக்குச் சிலை அமைக்க வேண்டியதும் எம் கடமையாகும்.

அமைச்சர்கள் வருகையும் ; பகிஷ்காரமும் :

தனிச்சிங்களச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட நாள் முதல், சிங்கள அரசாங்கத்தின் அமைச்சர்கள் தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்குச் செல்லத் தயங்கினர். துணை அமைச்சர் எம்.பி.டி.சொய்சா, சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையின் வருடாந்த மகாநாட்டிற்காக யாழ்ப்பாணம் வருகை தர ஆயத்தமானார். தனிச் சிங்களக் கொள்கையை - தமிழ் மக்களுக்கு விளக்கப்போவதாக அறிக்கை விட்டார். அவர் யாழ்புகையிரத நிலையத்திற்கு வந்திறங்கியபோது, அவருடைய மோட்டார் வண்டியை நகரவிடாது, தொண்டர்கள் அவருடைய வண்டி முன் படுத்தனர். பொலீசார் - தொண்டர்களைத் தாக்கியும் தூக்கியும் அப்புறப்படுத்தினர். மகாநாடு நடைபெற இருந்த நகர மண்டபம் - உதவி அமைச்சரின் வரவை எதிர்க்கும் மக்களால் நிரம்பியது. அவர் மகாநாட்டிற் பேசமாட்டார் என்ற உறுதியின் பின்பே, மண்டபத்தை விட்டு மக்கள் வெளியேறினர்.

காலை வந்த துணை அமைச்சர் - நண்பகல் புகைவண்டியில் கொழும்புக்குத் திரும்பினார். மக்களின் எதிர்ப்பு - பூரண வெற்றி பெற்றது.

கிழக்கு மாகாணம் சென்ற கல்வி அமைச்சர் தகநாயகா வுக்கும் - பலத்த எதிர்ப்புக் கிடைத்தது. அமைச்சரின் கார் மீது, மருதமுனையில் மிதியடி வீசப்பட்டது. மந்திரி மறைக்காரும், கறுப்புக்கொடிகளுக்கு மத்தியிலேயே கிழக்கு மாகாணம் செல்ல முடிந்தது. நிதி மந்திரி ஸ்டான்லி டி.சொய்சா உட்பட, ஆறு அமைச்சர்கள் மன்னார் சென்றனர். சென்றவிடமெல்லாம் தொண்டர் களும் தலைவர்களும் திரண்டு நின்று, கறுப்புக்கொடி ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தினர். தமிழ் பேசும் மக்களின் போராட்ட உணர்ச்சி - பொங்கி எழுந்து குமுறத் தொடங்கியது.

பண்டாரநாயக்கா - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் :

தொண்டர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் திரட்டப்படுவதையும், மக்களின் எதிர்ப்புணர்ச்சி புயலாக உருக்கொண்டு வருவதையும் அவதானித்த பிரதமர் பண்டாரநாயக்கா, திரு.செல்வநாயகத்திடம் சமாதானத் தூதர்களை அனுப்பினார். தமிழ் மக்களின் எதிர்ப்பை - மன்னாரில் நேரிற் கண்ட நிதி அமைச்சர் ஸ்டான்லி டி.சொய்சா இதில் முக்கிய பங்கெடுத்தார். காந்தீய நெறியில் - எப்போதும் பேச்சுவார்த்தை மூலம் சமரசத் தீர்வுகாணத் தயாராக இருந்த கட்சி - பேச்சுவார்த்தைக்கு இணங்கியது. பல இரவுகள் பிரதமர் தலைமையில் அமைச்சர்களும் - தந்தை செல்வநாயகம் தலைமையில் கட்சித் தலைவர்களுக்குமிடையில் பேச்சு நடைபெற்றது. இறுதியில், 1957ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 26ஆந் திகதி பண்டாரநாயக்கா-செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் நள்ளிரவில் கையொப்பமானது. கட்சி தனது அடிப்படைக் கொள்கைகளைக் கைவிடாது, ஓர் இடைக் காலத் தீர்வாக ஏற்றுக்கொண்ட இவ்வொப்பந்தத்தின் ஆங்கில மூலமும் தமிழாக்கமும், இக்கட்டுரையின் இறுதியில் வரும் அனுபந்தத்தில் இடம்பெறுகின்றன.

மட்டக்களப்பில் சிறப்பு மகாநாடு :

திருமலைத் தீர்மானத்தின்படி போராட்டத்திற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டிருந்த நேரத்தில், இறுதிப் பிரகடனத்தை விடுப்பதற்காக - கட்சியின் சிறப்பு மகாநாடு - மட்டக்களப்பில் 1957ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் 27, 28ஆந் திகதிகளில் நடாத்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. மகாநாடு ஆரம்பிப்பதற்கு முதல் நாளிரவு 26-07-1957இல், பண்டாரநாயக்கா - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தானதைத் தொடர்ந்து, போர்ப்பிரகடனம் செய்வதற்கென்று அழைக்கப்பட்ட மாநாடும் - சமாதான உடன்படிக்கையைப் பரிசீலனை செய்து அங்கீகரிக்கும் மாநாடாக மாறியது. தலைவர் வன்னியசிங்கம் அவர்களின் தலைமைப் பேருரையும் முற்றாக மாற்றியமைக்கப்பட்டு, அச்சிடப்பெறாது மாநாட்டில் நிகழ்த்தப்பட்டது. ஒப்பந்தத்தையொட்டி மாநாட்டிற்காரசாரமான விவாதம் நடைபெற்ற போதிலும், இறுதியில் ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம் - அநுபந்தத்தில் தரப்படும்.

அத்தீர்மானத்தில் ஒப்பந்தத்தை ஓர் இடைக்கால ஏற்பாடாக ஏற்றுக்கொண்டு, 1957ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் 20ஆம் திகதி ஆரம்பிக்கவிருந்த சத்தியாக்கிரகத்தைக் கைவிடும் முடிவைக் கீழ்க் காணும் காரணங்களுக்காக அங்கீகரிப்பதாக முடிவாகியது :

- (அ) வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் அரசாங்க உதவியுடன் நடைபெற்ற சிங்களக் குடியேற்றம், ஒப்பந்தத்தினால் உடனடியாக நிறுத்தப்படும்.
- (ஆ) தேசிய சிறுபான்மையோரின் மொழியாக - தமிழ் உத்தியோக அங்கீகாரம் பெறும்.
- (இ) தமிழே வடக்கு கிழக்கு மாகாண நிருவாக மொழியாக இருக்கும்.
- (ஈ) நாட்டின் எப்பாகத்திலும், தமிழ் மக்கள் தம் கருமங்களை, அரசாங்கத்தோடு தமிழில் ஆற்றவும், தம் பிள்ளைகளுக்குத்

தமிழிற் கல்வியூட்டித் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் வளர்க்கவும் உரிமைபாதுகாக்கப்படும்.

(உ) பிரதேச சபைகள் சட்டத்தின் மூலம், பெருமளவு “பிரதேச சுயாட்சி” மக்களுக்கு வழங்கப்படும்.

மேற்கூறிய காரணங்களுக்காக ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக்கொண்ட அதேநேரத்தில், இணைப்பாட்சிக்கு உட்பட்ட மொழிவாரிச் சுயாட்சித் தமிழ் அரசையோ, அரசுகளையோ நிறுவுவதும்; நாடு முழுவதும் சிங்களத்தோடு தமிழுக்கும் சம அந்தஸ்தை நிலைநாட்டுவதும்; குடியரிமைச் சட்டங்களைத் திருத்தி, இந்நாட்டைத் தமது தாயகமாகக் கொண்ட தமிழ்பேசும் மக்கள் எல்லோருக்கும் பூரண குடியரிமையை நிலைநாட்டுவதுமாகிய கட்சியின் அடிப்படைக் கொள்கைகளை - மாநாடு மீண்டும் வற்புறுத்தியது. அன்றைய சூழ்நிலையில் சத்தியாக்கிரகத்தைக் கைவிடுவதற்கு, கட்சி ஏற்றுக் கொண்ட ஓர் இடைக் கால ஏற்பாடே - ப.செ.ஒப்பந்தம் என்பது, இதிலிருந்து தெளிவாகும். அவ்வொப்பந்தம் சிங்கள - தமிழ்ப் பிரச்சினைக்கு ஓர் இறுதித் தீர்வாக, ஒருபோதும் கட்சியினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை.

ஒப்பந்தத்திற்கு எதிர்ப்பு :

1956ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் தென்னிலங்கையில் படுதோல்வியடைந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சி, சிங்கள வகுப்பு வெறியைக் கிளப்பு வதற்கு ஒப்பந்தம் பயன்படுத்த முற்பட்டது. “முதல் அடி” (First Step) என்று பல பிரசுரங்களை வெளியிட்டு, வடக்கு சிழக்கு மாகாணங்களில் பல்லாயிரம் சதுரமைல் பூமியை, பண்டாரநாயகா - சிங்கள மக்களுக்கு இல்லாமல் தமிழருக்கு விற்றுவிட்டாரென்று கூறினர். இன்றைய ஐ.தே.கட்சித் தலைவர் ஜே.ஆர்.ஜயவர்த்தனா தலைமையில், கண்டி தலதா மாளிகைக்குக் கால்நடை யாத்திரையை மேற்கொண்டனர். இம்புல்கொடையில், எஸ்.டி.பண்டாரநாயக்கா தலைமையில் எழுந்த எதிர்ப்பினால் யாத்திரையை ஜயவர்த்தனா கைவிட வேண்டியேற்பட்ட போதிலும், அவர்களின் வகுப்பு வெறிப்

பிரசாரம் தொடர்ந்தது. ஆளும் கட்சியிலும்- பௌத்த பிக்குகளும் சிங்களத் தீவிரவாதிகளும் ஒப்பந்தத்தை எதிர்க்கத் தொடங்கினர். தமிழ்ப் பிரதேசத்திலும் - முன்னாள் யூ.என்.பி. ஆதரவாளர்கள் ஒப்பந்தத்திற்கு எதிர்ப்பைக் கிளப்பினர். திரு.செல்வநாயகம் தமிழ் மக்களின் உரிமைகளை, ஒப்பந்தத்தின் மூலம் சிங்களவருக்கு விற்று விட்டார் என்று கூக்குரலிட்டனர். இவர்களின் கண்டனங்களுக்கு நாம் கொடுத்த விளக்கங்கள், “வெறும் வாயை மென்ற சிங்கள வகுப்பு வெறியருக்கு அவலாகின”. சிங்கள மக்கள் மத்தியில் வளர்ந்து வந்த எதிர்ப்பைக் கண்ட பிரதமர், ஒப்பந்தத்தை அமுல் நடத்த எட்டு மாதங்களாக - எதுவித நடவடிக்கையும் எடுக்க வில்லை. கட்சியின் செயற்குழு, ஒப்பந்தத்தை அமுலாக்குவதற்கு வேண்டிய சட்டங்களை ஆக்குமாறு விடுத்த வேண்டுகோள்கள், உதாசீனம் செய்யப்பட்டன.

திருகோணமலைக் கடற்படைத் தளம் :

நாடு சுதந்திரம் பெற்ற நேரத்தில் ஆங்கில அரசுடன் செய்து கொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தத்தின்படி, திருகோணமலைத் துறைமுகம் ஆங்கிலேயரின் கடற்படைத் தளமாக இருந்து வந்தது. அங்கு பல்லாயிரம் தமிழ்த் தொழிலாளர் வேலைக்கமர்த்தப்பட்டிருந்தனர். திருகோணமலை நகரத் தமிழ் மக்களிற் பெரும்பாலோர், கடற்படைத் தளத்தையே தம் வேலை வாய்ப்புக்கு நம்பியிருந்தனர். ஆங்கிலேயரை அகற்றி, திருகோணமலையைத் தம் ஆதிக்கத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப் பண்டாரநாயக்கா அரசாங்கம் தீர்மானித்தது. தமிழ் மக்களின் பாரம்பரியப் பூமியிலுள்ள துறைமுகத்தின் தலை விதியை, தமிழ் மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தாத அரசாங்கம் தீர்மானிப்பதைக் கட்சி எதிர்த்தது. தமிழ் மக்களைக் கலந்தாலோ சிக்காது இம்முடிவு செய்யப்படுவதற்குக் கட்சி ஆட்சேபனை தெரிவித்தது. வேலையிழக்கும் பல்லாயிரம் தமிழருக்கும், மாற்று வேலை அல்லது போதிய நஷ்டஈடு கோரியது. எமது கோரிக்கைகளை வேண்டுமென்றே திரித்து, இன்றும் சில இடதுசாரிகள் பிரசாரம் செய்து வருகின்றனர். ஆங்கிலக் கடற்படை அகற்றப்

பட்டதை நாம் எதிர்க்கவில்லை. தமிழ் மக்களின் கேந்திரத்துறை முகத்தின் தலைவிதி - தமிழ்மக்களைக் கலந்துகொள்ளாமல் தீர்மானிக்கப்பட்டதையே நாம் எதிர்த்தோம்.

மூதவைத் தேர்தல் :

1957ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதத்தில், மூதவை உறுப்பினர் ஒருவரைத் தெரிவு செய்யும் வாய்ப்புக் கட்சிக்குக் கிடைத்தது. தமிழினத்திற் புரையோடிய புண்ணாகிய தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டுமென்ற கட்சியின் அடிப்படைக் கொள்கைக்கேற்ப, உரிமை குறைந்த தமிழ் மக்களின் குரல் - ஆட்சி மன்றத்தில் ஒலிக்க வேண்டுமென்று கட்சி தீர்மானித்தது. அதன்படி, திரு.ஜி.நல்லையா அவர்கள் கட்சிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் வாக்குகளினால், மூதவை உறுப்பினராகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டார்.

மீண்டும் சிங்கள "ஸ்ரீ" :

ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றாது காலங்கடத்தி வந்த அரசாங்கம், தமிழ் மக்களுக்கு வேதனை தரும் செயல்களில் மீண்டும் இறங்கியது. சிங்கள "ஸ்ரீ" இலக்கத் தகடு பொறித்த பஸ் வண்டிகளை, வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு அனுப்பப் போவதாக அரசாங்கம் அறிவித்தது. 16-03-58இல் கட்சியின் செயற்குழு கொழும்பு சரஸ்வதி மண்டபத்திற் கூடி, "சிங்கள 'சிறி' பொறித்த பஸ் வண்டிகளைத் தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கு அனுப்புவதென்றும், அந்த இலக்கத் தகடுகளைக் கைவைத்தாற் பாரதூரமான விளைவுகள் ஏற்படுமென்றும் அரசாங்கம் விடுத்திருக்கும் அறிவித்தல் - தமிழ் பேசும் மக்களை அவமதிப்பதாகவும், அவர்களுக்கு விடுக்கப்பட்ட சவாலாகவும் இருக்கின்றது" என்று கருதி 29-03-58அன்று மீண்டும் "சிறி" எதிர்ப்பு இயக்கத்தை ஆரம்பிப்பதென்றும் தீர்மானித்தது. அதன்படி, குறிப்பிட்ட தேதியில் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களிலுள்ள பஸ் வண்டிகளின் இலக்கத்தகடுகள், தொண்டர்களால் தமிழ் "ஸ்ரீ"யாக மாற்றப்பட்டன. முதல் இலக்கத் தகட்டை - தந்தை செல்வநாயகம் அவர்களே தன் கையால் மாற்றினார். அரசாங்கம்

எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. ஆனால் ப.செ. ஒப்பந்த நாள் தொடக்கம் வெறியூட்டி வந்த சிங்களத் தீவிரவாதிகளின் நடவடிக்கைகள், மீண்டும் தொடங்கின. தமிழ் வர்த்தகர்களின் வியாபார நிலையங்கள் போன்ற இடங்களில், தமிழ் எழுத்துக்கள் தார் பூசி அழிக்கப்பட்டன.

மலைநாட்டில் பிரான்சிஸ், ஐயாவு வீரமரணம் :

தமிழ்ப்பிரதேசத்தில் சாத்வீகச் சட்டமறுப்பு ஒரு புறம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்க, மறுபுறம் தென்னிலங்கையில் இனவெறி வெடித்துக் கிளம்பியது. இவ்வெறியாட்டத்தைத் தன்மானமுள்ள தமிழ் மக்கள் எதிர்த்த இடங்களிற் சில அசம்பாவிதங்களும் ஏற்பட்டன. சிலர் உயிரிழக்கும் நிலையும் ஏற்பட்டது. மலை நாட்டில் சிங்கள இனவெறியர்கள் தமிழை அழித்ததை - தமிழ் தொழிலாளர்கள் ஆட்சேபித்தனர். பொலீஸ் துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தில், வீரத்தமிழ் வாலிபர்கள் பிரான்சிசும், ஐயாவும் பொகவந்தலாவையில் தமிழன்னைக்காகத் தம் உயிரையே அர்ப்பணித்தனர். கட்சியின் கோரிக்கைப்படி! வடக்குக் கிழக்கு மாகாண மெங்கும் இந்தத் தியாகிகள் இருவருக்கும் அநுதாபந் தெரிவிக்கும் பொருட்டுப் பூரண ஹர்த்தால் 05-04-1958 சனிக்கிழமையன்று அனுஷ்டிக்கப்பட்டது.

பண்டாரநாயக்கா ஒப்பந்தத்தைக் கிழித்தார் :

ஆரம்பகாலந் தொடக்கம், ப-செ. ஒப்பந்தத்தைப் பௌத்த குருமாரும் - சிங்களத் தீவிரவாதிகளும் எதிர்த்து வந்தனர். யூ.என்.பிக் கட்சியினரும் தீவிரப் பிரசாரம் செய்து, எதிர்ப்புக்குத் தூபம் போட்டு வளர்த்து வந்தனர். இவற்றுக்கு அஞ்சிய பிரதமர், முன் குறிப்பிட்டதைப் போல ஒப்பந்தத்தை அமுல்நடத்தாது கடத்தி வந்ததோடு - தமிழ் மக்களுக்குப் பாதகமான பல காரியங்களையும் அரசாங்கம் தொடர்ந்து செய்து வந்தது. 1958 ஏப்ரல் 8ஆந் திகதி பிரதமர் பண்டாரநாயக்காவின் றோஸ்மிட் பிளேசில் உள்ள இல்லத்தின் முன் அவரது கட்சியைச் சேர்ந்த புத்தபிக்குகள் வழிநடத்த-

பௌத்த பெரமுனையினர் சத்தியாக்கிரகம் செய்தனர். சுகாதார மந்திரி விமலா விஜயவர்த்தனா சென்று அவர்களுக்கு உபசரணை செய்தார். இறுதியில் அவர்களது கோரிக்கைக்குப் பணிந்த பிரதமர் பண்டாரநாயக்கா - தாம் கையொப்பமிட்ட ஒப்பந்தத்தைத் தானே தனிப்பட ரத்துச் செய்துவிட்டதாக அறிவித்தார்! தன்னோடு ஒப்பந்தம் செய்த திரு.செல்வநாயகம் அவர்களோடு ஒரு வார்த்தை தானும் பேசாது, ஒரு தலைப்பட்சமாக ஒப்பந்தத்தைக் கிழித்தார். அன்றே பாராளுமன்றத்திலும் அதை அறிவித்து, சிங்கள “சிறி” பொறித்த பஸ் வண்டிகள் மீண்டும் தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் ஓடுமென்றும், அவற்றை மாற்ற முற்படுவோர் மீது சட்ட நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமென்றும் அறிவித்தார்.

தொண்டர்கள் கைது :

இவ்வறிவித்தலைத் தொடர்ந்து, ஏப்ரல் 10ஆந் திகதி மீண்டும் சிங்கள “சிறி” பொறித்த பஸ் வண்டிகள் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் ஓடத் தொடங்கின. அன்றே எமது தொண்டர்கள் களத்திற் குதித்தனர். பொலீசாருக்கு அறிவித்த பின், யாழ்ப்பாணம் பஸ் நிலையத்தில் நானும் மூதவை உறுப்பினர் நல்லையா அவர்களும், ஸ்ரீதரன் என்ற இளைஞரும் சிங்கள “ஸ்ரீ”யை அழித்துத் தமிழ் “ஸ்ரீ”யை எழுதியபோது, பொலீசாரால் கைது செய்யப்பட்டோம். எமது விடுதலை இயக்கத்தில் ஓர் புதிய கட்டம் அன்று ஆரம்பமாகியது. பெண்கள் உட்படப் பலநூறு பேர் இச் சட்டமறுப்பில் இறங்கினர்; கைது செய்யப்பட்டு, நீதி மன்றத்தில் நிறுத்தப்பட்டுச் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டனர்.

வவுனியா மாநாடும், இனக்கலவரமும் :

ஒப்பந்தம் ரத்துச் செய்யப்பட்டதும், சட்டமறுப்பில் ஈடுபட்ட தொண்டர்கள் கைது செய்யப்பட்டதும், சிங்கள மொழி வெறியரின் தமிழ் அழிப்பு இயக்கமும், அதன் பலனாக ஏற்பட்ட பலாத்காரச் சம்பவங்களும் நாட்டில் ஒரு கொந்தளிப்பான சூழ்நிலையை உருவாக்கின. இச் சூழ்நிலையில், நம்பிக்கை மோசம்

செய்யப்பட்ட தமிழ் இனம் - ஒப்பந்தத்தினால் கைவிட்ட போராட்டத்தை மீண்டும் ஆரம்பிக்க வேண்டிய நிலையில் இருந்தது. இந்நிலையை ஆராய்வதற்குக் கட்சியின் ஆறாவது மாநில மாநாடு வவுனியாவிற்கு கூட்டப்பெற்றது. ஆழ்ந்த கொள்கைப்பற்றும் அமைதியான போக்குங்கொண்டு, ஆரம்பகாலந் தொடக்கம் கிழக்கிலங்கையில் கட்சியைக் கட்டி வளர்த்தவரும், திருகோணமலைப் பிரதிநிதியுமான திரு.என்.ஆர்.இராசவரோதயம் மாநாட்டின் தலைவராக - ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். அவருடைய தலைமையில் 1958ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 23, 24, 25ஆம் திகதிகளில் வவுனியாவில் மாநாடு நடைபெற்றது. மட்டக்களப்பிலிருந்து - மாநாட்டிற்குப் புறப்பட்ட பிரதிநிதிகளில், முன்னரே வந்து சேர்ந்த ஒரு சிலரைத் தவிர, ஏனையோர் வந்துசேர முடியாத அளவிற்குப் பொலநறுவையில் சிங்களக் குண்டர்களின் வெறியாட்டம் நடைபெற்றது. அது மாத்திரமன்றி, மட்டக்களப்பிலிருந்து புறப்பட்ட புகைவண்டியும் சதியினால் தடம்புரண்டு, ஓர் தமிழ் பொலிஸ் உத்தியோகத்தரும் இன்னொருவரும் உயிரிழக்க, இன்னும் பலர் காயமுற்றனர்.

மாநாட்டின் மத்தியில் பலத்த பொலிஸ் பாதுகாப்போடு, வவுனியாவுக்கூடாக யாழ்ப்பாணம் கொண்டு செல்லப்பட்ட தமிழ்ப் பொலிஸ் சார்ஜண்டின் பிரேதம், பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது. இத்தனை கொந்தளிப்புகளுக்கு மத்தியிலும், மாநாடு முன் எப்பொழுதும் இல்லாத சிறப்புடன் நடைபெற்றது. மூதவை உறுப்பினர் நல்லையாவும் நானும் அணிவகுப்பைப் பார்வையிட திரு.வ.அ.பரமநாயகம் தலைமையில் சீருடை அணிந்த ஆயிரக் கணக்கான தொண்டர்கள் அணிவகுத்துச் சென்ற காட்சி - இயக்கம் மீண்டும் போராட்டத்தில் இறங்குவதற்கு ஆயத்தமாக, தொண்டர்படை தயாராகிவிட்டது என்பதை எடுத்துக் காட்டியது. ஒப்பந்தம் ஒருதலைப்பட்சமாக ரத்துச் செய்யப்பட்டதைக் கண்டித்தும்; நாட்டில் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக வன்முறைச் சம்பவங்கள் நடைபெறுவதையும், அதையொட்டி அரசாங்கம் பாராமுகமாக இருப்

பதையும் வன்மையாக எதிர்த்தும்; திருமலைத் தீர்மானத்தின் அடிப் படையில் 1958ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் 20ஆந் திகதிக்குப் பிந்தாது, மறுபடியும் சாத்வீக விடுதலைப் போரை ஆரம்பிப்ப தென்றும் மாநாடு தீர்மானித்தது. போராட்டத்தில் ஈடுபடத் தீர் மானித்திருக்கும் கட்சி, அரசியல் அமைப்புப்பற்றிய பாராளுமன்றத் தெரிவுக் குழுவில் பங்குபற்றுவதில்லை என்றும் முடிவு செய்து, போராட்டத்தை வழிநடத்தும் பூரண அதிகாரமுள்ள போராட்டக் குழுவாக - தலைவர் இராசவரோதயத்தோடு, திருவாளர்கள்: சா.ஜே.வே.செல்வநாயகம், கு.வன்னியசிங்கம், செ.இராசதுரை ஆகியோரையும், என்னையும் நியமித்தது. தமிழ் இனத்தின் விடுதலைக்காகப் போர்ப்பிரகடனம் செய்த மாநாடு முடிந்து, பிரதி நிதிகள் தம் பகுதிகளுக்குத் திரும்பிச் செல்லு முன்பே, சிங்கள நாடெங்கும் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான பலாத்காரம் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. கொலை, கொள்ளை, தீவைத்தல், கற்பழிப்பு, உயிரோடு தீயிடப்படுதல் போன்ற பல படுபாதகச் செயல்களுக்குத் தமிழ் மக்கள் ஆளாக்கப்பட்டனர். தமது வீடுகளையும் உடைமை களையும் விட்டுத் தமிழ்ப் பிரதேசத்தை நோக்கி ஓடினர். அகதிகள் முகாம்களில் ஆயிரக்கணக்கானோர் தஞ்சம் புகுந்தனர். கப்பல் களிலும், இராணுவப் பாதுகாப்போடு சென்ற பஸ்வண்டிகளிலும் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். அவர்களின் வருகை, வடக்கு கிழக்கு மாகாணத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் ஓர் மனக் கொதிப்பை ஏற்படுத்தியது. இங்கு வாழ்ந்த சிங்கள மக்கள் சிலர், கொதிப்படைந்த தமிழ் மக்களின் தாக்குதலுக்கு ஆளாகினர். காலங் கடந்து அவசரகாலச் சட்டத்தைப் பிரகடனம் செய்து, இராணுவத் தைச் சேவைக்கழைத்தார் பிரதமர் பண்டாரநாயகா. தமிழ் மக்கள் மறக்க முடியாத ஓர் பாடத்தை, இக்கலவரம் அவர்களுக்குப் படிப்பித்தது. தென்னிலங்கையில் எவ்வளவு செல்வச் சிறப்போடு வாழ்ந்தாலும், கடைசியில் தமது உயிருக்கும் உடைமைக்கும் பாதுகாப்பளிப்பது “தமிழ்ப்பிரதேசமே” என்பதை அவர்கள் உணரச் செய்தது.

கட்சிக்குத் தடை ; தலைவர்களுக்குத் தடுப்புக்காவல் :

அரசாங்க ஆதரவாளர்களாலும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் வகுப்புவெறிப் பிரசாரத்தாலும் உருவான இனக்கலவரத்தினால், மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் தமிழ் மக்களே! அதோடு ஒப்பிடும்போது, தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் பாதிக்கப்பட்ட சிங்கள மக்களின் எண்ணிக்கை மிகச் சொற்பம். ஆயினும், பிரதமர் பண்டாரநாயகா “ஆணைக்குப் பாணை” சரி என்ற அடிப்படையில், சிங்கள வகுப்பு வெறி இயக்கமான திரு.கே.எம்.பி. இராஜரத்தினா வின் இயக்கத்தை ஒரு கண்துடைப்பாகத் தடை செய்து விட்டு, தமிழ் மக்களின் நியாயமான உரிமைகளுக்காகச் சாத்வீக வழியிற் போராடிக்கொண்டிருந்த தமிழரசுக் கட்சியையும் தடை செய்தார். 1958ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 5ஆந் திகதி தமிழரசுக் கட்சித் தலைவர்களும் மத்திய செயற்குழு உறுப்பினர்களும் கைது செய்யப்பட்டனர். பெரும்பாலோர் வீட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட ; திருவாளர்கள் : கு.வண்ணியசிங்கம், என்.ஆர்.இராஜவரோதயம், செ.இராசதுரை, வ.ந.நவரத்தினம், வ.நவரத்தினம், செனட்டர் நல்லையா ஆகியோரும், நானும் கொழும்பில் ஸ்டான்மோர் கிறெசென்ரின் ஒரு வீட்டில் காவலில் வைக்கப்பட்டோம்.

தமிழ்மொழி உபயோகச் சட்டம் :

தமிழ் மக்களின் கட்சியைத் தடை செய்து, தலைவர்களையும் காவலில் வைத்த பிரதமர், தம் மனச்சாட்சியைத் திருப்தி செய்வதற்கோ - உலக அபிப்பிராயத்தைத் திருப்திப்படுத்தவோ - பாராளுமன்றத்தில் தமிழ் மொழி (விசேட உபயோகமாக) சட்டத்தைச் சமர்ப்பித்தார். தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதிகள் இல்லாத சபையில் இச் சட்டத்தைக் கொண்டு வருவது, கேலிக் கூத்தாகுமென்று கருதிக் காவலிலிருந்த தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளையும் பொலீஸ் காவலோடு பாராளுமன்றம் வருமாறு அழைத்தார். அதன் பொருட்டுத் தமிழரசுக்கட்சிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் எல்லோரும் தந்தை செல்வநாயகம் வீட்டுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். காவலிற்

சென்று பாராளுமன்ற விவாதத்திற் கலந்து கொள்வது, “இனத்திற்கு இழுக்கு” என்று நாம் தீர்மானித்தோம்; செல்ல மறுத்தோம். சட்டத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் பிரதிநிதிகள் இல்லாது நடைபெறும் விவாதத்தில், தாமும் கலந்துகொள்ள மாட்டோமென்று, ஏனைய எதிர்க்கட்சிப் பிரதிநிதிகளும் வெளியேறினர். ஆளுங் கட்சிப் பிரதிநிதிகள் மாத்திரமிருந்து, “தமிழ்மொழி நியாயமான உபயோகம்” என்ற சட்டத்தை நிறைவேற்றினர்.

சுதந்திரனுக்கும் தடை :

கட்சி தடைசெய்யப்பட்ட அதே நேரத்தில், கட்சிக் கருத்துக் களைத் தாங்கி வரும் ஏடான “சுதந்திரனும்” தடை செய்யப்பட்டது. சுதந்திரன் அச்சகம் பூட்டிச் “சீல்” வைக்கப்பட்டது. மூன்று மாதங்களின் பின், தலைவர்கள் தடுப்புக் காவலிலிருந்து விடுதலை செய்யப்பட்டனராயினும், கட்சித் தடையும் “சுதந்திரன்” தடையும் நீங்க மேலும் சில மாதங்கள் சென்றன. கட்சித் தடை நீங்கிய பின், முதற் செயற்குழுக் கூட்டம் 02-11-1958 இல் நடைபெற்றது. அக் கூட்டத்தில், இனத்தின் விடுதலையைக் காண-சாத்வீக வழியிற் போராட மீண்டும் உறுதி பூண்ட அதே நேரத்தில், கட்சியின் இலட்சியமான “தீண்டாமை ஒழிப்பில்” தீவிரமாக ஈடுபடுவதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

தேநீர்க்கடைப் பிரவேசம் :

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தேநீர்க் கடைகளில் சாதி அடிப்படையில் பாரபட்சம் காட்டுவதை ஒழிக்கும்பொருட்டு, யாழ் நகரத் தேநீர்ச் சாலை உரிமையாளர்களின் மாநாடொன்றை நடத்துவதென்றும் ; 24-11-1958 தொடக்கம் - ஒரு வாரம் “தீண்டாமை ஒழிப்பு” வாரமாக அனுஷ்டிப்பதென்றும் தீர்மானிக்கப்பெற்றது. திரு. கு.வன்னியசிங்கம் அவர்களும் திரு. சு.நடராசா அவர்களும் நானும் இவ்வேலைக்குப் பொறுப்பாக நியமிக்கப்பட்டோம். திரு.வன்னியசிங்கம் அவர்களின் அழைப்பின் பேரில் யாழ் நகர மண்டபத்தில் கூடிய தேநீர்ச்சாலை, உணவுச்சாலை உரிமையாளர்

கள் - சாதிபேதம் பாராட்டுவதைக் கைவிடுவதென ஏகமனதாகத் தீர்மானித்தனர். யாழ் நகர உணவு விடுதிகளில் தீண்டாமை நீங்குவதற்கு - அன்றே அத்திவாரம் இடப்பட்டது. தீண்டாமை ஒழிப்பு வாரத்தில் - சாதி ஒழிப்புப் பற்றிய தீவிர பிரசாரம், சமபந்திப் போசனம் போன்ற பல நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

மலைநாட்டுக் குழந்தைகளின் கல்வி :

உயர்கல்விக்கு வாய்ப்பும் வசதியும் அற்ற, மலைநாட்டுத் தமிழ்ப் பிள்ளைகளின் கல்விக்கு உபகாரச் சம்பளம் பெற்றுக் கொடுப்பதில், இக்காலத்திற் கட்சி விசேட கவனம் எடுத்தது. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பெரிய கல்லூரிகள் ஒவ்வொன்றிலும், விடுதி வசதியும் இலவசப் புத்தகங்களும் வழங்கப் பெற்ற இவ்விரண்டு மாணவர்களுக்கு, திரு.வன்னியசிங்கம் அவர்களின் முயற்சியால் இடம் கிடைத்தது. சுமார் 25 மாணவர்கள், இத்திட்டத்தின் கீழ் - உயர்கல்வி பெற வாய்ப்புக் கிடைத்தது. 1960 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் - அரசாங்கம் உதவி நன்கொடை பெறும் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்று, எல்லாம் அரசாங்கப் பாடசாலைகளாக்கப்படும் வரை இத்திட்டம் செயற்பட்டு வந்தது. மலைநாட்டுத் தமிழ் மக்களின் கல்வி வளர்ச்சியின் பொருட்டும், தமிழ் இனத்தில் ஒற்றுமையை வளர்க்கும் பொருட்டும் கட்சி மேற்கொண்ட ஆக்க நடவடிக்கைகளில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

தலைவர் வன்னியசிங்கம் மறைவு :

தீண்டாமை ஒழிப்பு, இன ஒற்றுமை வளர்ப்பு ஆகிய ஆக்க வேலைகளோடு, பல மாதங்களாகத் தடைசெய்யப்பட்டிருந்த காரணத்தினால் சீர்குலைந்திருந்த கட்சி அமைப்பைச் சீர்செய்து, மீண்டும் போராட்டத்தைத் தொடங்குவதற்கு 1959 ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் கட்சி ஆயத்தஞ் செய்துகொண்டிருந்தது. 1956 ஆம் ஆண்டு பெருவெற்றி பெற்று வந்த ஆளும் கட்சியான மக்கள் ஐக்கிய முன்னணியில், பெரும் பிளவு ஏற்பட்டது. இடதுசாரி அமைச்சர்களான பிலிப் குணவர்த்தனாவும் உவில்லியம் சிலவாவும் அமைச்சர்

பதவிகளிலிருந்து இராஜினாமாச் செய்து, பல உறுப்பினர்களோடு எதிர்க்கட்சிக்கு மாறினர். இந்த மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த நேரத்தில், தமிழினத்திற்கும் தமிழரசுக் கட்சிக்கும் ஓர் “பேரிடி” விழுந்தது. 1958ஆம் ஆண்டு தடுப்புக்காவலிலிருந்த நேரத்தில் இரத்தக் கொதிப்பினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்த திரு.வன்னிய சிங்கம், திடீரென்று 1959ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 17ஆம் திகதியன்று எம்மை விட்டுப் பிரிந்தார்! மதிநுட்பத்தாலும், அப்பழுக்கற்ற தியாகத்தாலும், மெய்வருத்தம் பாரா உழைப்பாலும் இயக்கத்தை வழிநடத்தி வந்த அமரர் வன்னியசிங்கத்தின் மறைவு, கட்சிக்கு ஈடு செய்ய முடியாத நஷ்டமாகும். அவர் மறைந்து ஒரு வாரத்தில், பிரதமர் பண்டாரநாயகாவும் கூட்டுக் கொல்லப்பட்டு, நாடு மீண்டும் ஓர் பொதுத்தேர்தலை எதிர்நோக்கும் நிலை ஏற்பட்டது.

1960 பங்குனிப் பொதுத்தேர்தல் :

1959ஆம் ஆண்டு புதிதாகத் தொகுதிகள் பிரிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, 101இல் இருந்து 157ஆக அதிகரித்த அங்கத்துவத்தைக் கொண்ட பாராளுமன்றத் தேர்தல், 1960ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் நடைபெற்றது. அத்தேர்தலில், கட்சி மீண்டும் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் அமோக வெற்றியீட்டியது. 19 தொகுதிகளில் போட்டியிட்ட கட்சி - 176,492 வாக்குகளைப் பெற்று, 15 தொகுதிகளில் வெற்றியீட்டியது. கட்சிப் பாராளுமன்றக் குழுவோடு ஒத்துழைக்க உறுதி அளித்து, கட்சியின் ஆதரவைப் பெற்ற இரு சுயேச்சை வேட்பாளர்கள் - நிந்தாவூர், பொத்துவில் தொகுதிகளில் வெற்றியீட்டினர். ஐக்கிய தேசியக் கட்சி 50 ஸ்தானங்களையும், சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி 16 ஸ்தானங்களையும் கைப்பற்றின. தமிழரசுக் கட்சி - பாராளுமன்றத்தில் மூன்றாவது பெரிய கட்சியாக அமைந்தது. போதிய பெரும்பான்மையில்லாது, ஐ.தே.கட்சி தலைவர் திரு.டட்லி சேனநாயகா பிரதமராகி ஆட்சியை அமைத்தார். தம் நிலையை உறுதிப்படுத்துவதற்குத் தமிழரசுக்

கட்சியின் ஆதரவை நாடினார். மந்திரிப் பதவிகளைக் கொடுத்துக் கட்சியின் ஒத்துழைப்பைப் பெறலாமென்று எதிர்பார்த்த பிரதமருக்கு, இனத்தின் உரிமை பற்றிய திட்டவட்டமான கோரிக்கைகளைத் தந்தை செல்வநாயகம் சமர்ப்பித்தார். ட்லி பெரும்பான்மைப் பலம் பெறத் தவறினால், தாம் ஆட்சிக்கு வரக் காத்திருந்த ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியினரும் எமது ஆதரவைக் கோரினர். பிரதமர் ட்லி சேனநாயகாவுக்குச் சமர்ப்பித்த அதே கோரிக்கைகள், ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சித் தலைவர்களுக்கும் விடுக்கப்பட்டன. அக்கோரிக்கைகளின் ஆங்கில மூலமும், அதன் தமிழாக்கமும் இக்கட்டுரையின் இறுதியில் - அநுபந்தத்தில் இடம் பெறுகின்றன.

இரு பெரும் கட்சிகளும்; எம் கோரிக்கைகளும் :

பாராளுமன்றத்தில் எமது கட்சியின் ஆதரவு வேண்டுமானால், கீழ்க்கண்ட நான்கு குறைந்த பட்சக் கோரிக்கைகளை அளிக்குமாறு, இரு கட்சித் தலைவர்களிடமும் நாம் கேட்டோம்.

அவையாவன :

1. பண்டாரநாயகா - செல்வநாயகம் உடன்படிக்கையிற் கூறப்பட்ட பிரகாரம், "பிரதேச சபைகள்" நிறுவப்பட வேண்டும். அதற்கிடையில், தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் "குடியேற்றம்" நிறுத்தப்பட வேண்டும்.
2. ப-செ ஒப்பந்தத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட உரிமைகள் யாவும், தமிழ் மொழிக்குச் சட்டபூர்வமாக வழங்கப்பட வேண்டும்.
3. இலங்கைப் பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தில் "குறிப்பிட்ட திகதி" என்பது நீக்கப்பட்டு, "இரண்டு தலைமுறைக்கு" இந்நாட்டில் பிறந்தோர் எவருக்கும் குடியுரிமை வழங்குவதன் மூலம் "நாடற்ற தமிழர் என்ற நிலை" நாளடைவில் மாற வேண்டும்.
4. குடியுரிமைப் பிரச்சினை தீரும்வரை, 6 நியமனப் பிரதிநிதிகளில் 4 பேர், மலைநாட்டுத் தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்த

ஸ்தாபனமான - இலங்கை ஜனநாயக காங்கிரசினால் நியமிக்கப் பட்டவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

இவற்றையொட்டிய விபரங்கள் - ஆளுங் கட்சிக்கும் தமிழரசுக் கட்சிக்குமிடையில் பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்க்கப்பட வேண்டுமென்றும், ஏற்றுக்கொண்ட விடயங்கள் சிம்மாசனப் பிரசங்கத்தில் இடம்பெற வேண்டுமென்றும் கோரினோம்.

ஏற்க மறுத்த அரசு இறக்கப்பட்டது:

கோரிக்கைகளை எழுத்திற் பெற்ற பிரதமர் டட்லி சேனநாயகா, அவற்றை நிராகரித்தது மாத்திரமன்றி, அவற்றை எதிர்க்கு முகமாக - "சிங்கள இன உணர்ச்சியை", அவரும் அவரது கட்சியினரும் தூண்ட முற்பட்டனர். அதே கோரிக்கைகளை முன்வைத்து, ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சித் தலைவர்களோடும் பேச்சுவார்த்தை நடந்தது. அப்போது பாராளுமன்றத்தில் இருக்காவிட்டாலும், இன்றைய பிரதமர் திருமதி.சிறிமாவோ பண்டாரநாயகா அவர்களும் அதிற் கலந்துகொண்டார். அவர், பண்டாரநாயகா-செல்வநாயகம் ஒப்பந்தத்தின் மூலப்பிரதியைத் தன் கணவரின் பத்திரங்களிடையே இருந்து எடுத்துக் கொடுத்தார். அக்கட்சி சார்பில், திருவாளர்கள்: சி.பி.டி.சில்வா, ஏ.பி.ஜயசூரியா, மைத்திரிபால சேனநாயகா, பீலிக்ஸ், ஆர்.டயஸ் பண்டாரநாயகா ஆகியோர் இப்பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபட்டனர். பண்டாரநாயகாவின் கொள்கைகளை முன்வைத்துத் தேர்தலிற் போட்டியிட்ட தம் கட்சி, அவர் செய்த ஒப்பந்தத்தில் உள்ளடங்கிய கோரிக்கைகளை ஏற்பதில் எவ்வித கஷ்டமுமில்லை என்றும்; எமது கோரிக்கைகளைப் பெரும்பாலும் தாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமென்றும் கூறினர். பிரதமர் டட்லி சேனநாயகாவும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும் எம் கோரிக்கைகளை ஏற்க மறுத்த காரணத்தினால், 1960ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 22ஆந் திகதி சிம்மாசனப் பிரசங்க விவாதத்தில், அரசுக்கு எதிராக வாக்களித்து அரசைத் தோற்கடித்தோம்.

ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்குக் கைகொடுத்தோம் :

டட்லி சேனநாயகாவின் அரசாங்கம் தோற்கடிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, அடுத்த பெரிய கட்சியான ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் அன்றைய தலைவர் திரு.சி.பி.டி.சில்வா தலைமையில் ஓர் அரசாங்கத்தை அமைக்க, எதிர்க்கட்சிகள் முயற்சி மேற்கொண்டன. எமது கோரிக்கைகளிற் பெரும்பாலானவற்றைத் தாம் ஏற்றுக் கொள்வதாக, ஏற்கனவோ ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சித் தலைவர்கள் உறுதியளித்திருந்த காரணத்தினால் - சமசமாஜக்கட்சி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆகியவற்றைச் சேர்த்து ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி அரசாங்கம் அமைக்க - தமிழரசுக்கட்சியும் தனது ஆதரவைக் கொடுக்க முன்வந்தது. தந்தை செல்வநாயகம், கலாநிதி என்.எம்.பெரேரா, கலாநிதி எஸ்.ஏ.விக்ரமசிங்கா, திரு.சி.பி.டி.சில்வா ஆகியோர் கையொப்பமிட்டு, மகாதேசாதி பதிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினர். தமிழரசுக் கட்சி "முதலாளித்துவக் கட்சி" என்றும், எச்சந்தர்ப் பத்திலும் இடதுசாரிக் கட்சிகளை ஆதரிக்கவில்லை என்றும் கூறுவோர், இச்சரித்திர உண்மையை மறைக்க முயலுகின்றனர்; அது அவர்களால் முடியாது. எமது ஆதரவோடு, பெரும்பான்மைப் பலம் பெற்ற அரசாங்கத்தைத் தாம் அமைக்க முடியுமென்று எதிர்க்கட்சிகள் காட்டியபோதிலும், தோற்கடிக்கப்பட்ட பிரதமர் டட்லி சேனநாயகாவின் கேள்விப்படி - தேசாதிபதி பாராளுமன்றத்தைக் கலைத்தார். அவர் எதிர்க்கட்சிகளின் கேள்விக்குச் செவி சாய்த்திருந்தால், இந்நாட்டின் சரித்திரமே வேறுவிதமாக இருந்திருக்கலாம்.

1960 ஆடிப் பொதுத்தேர்தல் :

பாராளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, நான்கு மாதங்களில் மீண்டும் பொதுத்தேர்தல் நடைபெற்றது. தமிழரசுக் கட்சியின் கோரிக்கைகளுக்குத் தான் இணங்க மறுத்த காரணத்தினால், தமிழர்கள் தன்னைத் தோற்கடித்துவிட்டதாகக் கூறி, சிங்கள இன உணர்ச்சியைத் தூண்டி வெற்றி பெற முயற்சித்தார் டட்லி சேனநாயகா. இம்முயற்சியில், ஐக்கிய தேசியக் கட்சி படுதோல்வி

கண்டது. பங்குனித் தேர்தலில் 50 ஸ்தானங்களைப் பெற்ற ஐ.தே.கட்சி, ஆடித் தேர்தலில் 30 ஸ்தானங்களையே பெற்றது. திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயகா தலைமையில் புத்துயிர் பெற்ற ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி - 75 ஸ்தானங்களைப் பெற்றுத் “தனி ஆட்சி” அமைக்கக்கூடிய பலத்தைப் பெற்றது. 21 தொகுதிகளிற் போட்டியிட்ட தமிழரசுக்கட்சி - 218,753 வாக்குகளைப் பெற்று 16 ஸ்தானங்களைக் கைப்பற்றியது. தமிழ்பேசும் மக்களின் ஆதரவைப் பெற்ற ஒரேகட்சியிது என்ற நிலை-மூன்றாவது தடவையாக உறுதிப் படுத்தப்பட்டது.

சிறிமாவோவின் முதல் அரசு :

தேர்தல் முடிவைத் தொடர்ந்து, திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயகா தலைமையில் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசாங்கம் அமைக்கப்பெற்றது. எம்மோடு முந்திய பாராளுமன்றத்தில் ஏற்பட்ட உடன்பாட்டை, நிறைவேற்றுவதாகக் காட்டிக் கொண்டனர். மலைநாட்டுத் தமிழர்களின் சார்பில், இலங்கை ஜனநாயக காங்கிரஸ் தலைவர் திரு.எஸ்.தொண்டமான் பாராளுமன்ற நியமனப் பிரதிநிதியாக நியமிக்கப்பட்டார். சிம்மாசனப் பிரசங்கத்தின் “தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு” உடன் வாசிக்கப் பெற்றது. 1957ஆம் ஆண்டு தனிச் சிங்களத்தில் சிம்மாசனப் பிரசங்கம் வாசிக்கத் தொடங்கியபோது வெளிநடப்புச் செய்ததிலிருந்து, சிம்மாசன உரைகளைப் பகிஷ்கரித்து வந்த தமிழரசுக்கட்சி உறுப்பினர்கள், பல ஆண்டுகளின் பின் - பாராளுமன்றத் திறப்பு விழாவிற் கலந்துகொண்டனர். முதலாவது சிம்மாசனப் பிரசங்க விவாதத்தில், கட்சி எதிர்த்து வாக்களியாது நடுவுநிலை வகித்தது. எம்மோடு பேசிய விடயங்களை அமுல் நடத்துவது பற்றி, பிரதமர் தலைமையில் அமைச்சர் குழுவுக்கும் - கட்சித் தலைவர்களுக்கு மிடையில் அவரி மாளிகையில் பேச்சுவார்த்தை ஆரம்பமாகியது. இவ்வாரம்ப காலத்தில், அரசுக்கும் தமிழரசுக் கட்சிக்குமிடையில் நல்லுறவு நிலவியது.

நீதிமன்ற மொழிச் சட்டம்

கட்சித் தலைவர்களோடு பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில், எமக்கு எவ்வித முன்னறி வித்தலுமின்றி சிங்களத்தை நாடு முழுவதும் நீதிமன்றமொழி யாக்கும் சட்டத்தை நீதியமைச்சர் திரு சாம்.பி.சி. பெர்ணாண்டோ சமர்ப்பித்தார். அரசுக்கும் கட்சிக்குமிடையில் நிலவிய நல்லுறவு இச்சட்டத்தினால் தகர்க்கப்பட்டது. இச்சட்டத்தை கட்சி தன் முழுப்பலத்தோடும் எதிர்த்தது. ஆயினும் சட்டம் நிறைவேற்றப் பட்டது. தமிழ்மொழி உபயோகச் சட்டத்தின் கீழ் மிகக்குறைந்த உரிமைகள் வழங்கும் சட்டவிதிகளையும் இதே அமைச்சர் சமர்ப்பித்தார். ஆனால் கட்சியின் எதிர்ப்பினால் அவற்றை அரசாங்கம் கைவிட்டது. இரண்டாவது முறையாகக் கொடுத்த வாக்கை அரசு காப்பாற்றத் தவறவிட்ட நிலையில் தமிழர்கள் மீண்டும் போராட்டத்தில் இறங்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. 1961ம் ஆண்டு ஜனவரி 1ம் திகதி தொடக்கம் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணம் உட்பட நாடுமுழுவதும் “தனிச் சிங்களச் சட்டம்” பூரணமாக அமுல் நடத்தப்படுமென்று அரசாங்கம் அறிவித்தது. அதன் பொருட்டு சிங்கள உத்தியோகத்தர்கள் தமிழ்ப் பிரதேசங் களுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். போராட்டத்தைத் தொடங்குவதற்கு முதற்படியாக தந்தை செல்வநாயகம் தலைமையில் கட்சித் தொண்டர்கள் மாபெரும் ஊர்வலமாக யாழ்ப்பாணம் கச்சேரிக்கு அணிவகுத்துச் சென்று தமிழ் நிர்வாகம் நடைபெற வேண்டுமென்று கோரிக்கை விடுத்தனர். தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் “உரிமை உணர்ச்சி” மறுபடியும் பொங்கி எழுந்தது.

ஏழாவது மாநில மாநாடு:

கட்சியின் ஏழாவது மாநில மகாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில் வன்னியசிங்கம் அரங்கில் 1961ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 21ம் திகதி ஆரம்பமாகியது. கல்வியறிவு, நேர்மை, உறுதியான இனப்பற்று இவற்றால் தமிழ் பேசும் மக்களின் தனி மதிப்பைப் பெற்றிந்தவரும்,

பட்டிருப்புத் தொகுதிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினருமான திரு சி. மூ. இராசமாணிக்கம் இம் மகா நாட்டின் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப் பட்டிருந்தார். அவருடைய தலைமையில் அடுத்து மூன்று ஆண்டுகளாக கட்சி மிகப் பெரிய போராட்டங்களை நடாத்தியது. “தனிச் சிங்களத் திணிப்பை” எதிர்த்து நேரடி நடவடிக்கையில் இறங்குவ தென்று மகாநாடு தீர்மானித்து பெப்ரவரி 20ம் திகதி யாழ்ப்பாணத் தில் சாத்வீகப் போராட்டத்தை ஆரம்பிப்பதென்று மற்றைய மாவட்டங்களுக்குப் பின்னர் விஸ்தரிப்பதென்றும் முடிவெடுத்தது. கத்தியின்றி இரத்தமின்றி நாட்டின் “ஆட்சி இயந்திரத்தை ஐந்து மாவட்டங்களில் ஐம்பது நாட்களுக்கு மேல் ஸ்தம்பிக்கச் செய்த போராட்டத்திற்கு திட்டந் தீட்டிய பெருமை இந்த ஏழாவது மகாநாட்டிற்கே உரியது.

சரித்திரம் சமைத்த சத்தியாக்கிரகம் :

1961ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 20ந் திகதி காலை 7-30 மணிக்கு தந்தை செல்வநாயகம் அவர்கள் தலைமையில் யாழ்ப்பாணம் அரசாங்க செயலக வாயில்களின் ஊடாக யாரும் கச்சேரிக்குள் செல்லவிடாது தடுத்து தொண்டர்கள் அமைதியாக அமர்ந்து சத்தியாக்கிரகம் ஆரம்பித்தனர். மறியலில் ஈடுபட்ட தொண்டர்களை அரசாங்கம் கைது செய்யும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அதனால் ஒரு நாளுக்கு ஒரு தொகுதித் தொண்டர்கள் அத்தொகுதி உறுப்பினர் தலைமையில் சத்தியாக்கிரகம் செய்வதென்று தீர்மானிக் கப்பட்டிருந்தது. முதல்நாள் காங்கேசன்துறைத் தொகுதியின் நாளாகையால் திரு செல்வநாயகம் தலைமையில் அத் தொகுதித் தொண்டர்கள் சத்தியாக்கிரகம் செய்ய ஏனைய பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் தொண்டர்களும் வெளியில் உதவியாக நிற்ப தென்பதே ஏற்பாடு. ஆனால் பிரதான வாயிலினூடாக அரசாங்க ஊழியர்கள் செல்வதற்குப் பாதை ஏற்படுத்தப் பொலிசார் முற்பட்டபோது, எல்லாப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் தொண்டர்களும் அந்த இடத்திற்குச் சென்று, பாதைக்குக் குறுக்கே படுத்தனர். பொலீசார் - தொண்டர்களைப் பலாத்காரமாகத் தூக்கி

அப்புறப்படுத்த முயன்றனர். மிருகத்தனமாகத் தொண்டர்களைத் தூக்கி நிலத்தில் வீசித் துன்புறுத்தியதைப் பார்த்த பொதுமக்கள் - நூற்றுக் கணக்கில் சத்தியாக்கிரகிகளோடு சேர்ந்துகொண்டனர். இதனால் பொலீசாரின் முயற்சி தோல்வி கண்டது.

அன்று பகல் 11 மணிக்கு உயர்நீதிமன்றத் திறப்புவிழா இடம்பெற்றது. அதற்குரிய ஆணையை அரசாங்க அதிபர் நீரியரசரிடம் கொடுப்பதற்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அரசாங்க அதிபரின் "வாசஸ்தலம்" அமைந்திருந்த பழைய பூங்கா வாயிலும் சத்தியாக்கிரகிகளினால் மறியல் செய்யப்பட்டிருந்தது. குண்டாந்தடியினால் தொண்டர்களைத் தாக்கி அவர்களுக்கு ஊடாக அரசாங்க அதிபரின் வண்டியைக் கொண்டு செல்லப் பொலீசார் முற்பட்டனர். இதனால் டாக்டர் நாகநாதன் உட்பட பல பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் தொண்டர்களும் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டு, பலர் இரத்தக் காயங்களுக்கும் ஆளாகினர். இதற்கிடையில் பல்லாயிரமாகப் பெருகி விட்ட பொதுமக்கள் மத்தியில் பொலீசாரின் மிருகத்தனம் பெரும் கொதிப்பை ஏற்படுத்தியது. அரசாங்க அதிபரின் ஜீப் வண்டியை வெளியே கொண்டு செல்வதில் பொலீசார் வெற்றி பெற்றாராயினும் மக்கள் மத்தியில் அவர்களின் தாக்குதல் ஏற்படுத்திய உணர்ச்சி சத்தியாக்கிரக இயக்கத்தின் வெற்றிக்கு வழிவகுத்து விட்டது.

இரண்டாம் நாள் சத்தியாக்கிரகம் எனது தலைமையில் வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதித் தொண்டர்களால் நடாத்தப் பட்டது. பொது மக்களும் ஆயிரக்கணக்கில் திரண்டு நின்றனர். முதல் நாள் பொலீஸ் அட்டூழியத்திற்கு எதிராக நாடு முழுவதும் கிளப்பிய கண்டனங்களால் வெட்கமடைந்த பொலீசார் தம் பலாத்காரத்தைச் சற்றுக் குறைத்தனர். ஆயினும் அரசாங்க ஊழியரைச் சத்தியாக்கிரகிகளின் அணிக்கு ஊடாக அலுவலகத்தினுள் அழைத்துச் செல்ல அவர்கள் முயன்றனர். மக்களின் கொந்தளிப்பான எதிர்ப்புக்கு மத்தியில் உள்ளே செல்ல பெரும்பாலான அரசாங்க ஊழியர் மறுத்தனர்.

மூன்றாம் நாள் திரு. வி.ஏ. கந்தையா பா.உ தலைமையில் ஊர்காவற்றுறைத் தொகுதித் தொண்டர்களும் நான்காம் நாள் திரு. வ.ந. நவரத்தினம் பா.உ தலைமையில் சாவகச்சேரித் தொண்டர் களுமாக இப்படியே இயக்கம் தொடர்ந்து வெற்றிகரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. தொழிலாளர்கள், மாணவர்கள், விவசாயிகள், வழக்கறிஞர்கள், வர்த்தகர்கள் எல்லோரும் போராட்டத்தில் குதித்தனர். யாழ்ப்பாண மாவட்ட அரசாங்க நிர்வாகம் ஸ்தம்பித்தது.

சத்தியாக்கிரக விஸ்தரிப்பு

பெப்ரவரி மாதம் 27ம் திகதி மட்டக்களப்பு மாவட்டமெங்கும் யாழ்ப்பாணத்தில் பொலிசாரின் தாக்குதலுக்கு ஆட்சேபனை தெரிவிக்கும் வகையில் ஹர்த்தால் நடைபெற்றது. அடுத்த நாள் மட்டக்களப்பு கச்சேரி வாயிலிலும் தொண்டர்களின் சத்தியாக் கிரகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

மார்ச் 4ந் திகதி திருகோணமலை கச்சேரிக்கும் அதன்பின்பு மன்னார் வவுனியாக் கச்சேரிகளுக்கும் சத்தியாக்கிரக இயக்கம் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. திருகோணமலைக் கச்சேரி வாயிலில் மறியல் செய்த சத்தியாக்கிரகிகள் பொலிசாரின் தடியடிப் பிரயோகத்திற்கு ஆளாகினர். 10 பேர் காயமடைந்து வைத்தியசாலைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டனர். கடுமையான காயமடைந்த நால்வரில் மூதூர் முதல்வர் திரு. ஏகாம்பரமும் ஒருவராவர்.

அமரர் ஏகாம்பரம் அகால மரணம் :

சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் ஐந்து மாவட்டங்களிலும் மக்களின் உணர்ச்சிப் பெருக்கின் மத்தியில் வெற்றிகரமாக நடைபெற்றது. "இரண்டு மாகாணங்களில் அரசாங்கமே இல்லை" என்று நாட்டின் பிரதமரே முதலையில் கூறினார். இராணுவத் தையும் கடற்படையையும் பயன்படுத்தியும் மக்களின் உணர்ச்சியை அடக்க முடியவில்லை. இப்போராட்டத்தின் மத்தியில் தமிழினத் திற்கு ஒரு பெரிய இழப்பு ஏற்பட்டது. 4ஆந் திகதி திருகோணமலைச் சத்தியாக்கிரக ஆரம்பதினத்தன்று பொலிசாரின் தடியடியினால்

படுகாயமுற்ற திரு ஏகாம்பரம், அதிலிருந்து முற்றாகக் குணமடைய வில்லை. 22.3.61 இல் யாரும் எதிர்பாராத வகையில் அவர் திடீரென மரணமானார். உறுதியும் செயல் திறனும் கொண்டு, மூதூர் மக்களின் முதல் உறுப்பினராக இருமுறை தெரிவு செய்யப்பட்ட திரு. ஏகாம்பரம் அவர்களின் மறைவு கிழக்கிலங்கை அரசியலில் ஒரு பெரும் இடைவெளியை ஏற்படுத்தியது.

தந்தையை அனுகிய மந்திரி

சத்தியாக்கிரகத்தை முறியடிக்கவென அரசாங்கம் கையாண்ட தந்திரோபாயங்கள் எல்லாம் தோல்வி கண்டு மக்கள் இயக்கம் சாதி, சமய பிரதேச பேதமற்று மிக ஒற்றுமையாகவும் கட்டுப்பாடாகவும் அகிம்சை நெறியிலிருந்து ஒரு சிறிதும் வழுவாது நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. உலக அபிப்பிராயத்திற்கும், நல்லெண்ணம் கொண்ட சிங்களப் பிரமுகர்கள் பலருடைய கோரிக்கைகளுக்கும் பணிந்த பிரதமர் தந்தை செல்வநாயகத்தோடு பேச்சுவார்த்தை நடத்துமாறு நீதியமைச்சர் திரு. சாம். பி. சி. பெர்ணாண்டோ அவர்களைப் பணித்தார். உண்மைச் சத்தியாக்கிரகங்களின் மனப்பண்புக்கேற்ப எப்போதும் சமரசப் பேச்சின் மூலம் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க ஆயத்தமாயிருந்த தந்தை செல்வநாயகம் பேச்சுவார்த்தைக்கு இணங்கினார். முன்பு சொலி சிட்டர் ஜெனரலாக இருந்தவரும் பின்பு கட்சியின் முக்கிய உறுப்பினர்களில் ஒருவராக இயங்கியவருமான திரு. மு. திருச்செல்வம் அவர்களது கொழும்பு இல்லத்தில் 1961ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 5ஆம் திகதி இரவு இச்சந்திப்பு நடைபெற்றது. மொழியுரிமை பற்றிய மிகக் குறைந்த கோரிக்கைகளில் தானும் ஒற்றுமை ஏற்பட முடியவில்லை. பேச்சுவார்த்தை தோல்வியடையவே போராட்டம் மிக வேகத்தோடு நடைபெற்றது.

தமிழ் அரசு தபால் சேவை:

ஆங்கில ஆட்சியில் காந்தியடிகள் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டங்களை நடாத்திய நேரத்தில் ஆட்சியாளர் அவர்களைக் கைது செய்து சிறையில் அடைத்தோ நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தித் தண்டனை

வழங்கியோ சட்டத்தை நிலை நாட்டினர். எமது சத்தியாக்கிரகத்தைப் பொலீஸ் பலாகரத்தினாற் கலைக்க முயன்ற அரசாங்கத்தின் முயற்சி தோல்வியடையவே பங்கீட்டு உணவு வழங்காது மக்களைப் பணியவைக்க அரசு முற்பட்டது. இதனால் போராட்டத்தை வேறு துறைகளிலும் விரிவாக்கித் தீவிரப்படுத்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. ஏற்கனவே திட்டமிட்டுத் தயாராக இருந்த அடுத்த நடவடிக்கை ஏப்ரல் மாதம் 14ம் திகதி பகல் 12 மணிக்குத் தந்தை செல்வநாயகம் அவர்களால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. அரசாங்கத்தின் தபால் சேவைச் சட்டத்தை மீறி "தமிழ் அரசு தபால் சேவை" ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தமிழரசுத் தபால் தலைகளை திரு செல்வநாயகம் விற்பனை செய்து தொடக்கிவைக்க பல தொண்டர்கள் சட்டமறுப்பாக எழுதப்பட்டு தமிழரசு தபால் தலைகளைத் தாங்கிய கடிதங்களை விநியோகிக்கச் சென்றனர். திரு. அ. சிவசந்தரம் பா.உ அவர்கள் எழுதிய கடிதத்தை நான் வடபகுதித் தபால் அதிபருக்கு விநியோகித்தேன். அதே போன்ற ஒரு கடிதத்தை திரு. மு. சிவசிதம்பரம் பா. உ பொலிஸ் அதிபரிடம் சேர்ப்பித்தார். திருமதி ம. அமிர்தலிங்கம் எழுதிய கடிதத்தை திரு வி. தர்மலிங்கம் பா.உ அரசாங்க அதிபரிடம் கொடுத்தார். ஏறத்தாழ 10,000 மக்கள் வரிசையில் நின்று தமிழரசு முத்திரைகளை வாங்கினர். தமிழரசுத் தபால் சேவை மா அதிபராக - கட்சியின் முக்கிய தலைவர்களில் ஒருவரான திரு. சு. நடராசா வழக்கறிஞர் நியமிக்கப்பட்டார். "தமிழரசுத் தபால் பெட்டி"கள் பல இடங்களிலும் வைக்கப்பட்டன. ஆயிரக்கணக்கான கடிதங்கள் இப் பெட்டிகளில் போடப்பட்டன. சட்ட மறுப்பாக ஆரம்பித்த தபால் சேவையின் வெற்றியும், மக்களின் உற்சாகமும் அரசாங்கத்தை திகைக்கச் செய்தன. இராணுவ ஆட்சி மூலம் இச் சாத்வீக இயக்கத்தை முறியடிக்க அரசாங்கம் ஆயத்தமானது.

அவசரகால ஊரடங்குச் சட்டம் பிறந்தது :

1961 ஏப்ரல் 17ஆந் திகதி நள்ளிரவு 12 மணிக்கு அவசரகாலச் சட்டம் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. அதிலிருந்து 48 மணித்தி யாலங்களுக்கு ஊரடங்குச் சட்டமும் அமுலாக்கப்பட்டது.

அன்றிரவே தலைவர்கள் எல்லோரும் கைது செய்யப்பட்டு பொலிஸ் நிலையங்களுக்கும் இராணுவ முகாம்களுக்கும் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். கச்சேரிகளின் முன் அமைதியாக இருந்த தொண்டர்கள் இராணுவத்தினரால் மிருகத்தனமாகத் தாக்கப்பட்டனர். பலர் கடுமையான காயங்களுக்கு ஆளாகினர். பழனியப்பன் என்ற இளைஞரது தொடை துளைக்கப்பட்டு அவர் “பிரக்ஞை” அற்ற நிலையில் விடப்பட்டார். பெண் தொண்டர்கள் இராணுவத்தினரால் வலுக்கட்டாயமாக ஏற்றப்பட்டு பல மைல்களுக்கப்பால் தனிமையான இடத்தில் விடப்பட்டனர். பொதுமக்களுக்கும் தலைவர்களுக்கும் சொந்தமான மோட்டார் வாகனங்கள் அடித்து நொருக்கப்பட்டன. இராணுவ கவர்னர்களின் ஆட்சியில் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்கள் வைக்கப்பட்டன.

இராணுவத்தின் சிறையில் இனத்தின் தலைவர்கள்

யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, மன்னார், வவுனியா ஆகிய ஐந்து நகரங்களிலும் கைது செய்யப்பட்ட தலைவர்கள் 18ந் திகதி விமான மூலம் கொழும்புக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டு பனாகொடையிலுள்ள இராணுவ முகாமில் சிறை வைக்கப்பட்டனர். ஒரு பெண் - திருமதி. மங்கையர்க்கரசி அமிர்தலிங்கம் உட்பட தலைவர்களும் பிரதான தொண்டர்களுமாக சுமார் எழுபத்து நால்வர் இங்கே அடைக்கப்பட்டனர். “தமிழரசுக் கட்சி” தடை செய்யப்பட்டது. “சுதந்திரன்” பத்திரிகையும் தடைசெய்யப்பட்டு அதன் அச்சுத்திற்கு முத்திரை வைக்கப் பெற்றது. மிகக் கண்டிப்பான பத்திரிகைத் தணிக்கையும் அமுலாக்கப்பட்டது.

“சத்தியாக்கிரக” “தமிழன் கண்ணீர்” ஏடுகள் பிறந்தன!

நாட்டின் நாளேடுகள் தணிக்கைச் சட்டங்களினால் தமிழ் மக்களின் நிலை பற்றிய செய்திகளை வெளியிட முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. அச்சூழ்நிலையிலும் ஆங்கிலத்தில் சத்தியாக்கிரக என்ற ஓர் (மாதமிருமுறை) ஏடு தட்டச்சேற்றி வெளியிடப்பட்டது.

அரசாங்க உளவுப் படையினரால் அப்பத்திரிகை வெளியிட்டோ ரையோ தட்டச்சிடப்பட்ட இடத்தையோ கண்டுபிடிக்க முடியாது போயிற்று. அதற்குப் பொறுப்பாயிருந்தோரின் பெயரை வெளியிடும் நாள் இன்னும் வரவில்லை. எனினும் அவர்களின் ஆற்றலும் அறிவும் மக்களுக்குச் சோர்வை அகற்றி உற்சாகம் அளிக்கும் மருந்துகளாகப் பயன்பட்டன. அதேபோல தமிழில் “தமிழன் கண்ணீர்” என்ற ஏடும் தொடர்பாக இல்லாவிட்டாலும் காலத்துக்குக் காலம் வெளியிடப்பட்டது. கூட்டங்கள் வைப்பதற்குத் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்ததாயினும் ஆலயங்களில் மக்கள் கூடிக் கூட்டுப் பிரார்த்தனைகளில் ஈடுபட்டனர். அவற்றின் இறுதியில் கைது செய்யப்படாதிருந்த தலைவர்கள் உரையாற்றி மக்களை உற்சாகப் படுத்தினர். சத்தியாக்கிரகத்தின் போதும் கட்சித் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டிருந்த இக் காலத்திலும் திரு. மு. சிவசிதம்பரம் அவர்கள் ஆற்றிய அளப்பரியசேவை போற்றற்குரியது.

மலையக மக்கள் தொடுத்த போர் :

சத்தியாக்கிரகம் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பு தொடக்கமே மலை நாட்டுத் தமிழ் மக்களின் தலைவர்கள் கட்சித் தலைவர்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். போராட்டம் தீவிரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தலைவர் திரு. சௌ. தொண்டமான் சத்தியாக்கிரகம் நடந்த இடங்களுக்குச் சென்று மக்களுக்கும் தலைவர்களுக்கும் உற்சாகம் ஊட்டினார். வவுனியா, மன்னார்ப் பகுதிகளில் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் பிரதிநிதிகளும் உறுப்பினர்களும் இயக்கத்தில் நேரடியாக ஈடுபட்டனர். தலைவர்கள் ஏப்ரல் 10ஆம் திகதி இரவு கைது செய்யப்பட்ட நேரத்தில் வவுனியா இ.தொ.கா பிரதிநிதி திரு. நடேசபிள்ளையும் கைது செய்யப்பட்டார். தலைவர்கள் சிறைப்படுத்தப்பட்டு சத்தியாக்கிரகம் இராணுவத் தினால் முறியடிக்கப்பட்டபோது மலைநாட்டுத் தொழிலாளர் போராட்டத்தில் குதிக்கத் தயாராகினர். ஏப்ரல் 24ந் திகதி தோட்டத் தொழிலை அத்தியாவசிய சேவையாக்கும் சட்ட விதிகளை

அரசாங்கம் பிரகடனம் செய்தது. ஆயினும் 25ந் திகதி மலைநாட்டுத் தோட்டங்களில் ஐந்து இலட்சம் தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் பரிபூரண வேலை நிறுத்தத்தை மேற்கொண்டனர். அன்று இ.தொ. காங்கிரஸ் தமிழரசுக்கட்சி அரசுக்குச் சமர்ப்பித்த அதே கோரிக்கைகள் அடங்கிய நாலு அம்சக் கோரிக்கையை அரசுக்குச் சமர்ப்பித்தது. தோட்டப் பகுதிகளுக்கும் இராணுவ பிரிவுகள் அனுப்பப்பட்டன. தமிழ் உரிமையை வென்றெடுப்பதில் தமிழ் இனத்தின் ஒற்றுமை உலகம் முழுவதற்கும் தெளிவாகக் காட்டப்பெற்றது.

சிறை மீண்ட செம்மல்கள் :

பகுதி பகுதியாகத் தலைவர்கள் விடுதலை செய்யப்பட்டு இறுதியில் 1961 ஐப்பசி மாதத்தில் ஆறு மாதத் தடுப்புக் காவலின் பின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் மற்றும் முக்கிய தலைவர்களும் விடுதலையடைந்தனர். ஆயினும் கட்சியின் தடை நீங்கப் பின்னும் சில மாதங்கள் சென்றன. இதற்கிடையில் மூதவை உறுப்பினர் ஒருவரை மீண்டும் தெரிவு செய்யும் வாய்ப்புக் கட்சிக்குக் கிட்டியது. மூதவைக்கு ஓர் உறுப்பினரை அதுகாறும் தெரிவு செய்யச் சந்தர்ப்பம் அற்றிருந்த கிழக்கு மாகாணத் தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதியாக திரு. மு. மாணிக்கம் அவர்கள் கட்சிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் வாக்குகளினால் தெரிவு செய்யப்பட்டார். இத்தெரிவு கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்த கட்சி உறுப்பினர் சிலருக்குத் திருப்தி அளிக்காத காரணத்தினால் இரண்டொருவர் கட்சியிலிருந்து வெளியேறினர். ஆயினும் பெரும்பாலான கிழக்கு மாகாண உறுப்பினர்கள் திரு. மாணிக்கம் அவர்களின் தெரிவை வரவேற்றனர்.

மீண்டும் சிங்கள சிறீ பஸ்வண்பு

தலைவர்களை விடுதலை செய்த சில வாரங்களுக்கிடையில் அரசாங்கம் தமிழ் மக்களுக்கு ஆத்திரமூட்டும் இன்னொரு செயலையும் செய்தது. 1953 ஆம் ஆண்டு "சிறீ" எதிர்ப்புப் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து சிங்கள "சிறீ" பொறித்த பஸ் வண்டிகள் தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் ஓடவிடப்படவில்லை. இச்

சந்தர்ப்பத்தில் தலைவர்களை விடுவித்தவுடன் தமிழ் மக்களுக்கு ஓர் சவாலாக மீண்டும் சிங்கள "சிறீ" பொறித்த பஸ் வண்டிகள் சில யாழ்ப்பணம் அனுப்பப்பட்டன. அடுத்த நாளிரவே வேகம் கொண்ட இளைஞர் சிலர் பஸ் நிலையத்தில் நுழைந்து காவலாளியையும் சுட்டுக் காயப்படுத்தி பஸ்வண்டியையும் தீக்கிரையாக்கினர். தலைவர்களின் சாத்வீக உபதேசத்தையும் இளைஞரின் தீவிரம் மீறிவிட்டதைக் கண்ட ஆட்சியாளர் அடுத்தநாளே எஞ்சிய சிங்கள சிறீ பொறித்த பஸ் வண்டிகளைத் திரும்பப் பெற்று விட்டனர்.

அரசுக்கு எதிராக அரசு படைகளே சதி:

எமது போராட்டத்தை நசுக்குவதற்கு அவசரகாலச் சட்டத்தையும் இராணுவத்தின் துணையையும் அரசாங்கம் நாடியது. தமது தயவின்றி ஆட்சி நடைபெறாதென்ற எண்ணம் பொலிஸ் தலைமைப் பீடத்திலும் ஆயுதப் படைகளிலும் உள்ள பலருக்கு ஏற்பட்ட போதிலும் ஆட்சியைக் கைப்பற்றச் சதி செய்தார்கள் என்று கூறி மட்டக்களப்பு அரசாங்க அதிபராக இருந்த திரு. லியனகே உட்படப் பலர் கைது செய்யப்பட்டனர். இதனால் அரசியல் அடக்கு முறைகள் மேலும் பல மாதங்களுக்குத் தளர்த்தப்படாதிருந்தன. கட்சியை மீண்டும் புனரமைப்புச் செய்து இயக்க வேலைகளை ஆரம்பிப்பது தாமதப்பட்டதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாயிருந்தது. அரசியல் நிலை ஓரளவு சீரடைந்த பின் கட்சிக் கிளைகள் புதுப்பிக்கப்பட்டு மாநில மாநாட்டை மீண்டும் கூட்டி அடுத்த நடவடிக்கை பற்றி ஆராய முடிவு செய்யப்பட்டது.

எட்டாவது மாநில மாநாடு

கட்சியின் எட்டாவது மாநில மாநாடு மன்னாரில் 31.8.62, 1.9.62 , 2.9.62 ஆகிய திகதிகளில் நடைபெற்றது. திரு. சி.மு இராசமாணிக்கம் அவர்கள் மீண்டும் கட்சியின் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். அரசாங்க எழுது வினைஞர் சங்கத் தலைவராயிருந்த திரு க. சிவானந்தசுந்தரம் அவர்கள் இம் மாநாட்டுத் திகதியிலிருந்து கட்சியின் நிர்வாக செயலாளராகப் பொறுப்பேற்றார். மன்னார் மாநாடு போராட்டத்தின் விளைவுகளை

யெல்லாம் ஆராய்ந்த பின் “1963 ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 17ம் திகதிக்குப் பிந்தாமல் மீண்டும் நேரடி நடவடிக்கையை ஆரம்பிப்பதற்கு ஏற்ற ஒரு கருவியாக இன்றிலிருந்து மூன்று மாதங்களுக்கிடையில் கட்சியை விரிவாக அமைத்துத் தயாராக்க வேண்டும்” என்று தீர்மானித்தது. அம்மாநாட்டில் எடுக்கப்பட்ட இன்னொரு முக்கியமான முடிவு, “வடக்குக் கிழக்கு மாகாணத் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கும் - மலைநாட்டுத் தமிழ் மக்களுக்குமிடையில் ஸ்தாபன ரீதியான ஒற்றுமையையும் - சமூகக் கட்டுக்கோப்பையும் - அரசியல் பொருளாதார ஒத்துழைப்பையும் ஏற்படுத்துவதற்கு ஏற்ற நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுவது” என்பதாகும். போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து இராணுவ அட்டூழியங்களினால் சோர்வுற்றிருந்த மக்கள் தன்னம்பிக்கையோடு மீண்டும் இயக்கத்தில் ஈடுபடவும், மலைநாட்டிலும் கட்சியின் மூவர்ணக் கொடி பறக்கவும் மன்னார் மாநாடு வழிவகுத்தது.

“இலங்கைத் தொழிலாளர் கழகம்” உதயம்

மன்னார் மாநாட்டுத் தீர்மானத்திற்கிணங்க மலைநாட்டுத் தமிழ் மக்களை வடக்குக் கிழக்கு மாகாணத் தமிழ் மக்களோடு ஸ்தாபன ரீதியாக ஒன்றிணைப்பதற்கு ஒரேவழி கட்சியின் தலைமையில் மலைநாட்டில் ஓர் தொழிற் சங்கத்தை நிறுவதே என்ற முடிவுக்குக் கட்சி வந்தது. அதன்படி ஹட்டன் நகரத்தில் 22.12.62 சனிக்கிழமை காலை 10 மணிக்கு இலங்கைத் தமிழ் தொழிலாளர் கழகம் என்ற ஒரு புதிய தொழிற் சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஹட்டன் தலைவாக்கொல்லை முதலிய மலைநாட்டு நகரங்களில் கட்சிக் கிளைகளும் அமைக்கப்பட்டன. மலைநாடெங்கும் கட்சியின் கொள்கைகள் எடுத்து விளக்கப்பட்டன. உணர்ச்சியுள்ள இளைஞர் பலர் தொழிற் சங்கத்திலும் கட்சியிலும் சேர்ந்தனர். பலம் வாய்ந்த தொழிற் சங்கங்களோடு போட்டி போடுவதில் புதிய தொழிற்சங்கம் பல கஷ்டங்களை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தாலும் வெறுந் தொழிற் சங்கமாக இல்லாமல் இனப்பற்றையும் அரசியல் உரிமை வேட்கையையும் தொழிற்சங்கத் சேவையோடு சேர்த்து ஊட்டும் இயக்கமாக இன்றும் இயங்கி வருகிறது.

இந்தியாவின் உண்மை நண்பர்கள்

1962 ம் ஆண்டின் இறுதியில் சீனா இந்தியா மீது படை எடுத்தது. இலங்கை அரசு இந்த ஆக்கிரமிப்பைக் கண்டிக்கத் தயங்கியது. அந்த நேரத்தில் இந்தியாவுக்குச் சார்பாக முதற்கிளம்பிய குரல் இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியினதாகும். 18.11.62 இல் கட்சியின் மத்திய செயற்குழு கீழ்க்கண்டவாறு தீர்மானித்தது.

சர்வதேச கண்ணியத்தையும் கௌரவமான நடத்தையையும் மீறியும், உலகத்திற்குத்தானும் பிரகடனப்படுத்திய பஞ்சசீலக் கொள்கைகளைக் காற்றில் பறக்க விட்டும் கம்யூனிஸ்ட் சீனா இந்தியா மீது நடத்தும் ஆக்கிரமிப்பை இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி வன்மையாகக் கண்டிக்கின்றது. மேலும் கம்யூனிஸ்ட் சீன ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து ஆசியாக் கண்டத்தில் சனநாயகம் நிலைபெறவும் தனது நாட்டையும் தேசிய கௌரவத்தையும் காப்பாற்றுவதற்கும் நடாத்தப்படும் இப்போரில் இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் மக்களின் சார்பில் இந்திய அரசாங்கத்திற்கும் இந்திய மக்களிற்கும் தனது ஆதரவை அளிப்பதுடன் இந்திய மக்களுடன் இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கிருக்கும் ஐக்கியத்தையும் காட்ட இக்கட்சி விரும்புகிறது.

“ஏகாதிபத்திய சீனாவின் ஆக்கிரமிப்பைக் கண்டித்தும்: தனது சுதந்திரத்திற்காகவும் சனநாயகத்திற்காகவும் போராடும் இந்தியா விற்கு ஆதரவு நல்கவேண்டுமென்றும் இலங்கை அரசாங்கத்தை இக்கட்சி கேட்டுக்கொள்கிறது.

தனது பாதுகாப்பிற்குப் போதிய ஆட்பலம் இந்தியாவிடம் இருப் பினும் மாண்புமிக்க கொள்கைகளுக்காகவே இந்தியா போரிடு வதால் மனித சுதந்திரத்திற்காக நடத்தப்படும் இப்புனிதப் போரில் ஒரு சிறிதளவேனும் பங்கெடுக்க விரும்புவதனால், இப்போரில் பங்கெடுப்பதற்காக இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் இளைஞர்களைத் தொண்டர்களாகச் சேரும்படி இக்கட்சி அழைக்கிறது.

இந்தியாவின் சரித்திரத்தில் நெருக்கடி மிகுந்த கட்டத்தில் இலங்கை அரசு இந்தியாவிற்கு ஆதரவு தர முன்வராத நேரத்தில் இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் மக்கள் சார்பில் தனது தார்மீக ஆதரவை இந்தியாவிற்கு அளிக்க முன்வந்தது இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி. சமீபத்தில் தமிழ்நாடு தி.மு.க கழக ஆட்சி நீக்கத்தையடுத்து அங்குள்ள தி.மு.க வையும் இங்குள்ள தமிழர் கூட்டணியையும் தொடர்புபடுத்தி இங்குள்ள சில அமைச்சர்கள் மூலம் வெளிவந்த விஷமத்தனமான செய்திகளையொட்டி கட்சியின் நிலையைத் தெளிவுபடுத்துவதற்காகவே இத் தீர்மானத்தை முழுதாகத் தந்திருக்கிறேன். இலங்கையில் இந்தியாவின் நண்பர்கள் யாரென்பதை இந்திய அரசும் மற்றையோரும் இதிலிருந்து தெரிந்து கொள்வார்கள். மறைந்த பாரதப் பிரதமர் உயர்திரு பண்டிட் ஸ்ரீ ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் இந்நிலையை எப்போதும் நன்கு தெரிந்திருந்தார். அதை எமக்குத் தெரிவித்துமிருந்தார்.

மந்திரிமார் வருகைக்கு எதிர்ப்பு :

கட்சியை மீண்டும் போராட்டத்திற்கு தயார்ப்படுத்தும் வகையில் கட்சியின் செயற்குழு 24.2.63 இல் பின் கண்டவாறு தீர்மானித்தது. மந்திரிகளும் பாராளுமன்றக் காரியதரிசிகளும் கிழக்கு, வடக்கு மாகாணங்களுக்குக் கோலாகல விஜயங்கள் செய்யும்போது, கட்சி எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டங்கள் செய்ய வேண்டும் ; சாதாரண உத்தியோக விஜயங்களின் போது, அவற்றில் தொகுதிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பங்குபற்றுவதைப் பற்றிப் பாராளுமன்றக் குழு அவ்வப்போது முடிவு செய்ய வேண்டும்". இத் தீர்மானத்திற்கு கமைய, யாழ்ப்பாணத்திற்கும் பருத்தித்துறைக்கும் வருகை தந்த அமைச்சர் திரு.ரி.பி.இலங்கரத்தினாவிற்குக் கறுப்புக்கொடி காட்டி, ஆர்ப்பாட்டஞ் செய்வதென்று கட்சி தீர்மானித்தது. நூற்றுக்கணக்கான தொண்டர்கள் - பருத்தித்துறைக் கூட்டுறவு மொத்த விற்பனை நிலையத் திறப்புவிழாவிலும், யாழ்ப்பாணம் மக்கள் வங்கித் திறப்பு விழாவிலும் அணிவகுத்து நின்று - அமைச்சருக்குக் கறுப்புக் கொடி காட்டினர். யாழ்ப்பாணத்தில் தலைவர்களும் தொண்டர்களும்

பொலீசாரால் தாக்கப்பட்டனர். அப்படித் தாக்குதலுக்கு ஆளான வர்களில், ஊர்காவற்றுறைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு.வே.அ. கந்தையா அவர்களும் ஒருவராவார்.

கந்தையாவை இழந்தோம் :

அன்று ஏற்பட்ட தாக்குதல், என்னைப் போன்ற இளம் வயதினரைப் பாதிக்கவில்லை. ஆனால் திரு.வீ.ஏ.கந்தையாவைப் பாதித்துவிட்டது. அவருடைய உடலிலும் உள்ளத்திலும் ஏற்பட்ட தாக்கத்திலிருந்து, அவர் மீளவேயில்லை. திடீரென்று இருதய நோயினால் பாதிக்கப்பட்ட திரு.கந்தையா 04-06-1963இல் எம்மை விட்டுப் பிரிந்தார்! பெருவருவாய் தந்த சட்டத் தொழிலிலிருந்து, தமிழ் இனத்திற்குச் சேவை செய்ய முன்வந்து, 1956ஆம் ஆண்டு முதல் கட்சியின் மிகுந்த விசுவாசமும் கண்ணியமும் நிறைந்த தலைவராக விளங்கிய திரு. கந்தையா அவர்களின் மறைவினால், ஓர் அறிவாளியை - உண்மைத் தொண்டரைத் தமிழ் இனம் இழந்தது, அவருடைய மறைவைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட இடைத் தேர்தலில், திரு.வ.நவரத்தினம் கட்சி வேட்பாளராக நிறுத்தப்பட்டு, அமோக வெற்றி பெற்றார்.

எல்லாம் தமிழ் இயக்கம் :

சிங்களத் திணிப்பை எதிர்ப்பதற்கும், தமிழ் மக்களை அரசுடனான தம் கருமங்களைத் தமிழில் ஆற்றத் தூண்டுவதற்குமான - எல்லாம் தமிழ் இயக்கத்தை மேற்கொள்ளக் கட்சி தீர்மானித்தது. 08-04-63 முதல் இவ்வியக்கத்தை மிகத் தீவிரமாக நடத்தக் கட்சி முடிவு செய்தது. அதன்படி, தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் உள்ள தபால் நிலையங்கள், வேறு அரசாங்க அலுவலகங்கள் ஆகியவற்றின் முன் முன் கட்சித் தொண்டர்கள் நின்று - விண்ணப்பங்கள், தந்திகள், முகவரிகள் ஆகியவற்றைத் தமிழில் எழுதுமாறு மக்களைத் தூண்டியும் ; தேவையானவர்களுக்குத் தாமே தமிழில் எழுதிக் கொடுத்தும் இயக்கத்தில் ஈடுபட்டனர். பல வாரங்களாக - தொடர்ந்து தலைவர்களும் ஆண், பெண் தொண்டர்களுமாக - இவ்வியக்கத்தை நடத்தினர். அதே நேரத்தில், விரிவான

சட்டமறுப்பியக்கத்தில் ஈடுபடும் பொருட்டு, கிராமந்தோறும் கட்சிக் கிளைகள் நிறுவப்பட்டுத் தொண்டர்களும் திரட்டப் பட்டனர். 1964ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 1ஆந் திகதி முதல், தனிச் சிங்களத்தை மீண்டும் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் அமுல் நடத்தப் போவதாக அரசாங்கம் அறிவித்தது. 1961ஆம் ஆண்டு சத்தியாக் கிரகத்தாற் கைவிடப்பட்ட சிங்களத் திணிப்புத் திட்டம், மீண்டும் தலைதூக்கும் ஆபத்து ஏற்பட்டது. 30-06-1963இல் கொழும்பில் கூடிய கட்சியின் மத்திய செயற்குழு, “தமிழ் பேசும் மக்களின் மீது சிங்களத்தைத் திணிக்கும் முயற்சியை, அம் மக்களின் முழுச் சக்தியையும் திரட்டி எதிர்ப்பது” என்று தீர்மானித்தது.

தலைவர் இராஜவரோதயம் மறைவும் ; திருமலையின் இடைவெளியும் :

திரு.கந்தையா மறைந்து இரண்டு மாதங்களில், கட்சி மீண்டும் ஓர் பேரிழப்பைத் தாங்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. 1952ஆம் ஆண்டு முதல் திருகோணமலைப் பிரதிநிதியாக விளங்கியவரும், கட்சியின் ஸ்தாபக உறுப்பினரும், நெருக்கடி மிகுந்த 1958ஆம் ஆண்டு - கட்சித் தலைவராக இருந்து கட்சியை வழிநடத்தியவருமான திரு.ந.இ.இராஜவரோதயம் அவர்கள் திடீரென நோய் வாய்ப்பட்டு, யாழ்ப்பாணம் வைத்தியசாலையில் 27-08-1963இல் எம்மை விட்டுப் பிரிந்தார்! கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு என்பவற்றின் உறைவிடமாக விளங்கி, தன் உழைப்பு முழுவதையும் தமிழ் மக்களுக்காகவும் - சிறப்பாகத் திருகோணமலைத் தமிழ் மக்களுக்காகவும் அர்ப்பணித்த இப் பெரியாரின் இடம் - இன்றும் நிரப்ப முடியாததாகவே இருக்கிறது. பாராளுமன்றத்தில் அவருடைய மறைவினால் ஏற்பட்ட இடத்திற்கு, முதுபெருந் தலைவரான திரு.மாணிக்கராசா வேட்பாளராக நிறுத்தப்பட்டு, அமோக வெற்றி பெற்றார்.

சிங்கள ஆசிரியர், ஊழியர் படைவெடுப்பும் ; செந்தமிழர் சீற்றமும் :

1964 ஜனவரி 1ஆந் திகதி முதல் சிங்கள நிர்வாகத்தைத் தீவிரப்படுத்தத் தீர்மானித்த அரசாங்கம், அதை நிறைவேற்று

வதற்குச் சிங்கள அரசாங்க ஊழியர்களையும், சிங்களத்தில் வேலை செய்யக்கூடிய ஊழியர்களையும் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்தது. சிங்களத் திணிப்பிற்குத் தமிழ் மக்களின் எதிர்ப்பின் ஓர் அம்சமாக - சிங்களத் தேர்ச்சி பெற மறுத்த தமிழ் ஊழியர்கள் - பதவி இழக்கும் ஆபத்து ஏற்பட்டது. சிங்களத் தேர்ச்சி பெற்ற ஒரு சில தமிழ் ஊழியர்கள், அத்தகுதி காரணமாகத் தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கு இடமாற்றம் பெறும் உரிமையைப் பெற்றனர். தமிழ்ப் பாடசாலைகளிலும் சிங்களத்தைத் திணிக்கும் பொருட்டு, 2000 சிங்கள ஆசிரியர்களை வடக்கு கிழக்கு மாகாணத் தமிழ்ப் பாடசாலைகளுக்கு நியமிக்கவும் அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்தது. சிங்கள ஊழியரும் - சிங்கள ஆசிரியரும் ஆயிரக்கணக்கில் தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்குப் படையெடுக்கும் நிலை எழுந்தது. இவ்வபாயத்தை எதிர்ப்பதற்கு பூரண சட்ட மறுப்பை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னோடியாக, வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களிற் சிங்களச் சட்டத்தை அமுல் நடத்தக் கருவியாயிருக்கும் அரசாங்க ஊழியர்களையும், உடந்தையாயிருக்கும் மற்றையோரையும் பகிஷ்கரிப்பதெனக் கட்சி தீர்மானித்தது. சிங்கள ஆசிரியர்களையும் - அதே போலப் பெற்றோரும் பிள்ளைகளும் பகிஷ்கரிக்க வேண்டுமென்றும் கட்சி கோரியது. இவ்வியக்கத்தின் பலனாக, பெரும் பாலான சிங்கள ஆசிரியர்களும் ஊழியர்களும் தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கு வர மறுத்தனர். சிங்களத் தேர்ச்சியின்மையால் வேலை நீக்கம் செய்யப்படும் ஆபத்திலிருந்த ஊழியர்களின் நிலை பற்றியும், அரசுடன் பேச்சுவார்த்தை ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

பாத யாத்திரையும் ; கண்டன உள்வலமும் :

தமிழ் மக்களிடையே - சாதி பேதத்தை ஒழித்து, ஒற்றுமையை வளர்க்கவும் ; கட்சியின் இலட்சியங்களை மக்கள் மத்தியில் விரிவாக விளக்கவும் ; தொண்டர்கள் காங்கேசன்துறைத் தொகுதியிலிருந்து தந்தை செல்வநாயகம் தலைமையிற் புறப்பட்டு - கிராமம் கிராமமாகப் பாதயாத்திரை செல்லும் இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பல வாரங்களாக நடைபெற்ற இவ்வியக்கத்தில், கிராமந்தோறும் மக்கள்

திரண்டு, தலைவர்களையும் பாத யாத்திரைத் தொண்டர்களையும் வரவேற்றது மாத்திரமன்றி, உணவும் - தங்க வசதிகளும் செய்து கொடுத்து உபசரித்தனர். சாதி - பேதமற்று, சமபந்திப் போசனம் பரவலாக நடைபெற்றது. திரண்ட மக்கள் மத்தியில் தீண்டாமை ஒழிப்பின் அவசியம் பற்றியும் - தமிழ் மக்களின் அரசியல் நிலை பற்றியும் கருத்தரங்குகள் நடாத்தப்பெற்றன.

இப்படிப் பலவிதமான இயக்கங்களினால் - மக்களைப் போராட்டத்திற்குத் தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்த அதே சமயத்தில், அரசாங்கத்திற்கு ஓர் எச்சரிக்கையாக - யாழ்ப்பாணம், மட்டக் களப்பு, மன்னார், வவுனியா, திருகோணமலை ஆகிய கச்சேரிகளுக்கு 01-01-1964ல் மாபெரும் கண்டன ஊர்வலங்கள் - கட்சித் தலைவர்களின் தலைமையிற் சென்றன. கச்சேரி முன்றில்களில், தனிச் சிங்களச் சட்டப் பிரதிகள் எரிக்கப்பட்டன. 1964 பெப்ரவரி 17ஆந் திகதிக்குப் பிந்தாமல், நேரடி நடவடிக்கை ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் முடிவாகியது.

மீண்டும் ஒரு சமரசப்பேச்சு :

இச்சூழ்நிலையில், அரசாங்கம் தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் முகமாகப் பேச்சு வார்த்தைக்குக் கட்சியை அழைத்தது. தொழிற் சங்கங்கள் 21 கோரிக்கைகளைச் சமர்ப்பித்து, பெரிய போராட்டத்திற்கு ஆயத்தங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தன. "இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணி" இதற்குத் தலைமை தாங்கியது. அரசாங்கத்திற்குள்ளும் பல கருத்து வேற்றுமைகள் தலை தூக்கியிருந்தன. பின் நடந்த சம்பவங்களைக் கொண்டு பார்க்கும்போது, "தேவை ஏற்பட்டால் பாராளுமன்றத் தில் கட்சிப் பிரதிநிதிகளின் ஆதரவைப் பெறலாம்" என்ற எண்ணத்திலேயே இப் பேச்சுவார்த்தைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டனவென்று இப்போது தெரிகின்றது. ஆயினும் அன்றிருந்த நிலையில், காந்தியநெறிக்கேற்ப - சமரசப் பேச்சுவார்த்தைக்கு நாம் இணங்கினோம். ஒரு புறம் எம்மோடு நடந்த பேச்சுவார்த்தைகள் பூர்த்தி

யாவதற்கிடையில், மறுபுறம் சமசமாஜக் கட்சியோடு பேச்சு வார்த்தை நடைபெற்று, அவர்கள் அரசாங்கத்தில் அங்கம் வகிக்கும் கட்சியாகச் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டனர். சிறுபான்மையோரின் உரிமைகளை வற்புறுத்திவந்த சமசமாஜக்கட்சி - அரசாங்கத்தில் சேர்ந்தமையால், எமது பிரச்சினை தீர வழிபிறக்குமென்று எதிர்பார்த்தோம். ஆனால், தொழிலாளரின் 21 அம்சக் கோரிக்கைகளும் காற்றிற் பறக்கவிடப்பட்டது போலவே, எமது கோரிக்கைகளும் கைவிடப்பட்டன. பேச்சுவார்த்தை மூலம் பலன் கிடைக்குமென்று நம்பினோர், "இலவு காத்த கிளி" களாயினர். தமக்கு தேவை நேரும்போது எம்மை அழைத்துப் பேசுவதும் தேவை தீர்ந்தால் எமது பிரச்சினைகளை மறந்து சிங்கள மக்களின் உணர்ச்சிக்கேற்ப தாளம் போடுவதுமே சிங்கள அரசியல்வாதிகளின் தன்மை என்பது மீண்டும் தெளிவாகியது.

ஒன்பதாவது மாநில மாநாடு :

1964ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் 21, 22, 23ஆம் திகதிகளில் கட்சியின் 9ஆவது மாநில மாநாடு திருகோணமலையில் நடைபெற்றது. சிக்கலான அரசியற் சூழ்நிலையில் சரியான வழியை இனத்திற்குக் காட்டக்கூடிய ஒரே தலைவரான தந்தை செல்வநாயகம் மீண்டும் கட்சியின் தலைவராக ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். முதல் நாள் விடயாலோசனைக்குழுக்கூட்டம் நிலாவெளியிலும், மாநாட்டின் ஏனைய நிகழ்ச்சிகள் திருகோணமலையிலும் நடைபெற்றன. மாநாட்டில் எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளைச் செயற்படுத்துவதற்கு முன்பே, நாட்டில் இரண்டு அதிமுக்கிய அரசியற் சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன.

மனித உரிமைகளை மறுத்த சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் :

மலைநாட்டுத் தமிழரின் எதிர்காலம் பற்றி, இந்திய - இலங்கைப் பிரதமர்களிடையே பலதடவை பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெற்றனவாயினும், பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் விருப்பத்தைக்

கவனியாததுடன், அவர்களைப் பண்டங்கள் போலப் பரிவர்த்தனை செய்யவும் எந்த இந்தியப் பிரதமரும் இணங்கவில்லை. இப் பிரச்சினையைச் சுதந்திரத்திற்கு முன்பு தொடக்கம் நன்கு தெரிந்த பிரதமர் நேரு அவர்கள், சில தெளிவான கொள்கைகளின் அடிப்படையில் இவ்விடயத்தை அணுகினார். அவரின் பின் பிரதமரான லால் பகதூர் சாஸ்திரி அவர்கள் - சம்பந்தப்பட்ட மக்களையோ, தமிழ் நாட்டு அரசாங்கத்தையோ கலந்து யோசிக்காது, திருமதி பண்டாரநாயகாவுடன் ஓர் ஒப்பந்தத்திற்கு வந்தார். மனித உரிமைகளைப் புறக்கணித்து, இலட்சக்கணக்கான தமிழ் மக்களைக் கட்டாயத்தின்பேரில் நாடுகடத்த வழிவகுத்த இவ்வொப்பந்தத்தை எதிர்த்து முதற் குரல் எழுப்பியது இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியே, கட்சியின் இத் தீர்மானத்தை, இக் கட்டுரையின் இறுதியில் - அநுபந்தத்திற் காணலாம்.

கட்சியால் கவிழ்ந்த அரசாங்கம் :

எந்தப் பிரதமராலும் தீர்க்க முடியாத பிரச்சினையைத் தீர்த்துவிட்ட பெருமிதத்தோடு திரும்பி வந்த பிரதமர், அரசாங்கத்திற்கு ஏற்பட்ட மிகப்பெரும் சோதனையைச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. அரசாங்கம் தயாரித்த பத்திரிகை மசோதாவுக்கு, ஆளுநர்கட்சிக்குள்ளேயே எதிர்ப்பு எழுந்தது. சபை முதல்வர் திரு.சி.பி.டிசில்வா தலைமையில் பல உறுப்பினர்கள் எதிர்க்கட்சிக்கு மாறினர். 1964 டிசம்பர் 24ஆந் திகதி சிம்மாசனப் பிரசங்க வாக்கெடுப்புக்கு முன், அமைச்சர்கள் பலர் அரசுக்குக் கைகொடுத்து உதவும்படி, எமது கட்சிப் பாராளுமன்றக் குழுவுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தனர். சிறிமாவோ அரசாங்கம் தமிழ் இனத்தின் உரிமைகளை முற்றாகப் புறக்கணித்து, இராணுவ ஆட்சியைத் தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் கட்டவிழ்த்து விட்டதைக் கட்சி மறக்கவில்லை. 1960இல் எமக்குக் கொடுத்த வாக்கைக் காற்றில் பறக்கவிட்ட ஆட்சியின் வேண்டுகோளைக் கட்சி நிராகரித்தது. அரசுக்கு

விரோதமாக வாக்களித்தது. அரசாங்கம் பாராளுமன்றத்தில் தோல்வியைத் தழுவியது. இதைத் தொடர்ந்து பாராளுமன்றம் கலைக்கப்பெற்று, 1965 மார்ச் மாதத்தில் பொதுத் தேர்தல் நடைபெற்றது.

1965 மார்ச் பொதுத்தேர்தல் :

இந்தப் பொதுத் தேர்தல் முடிவு, தமிழ் மக்களின் பூரண நம்பிக்கையைப் பெற்ற ஒரே ஸ்தாபனம் - இலங்கைத் தமிழரசுக்கட்சி என்பதை மீண்டும் நிலைநாட்டியது. இருபது தொகுதிகளிற் போட்டியிட்ட கட்சி - 217, 986 வாக்குகளைப் பெற்றுப் 14 ஸ்தானங்களைக் கைப்பற்றி, பாராளுமன்றத்தில் மூன்றாவது பெரிய கட்சியாக விளங்கியது. ஐ.தே.கட்சி 66 ஸ்தானங்களிலும், சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி 41 ஸ்தானங்களிலும் வெற்றி பெற்றன. 1960 பங்குனித் தேர்தல் முடிவு போலவே, எந்தக் கட்சிக்கும் தனிப் பெரும்பான்மை கிடைக்கவில்லை. அரசாங்கத்தை யார் அமைப்பதென்பது, தமிழரசுக்கட்சியின் ஆதரவைப் பெறுவதிலேயே தங்கியிருந்தது. “எமது ஆதரவு கிடைக்கக்கூடும்” என்று நினைத்து, திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயகாவின் “காபந்து அரசாங்கம்” தேர்தல் முடிவுகள் தெரிந்தும் இராஜிநாமாச் செய்யாது தாமதித்தது. திகிலடைந்த ஐ.தே.கட்சியினர், எமது ஆதரவை நாடினர். திரு.டட்லி சேனநாயகாவுக்கும் தந்தை செல்வநாயகத்துக்குமிடையில் 24-03-65இல் ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தானது. “திரு.டட்லி சேனநாயகாவின் தலைமையிலான அரசாங்கத்தைத் தமிழரசுக் கட்சி ஆதரிக்கும்” என்று, திரு.செல்வநாயகம் கடிதம் கொடுத்தார். அக்கடிதம் மகாதேசாதிபதியிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, டட்லி சேனநாயகா பிரதமரானார். ஒப்பந்தத்தின் ஆங்கில மூலமும் மொழிபெயர்ப்பும் - அனுபந்தத்தில் தரப்படுகின்றன. அதிகாரத்தைப் பரவலாக்கி, “மாவட்ட சபைகள்” நிறுவுவதற்குப் பொறுப்பான அமைச்சை - கட்சி உறுப்பினர் ஒருவர் ஏற்கவேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்

பெற்றது. தெரிவு செய்யப்பட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள், “உரிமை கிடைக்கும் வரை பதவி ஏற்பதில்லை” என்ற உறுதி மொழிப்படி, அமைச்சர்ப் பதவி ஏற்க மறுத்தனர். அரசுடன் நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தைகளில், முக்கிய பங்கு வகித்த திரு.மு.திருச்செல்வம் அவர்களே அப்பொறுப்பை ஏற்கவேண்டுமென்று கட்சி தீர்மானித்ததற்கிணங்க, திரு.மு.திருச்செல்வம் மூதவை உறுப்பினராக நியமிக்கப்பட்டு, உள்ளூராட்சி அமைச்சராகப் பதவி ஏற்றார். ஆரம்பம் முதல் இதுகாறும் எதிர்க்கட்சியாகப் பாராளுமன்றத்தில் இயங்கி வந்த கட்சி - ஆளுங்கட்சியின் ஓர் அங்கமாக இயங்கும் நிலை ஏற்பட்டது.

நாடாளுமன்றப் பொறுப்பில் நம் தமிழரசுக்கட்சி:

ஐக்கிய தேசியக் கட்சியோடு நாம் உறவு பூண்டிருந்த நான்கு ஆண்டுகளும், கட்சியின் இலட்சியப் பாதையில் இடர் மிகுந்த காலமாகவே இருந்தது. ஆரம்பத்தில் எதிர்க்கட்சிகள் இனத்துவேஷத்தைக் கிளப்பின. அதேநேரத்தில், அமைச்சரவையிற் பலர் பதவிக்கு வர - எம் ஆதரவைப் பெற்ற போதிலும், சிங்கள வகுப்பு வாதப் பாதையிலிருந்து விலகாதவர்களாகவே இருந்தனர். குறிப்பாகக் கல்வி அமைச்சின் போக்கும், அரச ஊழியருக்குப் பொறுப்பான நிதி அமைச்சின் போக்கும் எமது கடும் எதிர்ப்புக்கு இடமளித்தன. பிரதமர் டட்லி சேனநாயகாவுடன் இவ்வமைச்சுக்களின் இனவெறிப் போக்கைப் பற்றிப் பல மகாநாடுகள் நடத்தியும் பலன் ஏற்படவில்லை. எனினும் எமது வற்புறுத்தலினால், பதவி நீக்கத்தை எதிர்நோக்கி நின்ற சிங்களம் கற்காத தமிழ் அரசாங்க ஊழியருக்கு - பெருமளவு ஆறுதல் அளிக்கும் திறைசேரிச் சுற்றறிக்கைகள் 700ம், 701ம் வெளியிடப் பட்டன. பழைய ஊழியர் - எவ்வித சிங்களத் தேர்ச்சியுமின்றிச் சம்பள உயர்வு, பதவி உயர்வுகளைப் பெற வழி வகுக்கப்பட்டது. புதிய ஊழியர் - சிங்களத் தேர்ச்சி பெறுவதற்கு மேலும் மூன்று வருட அவகாசம் அளிக்கப்பட்டதோடு, பரீட்சையின் தரமும் எட்டாவது தரமாகக் குறைக்கப்பட்டது. ஆனால் திறைசேரியிலிருந்த வகுப்பு வெறியர்கள், ஒன்பதாவது தரச்

சோதனையையே எட்டாவது தரம் என்று மாற்றி இச்சலுகையை முறியடித்தனர். பிரதமரோடு நாம் நடத்திய மகாநாட்டில், நிதி அமைச்சர் திரு. வன்னிநாயகாவே இவ்வண்மையை ஒப்புக் கொண்டார். சிலவகுப்பு ஊழியருக்குச் சிங்களத் தேர்ச்சியிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட்டும், வெவ்வேறு வியாக்கியானங்களினால் அவர்கள் தொடர்ந்தும் இடர்ப்பட்டனர். “சிங்கள ஊழியருக்கும் தமிழ்த் தேர்ச்சி கோருவது தம் கொள்கை” யென்று பேச்சுவார்த்தை யின்போது கூறிய ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினர், அக் கொள்கையை அமுல் நடத்தத் தைரியமின்றிக் கைவிட்டனர்.

தமிழரசுக் கட்சியால் உருவான - தமிழ்மொழி உபயோகச் சட்ட விதிகள் :

1958ஆம் ஆண்டு பிரதமர் பண்டாரநாயகா நிறைவேற்றிய தமிழ்மொழி (விசேட உபயோகிப்பு) சட்டம் எம்மால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாவிட்டாலும், அதன்கீழ் முழுமையான சட்டவிதிகளை ஆக்கி நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருவதன் மூலம், “தமிழ் மக்களின் மொழி உரிமையில் பகுதியாவது கிடைக்கும்” என்று கருதினோம். வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழையும் நிர்வாக மொழியாகவும், நாடு முழுவதிலும் தமிழ் பேசும் மக்கள் தமிழில் அரசாங்கத்தோடு கருமமாற்றவும் ஏற்ற ஒழுங்கு செய்வதாக அரசாங்கம் ஒப்புக்கொண்டிருந்தது. எமது வற்புறுத்தலுக்கிணங்க, 1966ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 8ஆந் திகதி “தமிழ்மொழி உபயோகச் சட்ட விதிகள்” பாராளுமன்றத்தில் கொண்டு வரப்பட்டன. எதிர்க்கட்சிகள் தமிழ் இனத்தின் மீது துசேஷத்தைக் கிளப்பியதோடு, அரசதுறைத் தொழிற் சங்கங்களின் வேலை நிறுத்தத்தையும் நடாத்தின. அன்றைய தினம் அவர்கள் நடாத்திய கண்டன ஊர்வலம் கட்டுக்கடங்காமல் போகவே, பொலிசார் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்யவேண்டி நேரிட்டது. இரத்தினசார தேரோ என்ற பெளத்த பிக்கு உயிர்துறந்தார். இவ்வளவு எதிர்ப்புக்கு மத்தியில் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்ட விதிகள், மூலச் சட்டத்தின்

எல்லையை மீறியவை என்று எதிர்க்கட்சிகள் அன்று வாதிட்டன. இன்று ஆட்சியில் இருக்கும்போதும் அப்படியே கூறி, அச் சட்ட விதிகளை அமுல் நடத்த மறுத்து வருகின்றன.

ஆயினும், அவ்விதிகள் இன்றும் ரத்துச் செய்யப்படாது, நாட்டின் சட்டத் தொகுதியில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இவ் விதிகளினால், வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் பதிவேடுகள் உட்பட, எல்லா நிர்வாக வேலைகளுக்கும் - தமிழும் உபயோகிக்கப் பட வேண்டுமென்று நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாட்டின் எப் பாகத்திலும் - அரசாங்க நிறுவனங்கள், கூட்டுத்தாபனங்கள் முதலிய எல்லாவற்றோடும் - தமிழிற் கடிதத் தொடர்பு கொள்ள, தமிழிற் பதில் பெற, தமிழிற் கல்வி கற்க எவருக்கும் உரிமை உண்டென்று விதிக்கப்பட்டதோடு, அதன் பொருட்டு - அரசாங்க பிரசுரங்கள், வர்த்தமானிகள், பெயர்ப்பலகைகள், படிவங்கள் யாவும் தமிழிலும் அச்சிடப் பட வேண்டுமென்றும் விதிக்கப்பட்டது. இச் சட்ட விதிகள் நிறைவேற்றப்பட்டுப் பத்து ஆண்டுகளாகியும், பெரும் பகுதி நடைமுறைப்படுத்தப்படாதிருக்கின்றது.

பத்தாவது மாநில மாநாடு :

அரசாங்கத்தின் ஓர் அங்கமாகக் கட்சி இயங்கிய இக் காலத்தில், கட்சியின் 10ஆவது மாநில மாநாடு - கிழக்கிலங்கையின் தென் பகுதித் தலைநகரான கல்முனையின் 1966 ஜூன் 23, 24, 25ஆந் திகதிகளில் நடைபெற்றது. தன்னுடைய தியாகத்தினாலும், வீரத்தினாலும், நெஞ்சுறுதியினாலும் தமிழ்பேசும் மக்களின் இதயங் களிலெல்லாம் தனியிடத்தைப் பெற்ற டாக்டர் இ.மு.வி.நாகநாதன் அவர்கள் இம் மாநாட்டின் தலைவராக ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். கட்சியின் வரலாற்றில் ஒரேயொரு தடவையாக - நாட்டின் பிரதமர் டல்லி சேனநாயகாவும் இம் மாநாட்டில் கலந்துகொண்டு உரையாற்றினார். “இலகுவில் வாக்குக் கொடுக்க மாட்டேன்; கொடுத்தால் நிறைவேற்றத் தவற மாட்டேன்” என்று பல்லாயிரம் மக்கள் முன் உறுதிமொழி பகர்ந்தார். ஆயினும், இரண்டாண்டுகளுக்கிடையில் அவரது நிலைமை மாறியது!

சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்த அமுல் சட்டம் :

கட்சியின் கண்டனத்துக்குள்ளான சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தை அமுலாக்குவதற்குச் சட்டமியற்ற முற்பட்டது டட்லி சேன நாயகா அரசாங்கம். தமிழரசுக்கட்சியும், இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தலைவர் திரு.தொண்டமானும் சேர்ந்து எடுத்த முயற்சியினால், ஆட்சேபத்துக்குரிய அம்சங்கள் நீக்கப்பட்ட சட்டமே நிறைவேற்றப்பட்டது. விருப்பத்திற்கு மாறாக யாரையும் இந்தியப் பிரஜையாகப் பதிவு செய்யும் வற்புறுத்தலும், இந்தியா திரும்பியோரின் வீதத்திற்கே இலங்கைப் பிரஜைகளைப் பதிவு செய்யும் திட்டமும், இலங்கைப் பிரஜைகளாகப் பதிவு செய்தோரைத் தனி வாக்காளர் இடாப்பில் வைக்கும் அம்சமும் நீக்கப்பட்ட சட்டமே நிறைவேற்றப்பட்டது. (1970ஆம் ஆண்டு ஆட்சிக்கு வந்த சிறிமாவோ அரசாங்கம் அச் சட்டத்தைத் திருத்தி, ஆட்சேபகரமான பகுதிகளை மீண்டும் புகுத்தியது). இதே விதமாக, ஆட்களைப் பதிவு செய்து அடையாள அட்டை வழங்குவதற்கான சட்டமும் - தமிழரசுக் கட்சியும் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரசும் காட்டிய எதிர்ப்பினால் மாற்றப்பட்டது. பிரஜை, நாடற்றவர் என்ற பேதமின்றி, இந்நாட்டில் சட்டபூர்வமாக வாழும் பதினெட்டு வயதிற்கு மேற்பட்டோர் எல்லோரையும் பதிந்து, அடையாள அட்டை வழங்குவதற்குச் சட்டமியற்றப்பட்டது. கட்சியின் கட்டுப்பாட்டை மீறி, ஊர்காவற்றுறைப் பிரதிநிதி திரு.வ.நவரத்தினம் அச் சட்டத்தை எதிர்த்தார். 24-04-1968இல் கூடிய கட்சியின் பொதுச் சபை- திரு.நவரத்தினம் அவர்களைக் கட்சியிலிருந்து ஏகமனதாக வெளியேற்றியது. கட்சியின் ஆரம்பகாலம் முதல் உறுப்பினராக இருந்து-பல்வேறு பொறுப்பு வாய்ந்த பதவிகளை வகித்த திரு.நவரத்தினத்தின் மீது, கட்டுப்பாட்டைக் காப்பதற்காக ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டி ஏற்பட்டது, துக்ககரமான ஒரு சம்பவமாகும்.

கித்துல் ஊற்றுக் குடியேற்றமும் ; கட்சியின் சாதனையும் :

இக்காலத்தில், திருகோணமலை மாவட்டத்தில் கித்துல் ஊற்று என்ற ஓர் சிறு குளம் கட்டப்பட்டு, அங்கே சிங்களக் குடியேற்றத்திற்கு ஆயத்தம் நடைபெற்றது. கட்சி வாலிப முன்னணியைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள் அங்கு சென்று, அத்துமீறிக் குடியேறினார்கள். பல்லாயிரம் ரூபா செலவில் அவர்களை அங்கு வைத்துப் போஷித்து வந்தது கட்சி. அப்பகுதிச் சிங்களக் காரியாதிகாரி - அவர்களின் வீடுகளுக்குத் தீ வைத்து அவர்களைக் கைது செய்தார். இறுதியில் கட்சி - காணி அமைச்சரோடு செய்த ஏற்பாட்டின்படி, அக் குடியேற்றத்தில் அத்துமீறிக் குடியேறிய வாலிபர் உட்படப் பெரும்பாலோர் தமிழ் பேசும் மக்களாக இடம்பெறச் செய்தது - கட்சியின் சாதனையாகும்.

மாவட்ட சபைகள் :

அரசாங்கத்தோடு செய்துகொண்ட எமது ஒப்பந்தத்தின் முக்கிய அம்சம் - நாடு முழுவதும் மாவட்ட சபைகளை நிறுவி, அதிகாரத்தைப் பரவலாக்குவதன் மூலம் - தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் ஓரளவு அதிகாரம் தமிழ் மக்களின் கைக்கு மாறவேண்டும் என்பதே. இதற்கான சட்டமூலம் திரு.மு.திருச்செல்வம் அவர்களால் தயாரிக்கப்பட்டு, பல மாதங்களாகப் பிரதமராலும், அமைச்சர்களாலும், கட்சித் தலைவர்களாலும் ஆராயப்பட்டது. இறுதியில் ஒரு வெள்ளை அறிக்கை பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இதற்கிடையில், அரசாங்க ஆதரவுப் பத்திரிகைகளும் அரசாங்கக்கட்சி உறுப்பினர் பலரும் இதற்கு விரோதமான பிரசாரத்தில் தீவிரமாக இறங்கினர். வழமைபோலப் பௌத்த பிக்குகளும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். சிங்கள மக்களின் எதிர்ப்புக்கஞ்சிய பிரதமர் டட்லி சேனநாயகா, “மாவட்டசபை மசோதாவைத் தாம் பாராளுமன்றத்தில் கொண்டுவர இயலாது” என்று கூறினார். மூன்றாவது தடவை யாக, ஒரு சிங்களப் பிரதமர் எமக்கு அளித்த வாக்கைக் காப்பாற்றத்

தவறினார். இந்தச் சூழ்நிலையிலும் பொறுமையைக் கைக்கொண்ட தந்தை செல்வநாயகம், தமிழ் மக்களின் நீண்ட நாளைய கோரிக்கையான திருகோணமலைத் தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தை உடன் நிறுவ அரசு நடவடிக்கை எடுத்தால், தொடர்ந்தும் அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவு தருவதாகக் கூறினார். இதை ஏற்றுக்கொண்ட பிரதமர், சில மாதங்களுக்குப் பல சாக்குப்போக்குச் சொல்லி இழுத்த பின், அதிலும் தம் வாக்கை நிறைவேற்றத் தவறினார்.

திருச்செல்வம் பதவி துறப்பு :

இந்நாட்டு இந்துக்களின் புனித தலங்களில் புராதனமானது கோணேசர் கோவிலாகும். கோணேசர் கோவிலைச் சார்ந்த பூமியைப் புனித பிரதேசமாகப் பிரகடனஞ் செய்து பாதுகாக்க வேண்டுமென்பது, இந்துக்களின் நீண்டநாளைய கோரிக்கையாகும். இவ் விடயத்திற்குப் பொறுப்பான உள்ளூராட்சி அமைச்சர் திரு.மு.திருச்செல்வம், புனித பிரதேசமாகப் பிரகடனப்படுத்த வேண்டிய பூமியின் எல்லைகளை நிர்ணயிக்க, மூவர் கொண்ட ஒரு குழுவை நியமித்தார். இம்மூவரில் ஒரு சிங்களவர், ஒரு தமிழர், ஒரு பறங்கிக்காரர் என்போர் இடம்பெற்றனர். திருகோணமலையைப் பௌத்த நாடாக்குவதற்குத் திட்டமிட்டு இயங்கி வரும் சேருவில பௌத்த ஆலய விகாராதிபதி, இக்குழு நியமிக்கப்பட்டதற்கு ஆட்சேபனை கிளப்பினார். திரு.திருச்செல்வத்தோடு கலந்து யோசிக்காமலே, பௌத்த பிக்குவின் சொல்லைச் சிரமேற்கொண்ட பிரதமர் டட்லி சேனநாயகா, இக்குழுவை நிறுத்தி வைத்தார். தன் மானத்திற்கும் தமிழ் இனத்தின் மானத்திற்கும் பங்கம் ஏற்படுத்திய இச் செயலுக்குப் பதிலாக- திரு.திருச்செல்வம் தம் அமைச்சர் பதவியை 16-09-1968இல் இராஜினாமாச் செய்தார். அமைச்சரவையிலிருந்து கட்சி வெளியேறியபோதும், அரசாங்கப் பாராளுமன்றக் கட்சியில் மேலும் சில காலம் தொடர்ந்து இருந்தது.

பதினோராவது மாநில மாநாடு :

தமிழ் மக்கள் அரசின் நடவடிக்கைகளில் மிகவும் அதிருப்தி அடைந்திருந்த நேரத்தில், கட்சியின் 11ஆவது மாநில மாநாடு உடுவிலில் நடைபெற்றது. 1969ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 7, 8, 9ஆந் திகதி களில் நடைபெற்ற இம்மாநாட்டின் தலைவராகத் திரு.சி.மூ.இராச மாணிக்கம் அவர்கள் மூன்றாவது முறையாகத் தெரிவு செய்யப் பட்டார். இம்மாநாட்டில், தமிழ்நாடு தமிழரசுக் கழகத் தலைவர் சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சிவஞானகிராமணியார் அவர்கள் எமது சிறப்பு விருந்தினராக வருகை தந்து உரையாற்றி எம்மை மகிழ் வித்தார். அரசியல் நிலையும்; அரசாங்கம் - கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்றாது விட்டது மாத்திரமன்றித் தமிழ் மக்களுக்குப் பாதகமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டதையும் கவனத்திலெடுத்து “அரசாங்கத்தோடு கட்சி கொண்ட உறவை முற்றாகத் துண்டித்து, எதிர்க்கட்சியாக இயங்க வேண்டும்” என்று இம்மாநாடு தீர்மானித்தது. கட்சியின் வரலாற்றில், ஒரு அரசாங்கத்தின் அங்கமாக இருந்த நிலை, நாலு ஆண்டுகளோடு முடிவுக்கு வந்தது. இக்காலத்தில் எம் உரிமைகள் சிலவற்றைச் சட்டபூர்வமாக நிலைநாட்டவும்-குடியேற்றம் முதலியவற்றினால் இருந்த ஆபத்தைக் குறைக்கவும்-சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்த அமல் சட்டம், அடையாள அட்டை மசோதா போன்றவற்றில் ஆட்சேபனைக்குரிய அம்சங்களை நீக்கவும் - தமிழ் அரசாங்க ஊழியரின் பிரச்சினையை ஓரளவுக்குத் தீர்க்கவும் முடிந்த தாயினும்; சிங்கள அரசியல்வாதிகளும் கட்சிகளும் எமது அடிப்படை உரிமைகளை அளிக்க மனமொப்பிச் சம்மதிக்க மாட்டார்கள் என்பது இந்த நான்கு வருட அனுபவத்தில் உறுதியானது. தமிழ் மக்களின் கண்ணோட்டமும் இக்காலத்தில் உரிமைப் போரைப் பற்றிச் சிந்தியாது தனிப்பட்ட சலுகைகளைப் பெறுவதில் நாட்டம் கொண்டது. இதனால் மீண்டும் போராட்டப் பாதையில் மக்களைச் செலுத்துவதற்குச் சிரமப்பட வேண்டி ஏற்பட்டது.

பைந்தமிழ் மண்ணில் பெளத்த சிங்களப் பாடசாலைகள் :

மாநில மாநாட்டைத் தொடர்ந்து எதிர்க்கட்சியில் கட்சிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் இருந்த காலத்தில் அரசாங்கத்தின் கல்விக்கொள்கை பற்றிக் கடும் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்க வேண்டிய நிலை எழுந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் உரிமை குறைந்த தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பெளத்த பாடசாலைகள் நான்கு புத்தூர், அச்சவேலி, அல்வாய், கரவெட்டி ஆகிய இடங்களில் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தன. கட்சி அரசாங்கத்திலிருந்து வெளியேறிய வுடன் இவை பெளத்த சிங்களப் பாடசாலைகளாக கல்வி அமைச்சினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டன. தமிழ்ப் பிள்ளைகளின் போதனா மொழியைச் சிங்களமாக மாற்றும் திட்டம் இப்பாடசாலைகள் மூலம் வெளிப்பட்டது. கட்சியின் தீவிர எதிர்ப்புக்கஞ்சி பெளத்த சிங்களப் பாடசாலை என்று அழைக்கப்பட்டாலும் தமிழே அங்கு தொடர்ந்தும் போதனா மொழியாக இருந்தது.

1970ஆம் ஆண்டு பொதுத்தேர்தல் :

1956ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் நான்கு பொதுத்தேர்தல் களிலும், தமிழ் மக்களின் ஏகோபித்த நம்பிக்கையைப் பெற்ற ஒரே கட்சியாக - இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி நிலைநாட்டப் பெற்றது. 1970ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலிலும் - வடமாகாணத்தில் அகில இலங்கைத் தமிழ்க்காங்கிரசும், கிழக்கு மாகாணத்தில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும் எமக்குக் கடுமையான போட்டியைக் கொடுத்த போதிலும், கட்சி 2, 45, 747 வாக்குகளைப் பெற்று பதின்மூன்று ஸ்தானங்களைக் கைப்பற்றியது. இடது சாரி ஐக்கிய முன்னணி மிகப் பெரும்பான்மையைப் பெற்று ஆளுங்கட்சியாக அமர, ஐக்கிய தேசியக் கட்சி எதிர்க்கட்சியாக இருந்தது. தமிழரசுக்கட்சி எதிர்க் கட்சியில் சுதந்திரமாக இயங்கி, முற்போக்கு சமதர்மக் கொள்கைகளை ஆதரித்தும், தமிழ்ச் சமூகத்திற்குப் பாதகமானவற்றை எதிர்த்தும் நிற்பதென்று தீர்மானித்தது. மூன்றில் இரண்டுக்கும்

மேற்பட்ட பெரும்பான்மையைப் பெற்ற ஆளுங்கட்சி - ஏனைய கட்சி உறுப்பினர்களின் உரிமைகளை மதிக்காது, எதேச்சாதிகாரப் போக்கில் செல்லத் தொடங்கியது.

அரசியலில் நிர்ணய சபைமுன் - கட்சியின் அரசியலமைப்புத் திட்ட ஆலோசனை :

நாட்டின் அரசியற் சட்டத்திற்கு முரணாக, பாராளுமன்றத்தை ஓர் அரசியல் நிர்ணய சபையாக மாற்றி, முற்றிலும் புதிதான ஓர் அரசியல் அமைப்பைத் தயாரிக்க அரசாங்கம் முடிவு செய்தது. "மக்கள் கட்டளையே தமக்கு அதிகாரம்" என்று கூறினர். இந்த அரசியல் நிர்ணய சபையில், கட்சிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் கலந்து கொள்வதா? - இல்லையா? என்பதைப் பற்றி, நாம் ஓர் முடிவு செய்ய வேண்டியிருந்தது. 11-07-1970இல் வவுனியாவில் கூடிய கட்சியின் செயற்குழு - இவ்விடயத்தைக் கட்சிக்கு அப்பாற்பட்டதாகக் கணித்து, பல தமிழ்ப் பெரியோர்களையும் அழைத்துக் கலந்தாலோசித்த பின், கட்சிப் பாராளுமன்றக்குழு ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டுமென்று தீர்மானித்தது. கொடும்பு சைவமங்கையர் கழகத்தில் பல முதியோர்களும் கூறிய ஆலோசனையின் பேரில், கட்சிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அரசியல் நிர்ணய சபையில் கலந்துகொண்டனர். அரசியல் நிர்ணய சபைக்கு - சமஷ்டி அடிப்படையிலான அரசியலமைப்பையும், எமது சமூக, பொருளாதாரக் கொள்கைகளையும் உள்ளடக்கிய ஓர் யாப்பைத் தயாரித்துச் சமர்ப்பிக்கும் பொறுப்பு - திரு.வி.தர்மலிங்கம், பா.உ.அவர்களை அழைப்பாளராகக் கொண்ட ஓர் குழுவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. திரு.தர்மலிங்கம் அவர்களின் முயற்சியால், ஒரு முழுமையான அரசியலமைப்புத் தயாரிக்கப் பெற்று, அரசியல் நிர்ணய சபைக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. பூரண சோஷலிச பொருளாதாரத்தையும், சாதி - சமய பேதமற்ற சமூக அமைப்பையும், சுயாட்சி பெற்ற ஐந்து மாநிலங்களையும் கொண்ட ஒரு "சமதர்ம சமஷ்டிக் குடியரசு"க்கு உன்னதமான ஓர் "அரசியல் திட்டம்" - திரு.தர்மலிங்கம் பா.உ.

அவர்களால் தயாரிக்கப்பெற்றது. அதில் முக்கியமான சில பகுதிகளை அனுபந்தத்தில் சேர்த்திருக்கிறேன். நாம் சமர்ப்பித்த விரிவான திட்டத்தில் ஒரு அம்சத்தைத் தானும் - அரசியல் நிர்ணய சபை ஆலோசிக்க ஆயத்தமாயில்லை.

புதுப்பாதை அமைத்த - வல்வெட்டித்துறை ஒற்றுமை

மாநாடு :

இச் சந்தர்ப்பத்தில் - தமிழ் அரசியற்கட்சிகளிடையே ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தி, ஏகோபித்த கோரிக்கைகளை அரசியல் நிர்ணய சபைக்குச் சமர்ப்பிக்க வேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்த பெரியோர்கள் சிலர் - மாறுபட்டு நின்ற கட்சிகளை ஒன்று சேர்க்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். குறிப்பாகத் திருவாளர்கள் : ஞானமூர்த்தி, சபாரத்தினம், வேற்பிள்ளை ஆகியோரது இடையறாத உழைப்பினால், வல்வெட்டித்துறையில் 1971ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 7ஆம் திகதி-இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி, அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ், ஈழத்தமிழர் ஒற்றுமை முன்னணி, தமிழர் சுயாட்சிக் கழகம் ஆகிய கட்சிகளின் பிரதிநிதிகள் - திரு.சி.நாகராஜா அவர்கள் தலைமையில் கூடினர். அங்கு ஏற்பட்ட உடன்பாட்டின் பலனாக, தமிழ் இனத்தின் ஏகோபித்த, குறைந்த பட்சக் கோரிக்கைகளாக - ஒன்பது கோரிக்கைகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. 17-02-1971இல் கூடிய கட்சியின் செயற்குழு, வல்வெட்டித்துறை ஒற்றுமை மகாநாட்டின் முடிவுகளை அங்கீகரித்தது.

இனத்தின் நலன்பேணு நாட்டின் தலைவியுடன் மாநாடு :

தமிழ் இனத்தின் அடிப்படை உரிமைகள் சிலவற்றையாவது அரசியல் அமைப்பில் இடம்பெறச் செய்யவேண்டுமென்ற ஆவலில், தந்தை செல்வநாயகம் தலைமையில் கட்சி உறுப்பினர்களின் தூதுக் கோஷ்டி ஒன்று 1971 மார்ச் மாதம் 6ஆந் திகதி பிரதமர் திருமதி. சிறிமாவோ பண்டாரநாயகாவையும், அரசியல் விவகார அமைச்சர் கலாநிதி கொல்வின் ஆர்.டி.சில்வாவையும் சந்தித்துப் பேச்சு

வார்த்தை நடத்தியது. தமிழ்மொழி உரிமை பற்றிய சில பகுதிகளை யாவது இடம்பெறச் செய்யும்படி, கட்சி - பிரதமரிடம் வற்புறுத்தியது. பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளினால், இதன் பின் பிரதமரைச் சந்திக்க வாய்ப்பின்றிப் போயிற்று. பிரதமரின் யோசனைப்படி, ஏனைய அமைச்சர்கள் பலரைச் சந்தித்துப் பேசினோம். ஆனால் எவ்வித பலனும் கிட்டவில்லை. அரசியல் நிர்ணய சபைக்கு மொழி உரிமை பற்றி நாம் கொடுத்த திருத்தங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, கட்சி உறுப்பினர்கள் அரசியல் நிர்ணய சபையிலிருந்து வெளியேறினர். இத்தீர்மானத்திற்கிணங்க, அரசியல் நிர்ணய சபையைப் பகிஷ்கரிக்க மறுத்த திரு.சி.சே.மார்டின் பா.உ. 15-07-1971ல் கட்சியிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார்.

இரும்பு மனிதனை இழந்தோம் :

தமிழ் இனத்தின் வாழ்வின் சோதனை மிகுந்த இக் கட்டத்தில், தன் தலையைக் கொடுத்தும் தமிழ் இனத்தைக் காக்கத் தயங்காத தானைத் தளபதியை இழந்தோம். தந்தை செல்வநாயகம் அவர்களின் விவேகமான போக்கிற்கு வேகத்தைக் கொடுத்தவர் டாக்டர், இ.மு.வி.நாகநாதனே! நெருக்கடியான நேரங்களில் எல்லோரும் தேடுவது - அவருடைய துணிகரமான வழிநடத்தலையே! 1961ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி 20ஆந் திகதி அரசாங்க அதிபரின் ஜீப்வண்டியின் முன் நடந்த மறியல் போராட்டத்தில், பொலீசார் குண்டாந்தடி கொண்டு தாக்கினர். டாக்டர் நாகநாதனின் உடலில் பட்ட குண்டாந்தடி முறிந்தது. முறிந்த பாதியைக் கையிலேந்திப் புன்முறுவல் பூத்தார் இரும்பு மனிதன்! தன் பெரும் செல்வத்தையும், ஆயிரக்கணக்கான ரூபா வருமானத்தையும் இனத்துக்காக அர்ப்பணித்து, விடுதலை இயக்கத்தைக் கட்டி வளர்த்த இத்தியாகச் செம்மல் - 16-08-1971இல் காலன் வாய்ப்பட்டார். தந்தை செல்வநாயகம் தன் வலது கரத்தை இழந்தார். தமிழ் இனத்தின் விடுதலை வீரர் வரிசையில், முதலிடம் டாக்டர் நாகநாதன் அவர்கட்கு எப்போதும் உண்டு.

உணர்ச்சிப் பெருக்கில் - சிறப்பு மாநாடு :

அரசியல் நிர்ணய சபையிலிருந்து வெளியேறிய பின், சிங்கள அரசியற் கட்சிகள் எமது உரிமைகளை எக்காலத்திலும் மனமொப்பி வழங்கமாட்டா” என்ற கருத்துத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பரவலாக ஏற்பட்டது. சிங்கள மக்களின் விருப்பமின்றி, எமது இலட்சியமான - இணைப்பாட்சி சாத்தியமல்ல என்பது தெளிவு. எனவே, கட்சியின் அடிப்படை இலட்சியத்தைப் புனராலோசனை செய்யவேண்டிய கட்டம் ஏற்பட்டது. இச்சூழ்நிலையில் கட்சியின் சிறப்பு மாநாடொன்று திரு.இராசமாணிக்கம் அவர்கள் தலைமையில் யாழ்ப்பாணத்தில் கூட்டப்பெற்றது. 30-01-1972இல் இளைஞர்களின் உணர்ச்சிப் பெருக்கின் மத்தியில் நடைபெற்ற இம்மாநாடு, அரசியல் நிர்ணய சபையினால் தயாரிக்கப்பட்ட - “தமிழ் இனத்தின் அடிமைச் சாசனமான அரசியல் அமைப்பை, தமிழ்த் தேசிய இனம் பூரணமாக நிராகரிக்கின்றது” என்று பிரகடனம் செய்ததோடு, “தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதிகளாக நாடாளுமன்றத்தில் இருப்போர் எவரும் இதற்குச் சாதகமாக வாக்களிக்கக்கூடாதென்றும்; அப்படி எவரும் வாக்களியாதவாறு, அவ்வத் தொகுதி வாக்காளர் தம் எதிர்ப்பைக் காட்டவேண்டுமென்றும்” மாநாடு தன்மானத் தமிழ் மக்களைக் கோரியது.

மேலும், தமிழ் மக்களின் நியாயமான கோரிக்கைகள் யாவும் புறக்கணிக்கப்பட்டு, தமிழ் இனம் அரசாங்கத்தினால் பிரிவினைப் பாதையில் தள்ளப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் இந்நேரத்தில் :

- (அ) சிங்கள மொழிக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் அதே அந்தஸ்து - தமிழ் மொழிக்கும் சட்ட பூர்வமாக அளிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் :
- (ஆ) இந்நாட்டு அரசாங்கம் - மதச்சார்பற்றதாகப் பிரகடனம் செய்யப்பட வேண்டுமென்றும் :
- (இ) இந்நாட்டைத் தமது தாயகமாகக் கொண்டிருக்கும் தமிழ் மக்கள் எல்லோரதும் முழுமையான குடியரிமைக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் ;

(ஈ) தமிழ் மக்களின் பாரம்பரியமான தாயகத்தில், தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் சுயாட்சி உரிமை அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டுமென்றும்”

மாநாடு கோரி, இழந்துவிட்ட இவ்வுரிமைகளை மீண்டும் பெறுவதற்கு எவ்வித தியாகத்திற்கும் தயாராக நடவடிக்கை எடுக்குமாறும், தென்னிலங்கையில் ஆட்சியாளரின் செயலினால் தம் தொழில் - கல்வி வசதிகளை இழந்துவரும் தமிழ் மக்கள் தம் உடமைகளையெல்லாம் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு மாற்றி, தமக்கும் தமிழ் இனத்திற்கும், தமது சொந்தத் தாயகத்தில் வளமான வாழ்வை அமைக்க உடன் முயற்சி ஆரம்பிக்குமாறும் சிறப்பு மாநாடு வேண்டுமோள் விடுத்தது.

ஆட்சியாளரின் நியாயமற்ற போக்கிற்குத் தம் ஆட்சேபணையைத் தெரிவிக்கும் வகையில், திரு.சு.நடராசா அவர்கள் தமக்கு ஆட்சியாளர் அளித்த - சமாதான நீதிபதியும் உத்தியோகப் பற்றற்ற நீதவானும் என்ற பட்டத்தை மாநாட்டிலேயே துறப்பதாக அறிவித்தார். அவரைத் தொடர்ந்து, வேறும் பலர் அவ்வாறே செய்தனர். “அக்கிரம ஆட்சி அளித்த பட்டம் - அடிமை விலங்கேயன்றி ஆபரணமல்ல” என்று உரிமை வேட்கை கொண்ட தமிழ் மக்கள் பலர் சிந்திக்கத் தொடங்கினர்.

தார்பீக ஆதரவுகோரி - தமிழ் நாட்டில் சுற்றுப்பயணம் :

தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் சுயாட்சி உரிமையை நிலைநாட்டத் தீர்மானித்ததைத் தொடர்ந்து, எம் நிலையை - உலக அரங்கில் விளக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. இனத்தால், மொழியால், பண்பாட்டால், மதத்தால் எம்மோடு பிணைக்கப்பட்ட தமிழ் நாட்டுச் சகோதரர்களின் அனுதாபத்தைப்பெற, முதலில் முடிவு செய்தோம். அதன் பிரகாரம், தமிழினத்தின் உரிமைப் போரில் எந்தத் தியாகத்திற்கும் தயாராக இருந்த திரு.ஆ.இராசரத்தினம் அவர்கள் தமிழ்நாடு சென்று, எல்லா ஒழுங்குகளையும் செய்தார். அவரும், உலகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவைத் தலைவர் டாக்டர் இரா.

சனார்த்தனமும் தமிழ் நாட்டின் அரசியல் கட்சிகளின் தலைவர்கள் அத்தனை பேரையும் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்தனர். தந்தை செல்வ நாயகம் அவர்களும், கட்சிப் பொதுச் செயலாளர் என்ற வகையில் நானும், என் மனைவியும், சுதந்திரன் ஆசிரியர் திரு.கோவை மகேசனும், வேறு சில நண்பர்களும் 1972 பெப்ரவரியில் தமிழ்நாடு சென்றோம். தமிழக ஆளுநர் உயர்திரு.கே.கே.ஷா, முதல்வர் கலைஞர் மு.கருணாநிதி, தி.மு.க. பொதுச் செயலாளர் நாவலர் இரா. நெடுஞ்செழியன், தமிழக அமைச்சர்கள், தமிழரசுக் கழகத் தலைவர் திரு.ம.பொ.சி., திராவிடர் கழகத் தலைவர் உயர்திரு.பெரியார் ஈ.வே.இராமசாமி, முத்தமிழ்க் காவலர் கி.ஆ.பெ.விசுவநாதம், முன்னாள் முதலமைச்சர் திரு.மு.பக்தவத்சலம், முஸ்லிம் லீக் தலைவர் காயிதே மில்லத், ஸ்தாபன காங்கிரஸ் தலைவர் உயர்திரு. கே.காமராஜ், இன்று அண்ணா தி.மு.க.தலைவராக இருக்கும் - புரட்சி நடிகர் திரு.எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன், இந்திரா காங்கிரசைச் சேர்ந்த நடிகர் திலகம் திரு.சிவாஜி கணேசன், பிரபல சினிமா நடிகர் திரு.எஸ்.ஏ.அசோகன், இன்னும் சில முக்கியமான தொழில் அதிபர்கள், சட்ட வல்லுநர்கள், கல்விமான்கள், மாணவர் இயக்கங்கள், பத்திரிகையாளர்கள் முதலிய பலரைத் தமிழ் நாட்டில் சந்தித்தோம்; எமது நிலையை விளக்கினோம். அத்தனை பேரும், இனப் பற்றோடு உருக்கமான அனுதாபந் தெரிவித்தனர். மத்திய அரசோடும், குறிப்பாகப் பாரதப் பிரதமர் திருமதி.இந்திரா காந்தியோடும், வெளியுலகிலும் எம் பிரச்சினையை விளக்கத் தம் உதவியை அளிப்பதாக உறுதி கூறினர். சென்னை மாநகராட்சி - மேயர் திருமதி காமாட்சி ஜெயராமன் தலைமையில் தந்தை செல்வநாயகத்திற்குப் பொதுவரவேற்பு வழங்கிக் கௌரவித்தது. கோகலே மண்டபத்தில்தான் டாக்டர் இரா.சனார்த்தனம் தலைமையில், உலகத்தமிழ் இளைஞர் பேரவை தந்தைக்கு ஒரு வரவேற்பளித்தது. அனைத்துக்கட்சிப் பிரமுகர்களும் அவ்வரவேற்பில் உரையாற்றினர். எந்த ஒரு தனிக் கட்சியோடும் நாம் பிரத்தியேகத் தொடர்பு கொள்ளவில்லை. இரத்த பாசத்தினால் பிணைக்கப்பட்ட ஒரே இனம் என்ற முறையில் - தமிழ் நாட்டு மக்களினதும், அவர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்

படுத்தும் அரசியற் கட்சிகள் அனைத்தினதும், அவர்கள் மூலம் இந்திய அரசினதும் தார்மீக ஆதரவை - மனித உரிமை கோரி ஈழத்தமிழ்த் தேசிய இனம் ஆரம்பிக்க இருக்கும் தர்மப் போருக்கெனக் கோரி நின்றோம். இதில் ஒளிப்பு மறைப்போ, இரகசியமோ எதுவுமில்லை.

ஒற்றுமையின் உருவகமான - தமிழர் கூட்டணி உதயம் :

தமிழ் மக்களின் எதிர்ப்பைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல், குடியரசு அரசியல் அமைப்பை 1972 மே 22இல் பிரகடனம் செய்ய, அரசாங்கம் ஆயத்தமானது. இதை ஒன்றுபட்டு எதிர்க்கவென, ஆயத்தப்படுத்த வேண்டிய கட்டம் வந்தது. தந்தை செல்வநாயகம் அவர்களின் அழைப்பின் பேரில் - தமிழ் அரசியல் கட்சிகள், தொழிற் சங்கங்கள், மாணவர் இயக்கங்கள், கட்சிச் சார்பற்ற பெரியோர்கள் எல்லோரும் திருகோணமலை நகர மண்டபத்தில் 14-05-1972 இல் கூடினர். வல்வெட்டித்துறையில் 07-02-1971இல் கருவில் உருவான தமிழின ஒற்றுமை - திருகோணமலையில் சுகப் பிரசவமானது. தமது வேற்றுமைகளை மறந்து "தமிழர் கூட்டணி" என்ற ஒரே அமைப்பில், அத்தனை பேரும் இணைந்து செயலாற்றத் தீர்மானித்தனர். தந்தை செல்வநாயகம் தலைவராகவும், திரு. எஸ். ஞானமூர்த்தி அவர்களும் கவிஞர் காசி ஆனந்தன் அவர்களும் இணைச் செயலாளர்களாகவும், திரு. சி. கதிரவேலுப்பிள்ளை பா.உ., திரு. தா. திருநாவுக்கரசு, திரு. அ. குமரகுரு ஆகியோர் பொருளாளராகவும் பணிபுரிய நியமிக்கப் பட்டனர். ஒரு நிரந்தரமான நடவடிக்கைக்குழு - எல்லாக் கட்சிகளுக்கும், ஸ்தாபனங்களுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்ததாக நிறுவப் பெற்றது.

மே 22இல் - தமிழ் ஈழம் புரட்சிக் கோலம் :

தமிழ் இனத்தின் அடிமைச் சாசனமான "குடியரசு அரசியல் அமைப்பை" முற்றுமுழுதாக நிராகரித்த தமிழர் கூட்டணி, அத்திட்டம் சம்பிரதாய பூர்வமாக நிறைவேற்றப்படும் - அரசியல் நிர்ணய சபையின் இறுதிக்கூட்டத்தைப் பகிஷ்கரிக்குமாறு, தமிழ்ப்

பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்குக் கோரிக்கை விடுத்தது. குடியரசு தினமான மே 22ஆந் திகதிக் கொண்டாட்டங்களைத் தமிழ் மக்கள் பகிஷ்கரிக்க வேண்டுமென்றும், அன்றைய தினத்தைத் தமிழ் இனத்தின் துக்க தினமாக அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றும் தீர்மானிக் கப்பட்டது. இத் தீர்மானப்படி, அரசியல் நிர்ணயசபை நிகழ்ச்சி களை மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட 19 தமிழ் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் பதினைந்து பேர் பகிஷ்கரித்தனர். மே 22 இல் - தமிழ் ஈழம் முழுவதும் புரட்சிக்கோலம் பூண்டு நின்றது. பாடசாலைப் பகிஷ்காரம், கடையடைப்பு, கண்டனக் கூட்டங்கள், சிங்கக் கொடிகள் தீக்கிரை முதலிய பல சம்பவங்கள் நடைபெற்றன. வண்ணார்பண்ணை நாவலர் ஆச்சிரம மண்டபத்தில் பல்லாயிரம் மக்கள் மத்தியில் - குடியரசு அரசியல் திட்டம் தலைவர்களால் தீக்கிரையாக்கப்பட்டது. இச்சம்பவங்களைத் தொடர்ந்து எழுபதுக்கும் மேற்பட்ட தமிழ் இளைஞர்கள் கைது செய்யப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். ஒரு புறத்தில் தமிழ்ப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தம் பதவிகளைத் துறக்க வேண்டுமென்ற குரல் எழுந்தது. மறு புறத்தில் பதவி துறத்தலை எதிர்த்து, சிறையில் இருந்த இளைஞர் உட்படப் பலர் கருத்துத் தெரிவித்தனர்.

ஆறு அம்சக் கோரிக்கையும்; மூன்று மாத அவகாசமும் :

1972 ஜூன் 25ஆந் திகதி கோப்பாயில் கூடிய தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி நடவடிக்கைக் குழு இவ்விடயத்தை ஆராய்ந்து, “பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பதவி துறப்பதால் பலன் இல்லை” என்று தீர்மானித்தது. அத்துடன் அரசாங்கத்துக்கு ஆறு அம்சக் கோரிக்கைகளை விடுத்து, அவற்றின் அடிப்படையில் அரசியல் அமைப்பைத் திருத்த மூன்று மாத அவகாசமும் அளித்தது. மேலும், “அக்கால கட்டத்தில் அரசாங்கம் தமிழ் மக்களின் கோரிக்கைக்கு இணங்காவிட்டால், சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப் படையில் தமிழ் இனத்தின் விடுதலையைக் காணச் சாத்வீகப் போராட்டத்தில் இறங்குவது” என்றும் தீர்மானித்தது. கூட்டணி விடுத்த ஆறு அம்சக் கோரிக்கைகளாவன :-

- (1) அரசியல் அமைப்பில் சிங்கள மொழிக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் அதே இடம் - தமிழ் மொழிக்கும் அளிக்கப்பட வேண்டும்.
- (2) இலங்கை மதச்சார்பற்ற அரசாகப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டு, எல்லா மதங்களையும் சமமாகப் பேணி வளர்க்க வேண்டும்.
- (3) இந் நாட்டைத் தம் தாயகமாகக் கருதும் தமிழ் பேசும் மக்கள் எல்லோருக்கும் பூரண குடியரிமை வழங்கும் குடியரிமைச் சட்டங்கள் - அரசியல் அமைப்பில் இடம்பெற வேண்டும்;
- (4) நீதிமன்றம் மூலம் நிலைநாட்டப்படக்கூடிய அடிப்படை உரிமைகள் - அரசியல் அமைப்பில் அளிக்கப்பட வேண்டும்.
- (5) சாதியையும் - பிறப்பினால் உயர்வு, தாழ்வு கற்பிப்பதையும் அரசியல் சட்ட மூலம் ஒழிக்க வேண்டும்;
- (6) அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்டு, மக்கள் பங்கு கொள்ளும் சனநாயக ஆட்சி அமைப்பு ஏற்பட வேண்டும்.

இக்கோரிக்கைகளைத் தந்தை செல்வநாயகம் பிரதமருக்கு அனுப்பியபோது, எவ்வித பதிலும் கிடைக்கவில்லை. பிரதமரது நினைவூட்டல் கடிதத்தின்பின், “எமது தீர்மானம் கிடைத்தது” என்ற ஒரு சொற்பதிலைத் தவிர, வேறு எவ்வித நடவடிக்கையும் எம் கோரிக்கைகளை ஒட்டி அரசாங்கம் எடுக்கவில்லை.

அரசுக்கு சவால் விடுத்து தந்தை பதவி துறப்பு :

“தமிழ் மக்களில் கணிசமான தொகையினர் அரசியல் அமைப்பை ஏற்றுக்கொள்கின்றனர்” என்று பிரதமர் உட்படப் பல அமைச்சர்கள் கூறினர். இக் கூற்றுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கவும், நாம் ஆரம்பிக்கத் திட்டமிட்ட போராட்டத்திற்குத் தமிழ் மக்களின் அங்கீகாரத்தைப் பெறவும், “குடியரசு அரசியல் அமைப்பைத் தமிழ் மக்கள் நிராகரிக்கின்றார்கள்” என்பதை உலகுக்கு எடுத்துக் காட்டுவதற்கும் ஓர் இடைத் தேர்தலை ஏற்படுத்தும் பொருட்டு, தந்தை செல்வநாயகம் காங்கேசன்துறைத் தொகுதிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பதவியைத் துறந்தார். அரசாங்கம் தங்கள் கொள்கை

களை முன்வைத்துத் தன்னுடன் போட்டியிட வேண்டுமென்று அரசுக்கு அழைப்பு விடுத்தார். இடைத் தேர்தலை நடாத்தி, மக்கள் கருத்தை அறியத் தைரியமற்ற அரசாங்கம், இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாக இடைத் தேர்தலை நடத்தாது அவசரகாலச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தி, நியமன தினத்தைப் பின்போட்டுக் கொண்டு வந்தது. இதற்கிடையில் கவிஞர் காசி ஆனந்தன், வண்ணை ஆனந்தன், மாவை சேனாதிராசா, இ.போ.ச.சுப்பிரமணியம் முதலிய இயக்கத் தின் முக்கிய உறுப்பினர் பலர் கைதாகிச் சிறையில் அடைக்கப் பட்டனர். மே 22 இல் கைதுசெய்யப்பட்ட வாலிபரில் பலர் விடுதலை செய்யப்பட்டாலும் 42க்கு மேற்பட்ட வாலிபர்கள் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகச் சிறைகளில் சொல்லவொணாத் துன்பங்களை அனுபவித்தனர். அவர்களை விடுதலை செய்யக் கோரிப் பல கிளர்ச்சிகள், ஊர்வலங்கள், உண்ணாவிரதங்கள் நடத்தப் பட்டன. 1973 தை 1ஆம் நாள் வேலணைக்கு வருகை தந்த - அமைச்சர் குமாரசூரியருக்கு எதிராகக் கறுப்புக் கொடி ஆர்ப்பாட்டம் நடைபெற்றது. அடுத்துச் சுகாதார அமைச்சருக்கு எதிராகப் பலாலி விமான நிலையத்திலும் கறுப்புக்கொடி ஆர்ப்பாட்டம் நடைபெற்றது. நிதி அமைச்சர் டாக்டர் என்.எம்.பெரேரா யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது, யாழ்ப்பாணத்தில் பூரண ஹர்த்தால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. தலைவர்களின் உண்ணாவிரதமும், மாணவர்கள் பாடசாலைப் பகிஷ்காரமும் அன்று நடைபெற்றன. கிளிநொச்சி சென்ற நிதி அமைச்சருக்கு, அங்கு கறுப்புக்கொடி காட்டப்பட்டது. அமைச்சர் குமாரசூரியருக்கு எதிராக மட்டக் களப்பிலும் திரு.மு.இராசமாணிக்கம் அவர்கள் தலைமையில் கறுப்புக்கொடி காட்டப்பட்டது. இப்படியே பல்வேறு வகைகளில் அரசியல் அமைப்புக்கும், அரசின் அடக்குமுறைக்கும், இளைஞர்களை விசாரணையின்றிச் சிறையில் அடைத்தமைக்கும் எதிராக மக்கள் தம் எதிர்ப்பைக் காட்டினர்.

சட்டத்தை மீறினோம் ; ஆபத்தைத் தடுத்தோம் :

யாழ்ப்பாணத்தில் புத்தூர், அச்சவேலி, அல்வாய், கரவெட்டி ஆகிய நாலு கிராமங்களில் - நாம் ஐ.தே.கட்சி அரசாங்கத்தை விட்டு வெளியேறியவுடன் அங்கீகாரம் பெற்ற பெளத்த - சிங்களப் பாடசாலைகளைப் பற்றி மேலே குறிப்பிட்டேன். எமது எதிர்ப்புக்கு அஞ்சி, அவை தொடர்ந்தும் தமிழ்ப் பாடசாலைகளாகவே இயங்கி வந்ததையும் கூறினேன். 1973ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் புத்தூர் பெளத்த சிங்களப் பாடசாலைக்குச் சிங்களத் தலைமை ஆசிரியரையும் உதவி ஆசிரியரையும் அனுப்பி, பாலர் வகுப்பில் தமிழ்க் குழந்தைகளுக்குச் சிங்களத்திற் கல்வி புகட்ட - அரசாங்கம் முற்பட்டது. அப் பகுதி மக்களின் ஒத்துழைப்போடு “யாரும் பாடசாலைகள் நிறுவக்கூடாது” என்ற சட்டத்தை மீறி - தமிழ்ப் பாடசாலை ஒன்றை - அச்சிங்களப் பாடசாலையின் அருகில் நிறுவத் தமிழர் கூட்டணி தீர்மானித்தது. 1973 ஏப்ரல் 6ஆந் திகதி சட்ட மறுப்புப் பாடசாலை திறக்கப்பட்டது. அதன் பொறுப்பாளராகத் தந்தை செல்வநாயகம் அவர்கள், திரு.மு.சிவசிதம்பரம், திரு.வி.தர்மலிங்கம், பா.உ, புத்தூர் ஆனந்தன் இவர்களோடு, நானுமாக ஐவர் நியமிக்கப்பட்டோம். சட்ட விரோதமாகப் பாடசாலை நிறுவப் பட்டதையும், அதன் பொறுப்பாளர்களது விபரங்களையும் திரு.சி.கதிரவேலுப்பிள்ளை பா.உ. கல்வி அமைச்சுக்கு அறிவித்தார். அரசாங்கம் எம்மீது எவ்வித சட்ட நடவடிக்கையும் எடுக்க முன் வரவில்லை. பாடசாலை வெற்றிகரமாக நடைபெற்றது. சிங்களப் பாலர் வகுப்பில் இரண்டு பிள்ளைகளே இருக்க, ஏனைய பிள்ளைகள் எல்லோரும் எம் தமிழ்ப் பாடசாலைக்கு வந்து சேர்ந்தனர். ஓராண்டின் பின், தமிழ்க் குழந்தைகளின் தொண்டைக்குள் சிங்களத்தைத் திணிக்கும் முயற்சியை அரசாங்கம் கைவிட்டது. புத்தூரில் நாம் மேற்கொண்ட நடவடிக்கை பரிபூரண வெற்றி கண்டது.

கட்சியின் பன்னிரண்டாவது மாநில மாநாட்டில் தோழமைக் கட்சிகளின் தலைவர்கள் :

தமிழரசுக் கட்சி தமிழர் கூட்டணியில் ஓர் அங்கமாகச் சேர்ந்த பின், கட்சியின் 12ஆவது மாநாடு - முதன்முறையாக மல்லாகத்தில் 1973 செப்டெம்பர் 7, 8, 9ஆந் திகதிகளில் நடைபெற்றது. இம் மாநாட்டின் தலைவராக நான் தெரிவு செய்யப்பெற்றேன். இம் மாநாடு - கட்சியின் வரலாற்றில் முக்கியமான ஒரு திருப்பு முனையாக அமைந்தது. ஏனைய கட்சிகளோடு சேர்ந்து, தமிழர் கூட்டணியின் ஓர் அங்கமாகக் கட்சி இயங்குவதை, மாநாடு அங்கீகரித்தது. மேலும் “இந்நாட்டுப் பெரும்பான்மைத் தேசிய இனத்தின் ஒத்துழைப்போடோ, சம்மதத்தோடோ தமிழ்த்தேசிய இனத்தின் உரிமைகளை நிலைநாட்டுவது சாத்தியமில்லை என்று கருதி, தமிழ்த் தேசிய இனம் தம் பாரம்பரியமான தாயகத்தில், தமது சுயாட்சி உரிமையை நிலை நாட்டுவதே ஒரே வழி என்று தமிழர் கூட்டணி தீர்மானித்து, அதன் அங்கமான பல்வேறு கட்சிகளின் பரிசீலனைக்கு அக் கருத்தைச் சமர்ப்பித்திருப்பதாலும் ;

இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியின் பன்னிரண்டாவது மாநில மாநாடு - மொழியால், கலாசாரத்தால், வரலாற்றால், பிரதேசத்தால், ஒரு தனி இனமாக வாழ வேண்டுமென்ற உணர்ச்சியால், ஒரு தனித் தேசிய இனமாகக் கணிக்கப்படுவதற்குப் பூரண தகுதி பெற்ற இலங்கை வாழ் தமிழ் பேசும் மக்கள் ; சர்வதேச நீதிக்கிணங்க ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட, “தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமை” என்ற அடிப்படைத் தத்துவத்தின்படி, தமது பாரம்பரியமான தாயத்தினால் இலங்கைத் தமிழ்த் தேசிய இனம் தன்னாட்சி காண்பதே எமக்குள்ள ஒரே வழியென்று இத்தால் தீர்மானிக்கிறது” என்று பிரகடனம் செய்தது. அன்றியும் இந்தப் புதிய குறிக்கோளுக்கு ஏற்ப,

“தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் நியாயபூர்வமான இக் கோரிக்கைக்கு - உலக நாடுகளின் அனுதாபத்தையும் ஆதரவையும் பெறும் வகையில், பிரசாரத்தை மேற்கொள்ளுவதென்றும்” தீர்மானிக்கப்

பெற்றது. வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இத் தீர்மானத்தைக் கட்சியின் முன்னாள் தலைவர் திரு.சி.ஓ.இராசமாணிக்கம் முன் மொழிந்தார். இம் மாநாட்டின் இன்னொரு சிறப்பு அம்சம் - தோழமைத் தமிழ்க் கட்சிகளின் தலைவர்கள் முதன்முதலாகக் கட்சி மாநாட்டு மேடையில் தோன்றி உரையாற்றியமையாகும்.

முத்திரைச் சட்ட மீறலும்; உண்ணா நோன்பும் :

ஒரு வருடமாகக் காங்கேசந்துறை இடைத்தேர்தலை நடத்தத் தவறிய அரசின் ஜனநாயக விரோத நடவடிக்கைக்கு ஆட்சேபனை தெரிவிக்கும் வகையில், 1973 ஒக்டோபர் 2ஆந் திகதி மாவிட்டபுரத் தில் ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட ஆண்களும், பெண்களும் ஒருநாள் உண்ணாவிரதத்தை மேற்கொண்டனர். அன்றைய தினமே-நாட்டின் முத்திரைச் சட்டத்தை மீறி, வெட்டிச் சிதைக்கப்பட்ட முத்திரைகளை ஒட்டிப் பிரதமருக்கு நூற்றுக்கணக்கான தொண்டர்கள் - கடிதங்களைத் தபாலில் சேர்த்தனர். ஆனால், இந்தச் சட்ட மறுப்பை ஒட்டி எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் அரசு வாழா இருந்தது.

முதுபெருந் தலைவர் அழகக்கோள் மறைந்தார் :

1973 நவம்பர் 25ஆந் திகதி கட்சிக்கு மாபெரும் இழப்பு பொன்று ஏற்பட்டது. கட்சியின் முதுபெருந் தலைவரும், 1956ஆம் ஆண்டு முதல் மன்னார்த் தொகுதியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகக் கடமையாற்றி, அப்பழுக்கற்ற விசுவாசத்தினால் மக்கள் மத்தியில் தனிமதிப்புப் பெற்றிருந்தவருமான திரு.வி.அ.அழகக்கோள் அவர்கள் எம்மை விட்டுப் பிரிந்தார். மன்னாரில் ஏற்பட்ட இடைத் தேர்தலிற் கட்சி தோல்வியடைய, ஐக்கிய தேசியக் கட்சி வேட்பாளர் ஜனாப் றகீம் சில வாக்குகளால் வெற்றி பெற்றார். திரு.அழகக் கோளின் மறைவால் - ஒரு மாவட்டத்தையே தற்காலிகமாக இழந்தது கட்சி.

தன்னாட்சிக்கு வித்திட்ட - தைபத்து:

அரசியல் கலப்பற்ற வகையில், யாழ்ப்பாணத்தில் நான் காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு 1974 ஜனவரி முதல் வாரத்தில் வெகு சிறப்பாக - மக்களின் கரை காணாத உணர்ச்சிப் பெருக்கின் மத்தியில் நடைபெற்றது. அரசாங்கம் எவ்வளவோ இடையூறுகளை ஏற்படுத்தியும், மிக வெற்றிகரமாக மாநாட்டை நடத்தி, இறுதி நாளான 10ஆந் திகதியன்று 50,000க்கு மேற்பட்ட மக்கள் உலகத் தமிழ் அறிஞர்கள் தமிழின் பெருமையை எடுத்து விளக்குவதைக் கேட்கக்கூடிய கூட்டத்தின் மீது, பொலீசார் எவ்வித காரணமுமின்றித் தாக்குதல் நடத்திய காரணத்தினால், ஒன்பது பேர் மின்சாரம் தாக்கி இறந்தனர். பொலீசாரின் நடத்தை பற்றி விசாரணை நடத்துமாறு, அரசாங்க ஆதரவாளர் உட்பட, தமிழ் மக்கள் ஏகோபித்துக் கோரியும் அரசாங்கம் மறுத்துவிட்டது. மக்கள் நிறுவிய இரண்டு முன்னாள் நீதியரசர்களையும் ஒரு முன்னாள் மேற்றிராணியாரையும் கொண்ட விசாரணைக்குழு, பொலீசாரின் செயலே - அம் மரணங்களுக்குக் காரணம் என்று தீர்ப்பு வழங்கியது. இச்சம்பவமும், அதையொட்டி அரசாங்கத்தின் உதாசீனமும் "தமிழன் தன்னாட்சி பெற்றாலன்றி வாழ முடியாது" என்ற உறுதியை - இதுகாறும் அந்தக் கொள்கையை ஏற்காதிருந்த பல்லாயிரம் தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்படுத்தியது.

உத்தம தலைவர் இராசமாணிக்கனார் உயிர் துறந்தார் :

அடுத்தடுத்து உத்தம தலைவர்கள் பலரை இழந்துகொண்டு வந்த எம்மியக்கத்திற்கு, கிழக்கிலங்கையில் இன்னொரு பேரிடி 08-10-1974இல் விழுந்தது. மூன்று தடவை கட்சியின் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு, மிகப் பெரிய போராட்டங்களின் மத்தியில் கட்சியை வழிநடத்திச் சென்ற உத்தம தலைவர் திரு.சி.மூ.இராச மாணிக்கத்தின் மறைவு - கட்சிக்கும் தமிழ் இனத்திற்கும் ஈடுசெய்ய முடியாத பெரும் நஷ்டமாகும்.

யாழ்ப்பாணம் வந்த பிரதமரை - தமிழர்தம் மனக்கொதிப்பு வரவேற்றது :

1974ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில், பல்கலைக்கழக வளாகம் ஒன்றைத் திறப்பதற்கென்று கூறி, பிரதமர் திருமதி. சிறிமாவோ பண்டாரநாயகா அவர்கள் முதன்முதலாக யாழ்ப்பாணம் வருகை தந்தார். தமிழர் கூட்டணியும், தமிழரசுக்கட்சியும் அவர் யாழ்ப்பாணம் வரும் நாளைப் பூரண ஹர்த்தால் தினமாக அனுஷ்டிக்குமாறு கோரின. யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு முழுவதும் பரிபூரண ஹர்த்தால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. தமிழ் இளைஞர்கள் சிறையில் வாடுவதை எதிர்த்து, யாழ்ப்பாணம் வீரமாகாளி அம்மன் கோவில் முன்றலில் பெண்கள் உண்ணாவிரதம் மேற்கொண்டனர். தமிழ் மக்களின் மனக் கொதிப்பை - பிரதமர் நேரில் கண்டார்.

வெள்ளி விழா :

இந்தவிதமான போராட்டங்களுக்கும், தலைவர்களின் மறைவினால் ஏற்பட்ட பேரிழப்புகளுக்கும் மத்தியில், இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியின் தியாகம் நிறைந்த வரலாற்றில் இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் நிறைந்தன. கட்சியின் வெள்ளி விழா கொழும்பு இராம கிருஷ்ணமிஷன் மண்டபத்தில் 1974 டிசம்பர் 18ஆந் திகதி பல்லாயிரம் மக்கள் திரண்ட மாபெரும் விழாவாகக் கொண்டாடப் பெற்றது. தந்தை செல்வநாயகத்திற்கு “மூதறிஞர்” என்று பட்டஞ் சூட்டி மகிழ்ந்தனர் மக்கள். இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தலைவர் திரு.தொண்டமான், அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் பொதுச் செயலாளர் திரு.மு.சிவசிதம்பரம் முதலிய தோழமைத் தமிழ்க் கட்சித் தலைவர்கள் வாழ்த்துரை வழங்க நடந்த இவ் விழா வில் தலைமை தாங்கும் பேறு எனக்குக் கிடைத்தது. இவ்விழா, கட்சியின் வெள்ளி விழாவாக மாத்திரமன்றி, காங்கேசந்துறை இடைத் தேர்தலின் கால்கோள் விழாவாகவும் அமைந்தது. ஏனெனில், இச் சந்தர்ப்பத்தில் இடைத் தேர்தல் நியமன தினத்தையும் ஆட்சியாளர் அறிவித்தனர்.

இடைத்தேர்தல் இயம்பிய தீர்ப்பு :

காலங்கழித்து நடைபெற்ற இடைத்தேர்தல், எம் இலட்சியப் பாதையில் ஒரு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த மைல் கல்லாக அமைந்து விட்டது. 1970ஆம் ஆண்டிற் பெற்றதிலும் மூன்று மடங்கு அதிகப் படியான வாக்குகளையும், அளிக்கப்பட்ட மொத்த வாக்குகளில் முக்கால் பங்கு வாக்குகளையும் தந்தை செல்வநாயகம் பெற்றதல்ல இம் முக்கியத்துவத்திற்குக் காரணம். ஐரோப்பிய ஆக்கிரமிப்பாளர் இந்நாட்டு மண்ணில் காலடிவைத்தபோது, தமிழன் தன் சொந்த நாடாகத் தன்னாட்சி நாடாத்திய பூமியை மீண்டும் பெற்று, இழந்த இறைமையை மீண்டும் நிலைநாட்டுவதற்கு உழைக்கத் தமிழ் மக்களின் உத்தரவை நாடினார் தந்தை செல்வநாயகம். அந்த உத்தரவை - அமோகமான பெரும்பான்மையால் அளித்தனர் மக்கள். ஆண்ட தமிழன் மீண்டும் ஆள வேண்டும்; தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் இறைமை மீண்டும் நிலைநாட்டப்பட வேண்டும்; தமிழ் ஈழம் மீண்டும் மலர வேண்டும். இதுவே காங்கேசந்துறை இடைத் தேர்தலில் மக்கள் அளித்த தீர்ப்பு. இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக நாம் நடந்து வந்த இலட்சியப் பாதையில்- ஒரு திருப்பு முனையைத் தாண்டிவிட்டோம். எம்முன்னே நாம் சென்றடையும் இலக்குத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. எம் பின்னே தமிழ் மக்களில் மிகப் பெரும்பாலோர் திரண்டிவிட்டார்கள்! இனத்தின் சுதந்திரம் என்ற இலக்கை நோக்கித் தமிழரசுக்கட்சியும், கடந்த காலத்தில் வெவ் வேறு பாதைகளில் நடந்த தோழமைக் கட்சிகளும் கைகோர்த்து வீறுநடை போட ஆயத்தமாகிவிட்டன!

“எங்கள் பகைவர் எங்கோ மறைந்தார்

இங்குள்ள தமிழர் ஒன்றாதல் கண்டே”

என்ற புரட்சிக் கவிஞர் கூற்றுக்கு எடுத்துக்காட்டாக - ஈழத் தமிழ் மக்கள் திகழ்கின்றனர்.

ஒத்துழைத்துப் பயனில்லை - தியாக வரலாறு தரும் பாடம் :

இந்த நிலையை உருவாக்கியதே - தந்தை செல்வநாயகத்தின் தலைமையிலான இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சியின் இருபத்தைந்து வருட சாதனையாகும். பாராளுமன்றத்திற்கு உள்ளும் வெளியும், தென்னிலங்கை அரசியற் கட்சிகள் ஒவ்வொன்றோடும் ஒத்துழைத்துப் பார்த்தோம். இடதுசாரிக் கட்சிகளோடு - 1953ஆம் ஆண்டு நாட்டை அதிர வைத்த ஹர்த்தாலில் ஒத்துழைத்தோம். பிரதமர் பண்டாரநாயகாவோடு - 1957இல் ஒப்பந்தம் செய்தோம். ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி ஆட்சி அமைக்க, ஆதரவு கொடுக்கச் சம்மதித்தோம். 1965ஆம் ஆண்டு திரு.டட்லி சேனநாயகவோடு ஒப்பந்தம் செய்து, அவரை ஆட்சிப்பீடம் ஏறச் செய்தோம். அத்தனை சிங்கள அரசியற் கட்சிகளும் தலைவர்களும் எமக்குத் தந்த பாடம் - “அவர்கள் யாரும் எம் உரிமைகளை வழங்கத் தயாரில்லை; அவர்களை நம்பிப் பயனில்லை” என்பதேயாகும். தாம் அதிகார பீடம் ஏறுவதற்கு எம்மை ஏணியாகப் பயன்படுத்திய பின், எம்மை உதைத்துத் தள்ளுவார்களேயன்றி - தமிழ் இனத்தையும் சிங்கள இனத்தின் நிலைக்கு உயர்த்தவே மாட்டார்கள்.

“தன் கையே தனக்குதவி

தமிழரசே தமிழர்க் குதவி”

என்ற தாரக மந்திரத்தை, அனுபவத்தால் படித்தோம்.

இருபத்தைந்து ஆண்டுகளில் எதைச் சாதித்தோம்?

சாதியினால் சமயத்தினால், பிரதேசத்தினால் பிளவுபட்டுக் கிடந்த தமிழனை ஒன்றுபடுத்தினோம்!

அரசியல் கட்சிகளாப் பிரிந்து அல்லற்பட்ட தமிழினத்தை, ஒரே அணியில் - தமிழர் கூட்டணியாகச் சேர வழி வகுத்தோம்!.

1956ஆம் ஆண்டு, “24 மணித்தியாலத்தில் நாடு முழுவதும் சிங்களத்தை ஆட்சி மொழியாக்குவோம்” என்று கூறிய ஆட்சி யாளரை, இருபது வருடங்களின் பின்னரும் - மொழிப்பிரச்சினை

தீரவில்லை என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு, “அரசியல் அமைப்பில் தமிழ் மொழி உரிமையை அளிக்க நாம் ஆயத்தம்” என்று கூற வைத்திருக்கிறோம்!.

தமிழனுக்கு ஒரு தனிப் பிரதேசம் உண்டு; அதைப் பாதுகாப்பது தமிழ் மக்களின் கடமை மாத்திரமல்ல, உரிமையும் கூட என்று, தமிழ் மக்கள் மத்தியில் இடதுசாரிக் கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்கள் தானும் ஒப்புக்கொள்ளச் செய்திருக்கிறோம்!

தமிழ்த்தேசிய இனத்திற்குப் “பிரதேச சுயாட்சி வழங்க வேண்டுமென்று நாம் ஆரம்பத்தில் கோரியபோது, “தமிழ்ப் பிரதேசம் என்று ஒன்றில்லை என்றும், நாடு முழுவதும் எல்லோர்க்கும் சொந்தம்” என்றும் பிதற்றிய இடதுசாரிகளை - இன்று, “தமிழ்ப் பிரதேசமுண்டு; தமிழ்த் தேசிய இனத்திற்குப் பிரதேச சுயாட்சி வழங்கப்பட வேண்டுமென்றும், அதற்காகத் தாங்களும் போராடத் தயாரென்றும்” ஏற்றுக்கொள்ள வைத்திருக்கிறோம்!

தமிழன் தான் ஒரு தனித்தேசிய இனம் என்பதை, உணரச் செய்திருக்கிறோம்!

தமிழ்த் தேசிய இனத்திற்கு, “தன்னாட்சி பிறப்புரிமை” என்பதைத் தெரிய வைத்திருக்கிறோம்!

தமிழ் மக்களின் எதிர்ப்புச் சக்தியைத் திரட்டி, சிங்களத்திணிப்பை - ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் எதிர்த்து வந்திருக்கிறோம்!.

இதனால் நீர்கொழும்பு, சிலாபம் போன்ற பகுதிகளில், இன மாற்றத்தினால் தமிழ்க் குலமே - சிங்கள இனமாக மாறிய நிலை ஏனைய இடங்களிலும் ஏற்படாது - தடுத்து நிறுத்தியிருக்கிறோம்!

எமது எதிர்ப்பியக்கம் இல்லையேல் தமிழ்ப் பிரதேசங்களின் கூடச் சகல நிர்வாகமும் தனிச் சிங்களமாகியிருக்கும்!

அப்படி மாற்ற முற்பட்டபோது 1961ஆம் ஆண்டுச் சத்தியாக்கிரகத்தினால் அதை முறியடித்தோம்!

1964இல் மீண்டும் அதே முயற்சியை மேற்கொண்டபோது, அதை எதிர்த்துநிறுத்தினோம்!

1966 ஆண்டு தமிழ்மொழியை - வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் சகல நிர்வாக அலுவல்களுக்கும் உபயோகிக்கச் செய்யும் தமிழ் மொழி சட்டவிதிகளை ஆக்கச் செய்தோம்!

1961இல் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ்மொழிக்கு எந்த இடமும் - அளிக்காத நீதிமன்ற மொழிச்சட்டத்தை, எம் எதிர்ப்பினால் - புகுத்த முடியாது செய்தோம்.

தமிழின் உரிமையை - அரைகுறையாகவாவது வழங்க வேண்டுமென்றெண்ணி, அரசியற் சட்டத்தில் ஆட்சியாளர் சில பகுதிகளைப் புகுத்தச் செய்தது எம் எதிர்ப்பு ; என்பதை எவரும் மறுக்கமாட்டார்.

இலங்கைத் தமிழரசுக்கட்சி இன்றேல் ...?!

அரசியற் சட்டத்தை ஆக்கி நான்கு ஆண்டுகளுக்கிடையில், “அதைத் திருத்தி, தமிழ்மொழி உரிமைகளை அளிக்க ஆயத்தம், பிரிவினை கோராதிர்!” என்று இலங்கரத்தினா போன்ற அமைச்சர்களை அலற வைத்தது எம்மியக்கம்!

தமிழரசுக்கட்சி இருந்திருக்காவிட்டால் - தனிச்சிங்களம் நாடு முழுவதிலும் எப்பொழுதோ முடிந்த காரியமாகியிருக்கும்!

“தமிழ்ப்பிரதேசம்” என்பது ஒன்று உண்டென்பதையே மக்கள் மறந்திருப்பார்கள்!

தமிழ் இனம் - சிங்களக் கட்சிகளிடையே கூறுபோடப் பட்டுச் சிதறிப் போயிருக்கும்!

சிங்களத் திணிப்பினால் இளஞ் சந்ததியின் கல்வி மொழி, பேச்சுமொழி எல்லாமே சிங்களமாக மாற்றப்பட்டுத் தமிழ் இனம் அழிவுப்பாதையில் அதிவேகமாகப் போயிருக்கும்!

இத்தனையையும் தடுத்து நிறுத்தி, தமிழனைத் தன் தனித் துவத்தைக் காக்க வேண்டுமென்பதை உணரச் செய்து, தனித்துவத்தைக் காப்பதற்குத் தமிழனுக்கு ஒரு நாடு வேண்டுமென்பதை அறிவுறுத்தி, எம் முன்னோர் “தம் சொந்த நாட்டோடு வாழ்ந்தனர்” என்பதை நினைவுறுத்தி, “நாம் வாழ வேண்டுமானால் எம் நாட்டை நாமே ஆள வேண்டும்” என்பதை ஆளப் பதிய வைத்து, அந்த இலட்சியத்தின் அடிப்படையில் அத்தனை தமிழ் அரசியற் கட்சிகளையும் ஒன்றுபடுத்தி, தமிழனுடைய இந்தக் கோரிக்கையின் நியாயத்தை உலக அரங்கிலும் ஓரளவு உணரச் செய்து, வீறுகொண்டெழுந்த இளந் தமிழ்ச் சந்ததியை - தன்மானத்தோடு தமிழ் மானங் காக்கவும், தமிழன் ஆட்சியை நாட்டவும் தியாக மார்க்கத்தில் - விடுதலைப் போர்வழியில் நடக்கச் செய்திருப்பது எம்மியக்கமே!

இருபத்தைந்து வருடங்களாக நாம் நடந்த இலட்சியப் பாதையில், நாம் நடத்திய சாதனைகள் இவை!! ஆனால், எம் இறுதிச் சாதனையே மகத்தானதாக இருக்க வேண்டும். அதுதான் ஓர் சுதந்திர, சமத்துவம் மிளிர்கின்ற, சமதர்மம் நிலைநாட்டப்பெற்ற தமிழ் ஈழத்தைக் காண்பது.

சேறுகள், சகதிகளைத் தாண்டி - அந்த இலக்கை நோக்கிச் செல்லும் நேரிய பாதையில் தமிழ் இனத்தைக் கொண்டு வந்து விட்டிருக்கின்றோம். சுதந்திர சூரியனின் இளங்கதிர்கள் மெல்லக் கீழ் வானத்தை வெளுக்கச் செய்யத் தொடங்கிவிட்டன! தியாகி சிவகுமாரன் போன்ற விடிவெள்ளிகள் தோன்றிவிட்டார்கள்! தொடர்ந்தும் செல்வோம்! நாம் நிச்சயம் வெல்வோம்!

வாழ்க தமிழ்!

வளர்க தமிழின ஒற்றுமை!!

வருக தமிழ் ஈழம் !!!

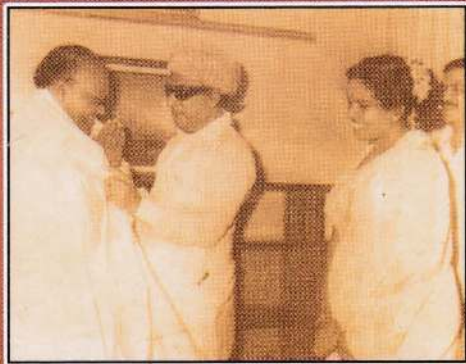

திரு. திருமதி. அமிர்தலிங்கம் மங்கையர்க்கரசி

மு. ஆலாகைந்தரம்

எம். ஜி. ஆர். இல்லைத்தில் அமிர்தலிங்கம் (1978)

இந்திரா காந்தி அவர்களுடன் அமிர்தலிங்கம் (1983)

பெரியார் ஈ.வே.ரா.வுடன் அமிர்தலிங்கம் (1972)

தந்தை செல்வா நினைவுத் தூபி